ANN HURLEY

Focul creaţiei

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOAN

DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

- A sosit Lisa, domnişoară Lanier.

- Mulţumesc, Margaret. Vin imediat.

Jenna închise dosarul pe care-l ţinea în mână şi-l puse într-unul din sertarele biroului înainte de a părăsi încăperea. Oare ce ar spune doctorul Kyler, insuportabilul director al clinicii Bennett, dacă ar bănui că tânăra psihologă îşi consacra o parte din timp studierii personalităţii lui Neil Riordan în loc să se devoteze exclusiv copiilor superdotaţi pe care-i avea în supraveghere?

Doamna Jackson, mama Lisei, surâse văzând-o intrând în sala de aşteptare.

- In sezonul acesta de iarnă, atât de posomorât şi atât de rece, semănaţi cu o dimineaţă de primăvară!

De când lucra în acest mic stabiliment specializat, Jenna îşi dăduse seama de efectul binefăcător produs de culorile vii şi vesele asupra tinerilor elevi prea serioşi pentru vârsta lor. Taiorul roşu pe care-l purta în ziua aceasta se potrivea de minune cu tenul ei sidefiu şi părul lung, blond.

- Chicago este un oraş îngrozitor si deprimant în anotimpul acesta, decretă Lisa de la înălţimea celor opt ani ai săi, în timp ce Jenna o conducea spre biroul ei. Aş vrea să pot hiberna ca o marmotă.

Tânăra psihologă asculta distrată comentariile fetiţei, dar aluzia ei despre frig îi trezea o amintire foarte precisă. Era un ger de crăpau pietrele în seara aceea de ianuarie când îl întâlnise pentru prima oară pe Neil Riordan. La invitaţia decanului universităţii, celebrul poet irlandez urma să-şi petreacă un an la Chicago pentru a preda numeroşilor studenţi ai facultăţii de litere. Cum fusese el însuşi un copil superdotat, prezenţa lui va fi ocazia visată de Jenna de a se putea apleca asupra dificultăţilor specifice care se întâlnesc la tipul acesta de indivizi în perioada trecerii la vârsta adultă... dacă, cel puţin, Neil Riordan accepta să colaboreze cu ea!

In compania Juliei, sora ei mai mică, tânăra femeie asistase la un curs de versificaţie înainte de a-i fi prezentată poetului. Oh! Se arătase de-a dreptul fermecător, dar puţin dornic să coopereze. In vreme ce, instalată în faţa lui într-un restaurant aflat în vecinătatea campuslui unviersitar, Jenna încerca să-i explie ce voia de la el - amănunte privitoare la trecutul lui, la problemele cărora trebuise să le facă faţă - Neil continua să-i vorbească despre poezie. In cele din urmă, fusese nevoită să achite nota de plată! Geniile erau, se pare, prea detaşate de realitatea materială pentru a se gândi să aibă portofelul la ele!

- Noul profesor de ştiinţe naturale îmi place, o

anunţă Lisa cu un ton doct. Îşi cunoaşte materia şi nu mă tratează ca pe un copil obişnuit.

- Vorbeşte-mi despre el.

Se întâmpla atât de rar s-o audă pe fetiţă apreciind ceva!

- Cum este? Ce faceţi în clasă?

Lisa începu să vorbească. Acordându-i o atenţie maşinală, Jenna revedea silueta înaltă a lui Neil Riordan intrând în amfiteatru. La început şocată de înfăţişarea lui neglijentă, uitase repede haina prea largă de tweed, umbra de barbă de pe bărbia energică, părul roşu ciufulit. Transfigurat de pasiune, poetul îşi fascina auditoriul, înflăcăra inimile şi minţile doar prin forţa cuvintelor. Câteva clipe îi fuseseră de-ajuns tinerei femei pentru a înţelege adoraţia pe care i-o dedicau Julia şi ceilalţi studenţi. Din umerii lui largi, din gesturile sigure, emana o impresie de forţă neîmblânzită. O străbătuse un fior când ochii cenuşii ai lui Neil Riordan îi întâlniseră pe ai ei. Studierea acestei personalităţi ieşite din comun, descoperirea cauzelor puterii lui asupra celor cu care venea în contact ar fi fără îndoială una din culmile carierei ei!

- Domnul Taylor şi cu mine am încheiat o înţelegere, continua mica voce fermă a Lisei. Dacă accept să ies în recreaţie şi să mă joc cu ceilalţi, voi putea să studiez potrivit propriului meu ritm. Este stupid, dar sunt obligată s-o fac.

- înţeleaptă hotărâre! Să ştii că uneori trebuie să dai ca să primeşti.

Nu trebuia oare să se supună ea însăşi condiţiilor

aberante fixate de Neil ca să-l poată întâlni? Fără întâlniri formale, fără vizite la birou, fără magnetofon sau blocnotes.

La ce bun, de altfel? Mânat de impetuozitatea lui, poetul ştia să ţească în jurul său un văl strălucitor de cuvinte seducătoare, pe care o bandă magnetică nu l-ar putea reda.

- O inimă verde? Ptiu! exclamă Lisa.

Ea se apropie de birou pentru a examina obiectul care-i atrăsese dispreţul. Pe un ton sentenţios, fetiţa începu să descrie în amănunt funcţionarea inimii omeneşti.

- Nu este decât o felicitare de Sfântul Valentin, îi explică tânăra femeie cu un glas liniştit, imediat după terminarea miniconferinţei. O reprezentare realistă n-ar fi atât de nostimă! Şi tu, ai trimis felicitări?

- Nu. Este o tradiţie ridicolă.

- Ridicolă? Vom consacra aşadar următoarea noastră şedinţă virtuţilor ridicolului, concluzionă Jenna ridicându-se.

Tânăra psihologă se simţea fierbând de indignare. Ce plăcere era s-o vadă pe Lisa îndepărtând, chiar dacă doar pentru o clipă, masca rigidă pe care o arbora fără întrerupere.

Fetiţa luă un aer îngrozit.

- Vorbiţi serios?

Revenită în biroul ei, Jenna surâse contemplând inima din hârtie verde. Ce ar fi crezut oare Lisa dacă ar fi ştiut că expeditorul nu era altcineva decât un poet irlandez de treizeci şi cinci de ani şi că, drept

răspuns, tânăra femeie încălcase pentru prima dată regula pe care şi-o fixase de a nu amesteca niciodată viaţa profesională cu viaţa privată? Jenna îl invitase pe Neil Riordan să cineze acasă la ea, în seara aceea. Poate că ar mai avea timp să consulte pentru o ultimă oară dosarul lui înainte de a se pregăti să-l primească.

în ciuda reputaţiei de rebel strălucitor, dar irascibil, pe care i-o făcuseră criticii, se arătase întotdeauna răbdător şi plin de umor faţă de Jenna. în timpul unei şedinţe de semnat autografe într-o librărie, care avusese loc săptămâna precedentă, Neil îi oferise exemplare din două culegeri din poemele lui - *Pe corzile unei harpe celtice* şi *Fiul naturii* - tachinând-o cu maliţiozitate:

- Poate că veţi găsi în paginile acestea secretul geniului meu!

Tânăra femeie suspină, cu ochii fixaţi asupra copertei de carton bej marcată cu iniţialele poetului.

- N-o să-mi uşuraţi sarcina, nu-i aşa, domnule Riordan? rosti ea cu voce tare.

Jenna tresări. Oare unde îi era capul? Din fericire, uşa biroului era închisă!

Tânăra femeie împinse foile de hârtie scrise de mână. Poate că în seara asta va găsi ocazia să-l facă pe Neil să vorbească, să obţină informaţiile de care avea nevoie. O cină în doi într-un cadru liniştit şi călduros ar putea da rezultate mai bune decât întâlnirile lor precedente. Cine ştie? O străbătu un fior de nerăbdare. Ei, haide, ziua era departe de a fi

terminată!

- Am întârziat, constată Neil când Jenna răspunse la chemarea soneriei. Din nenorocire, este unul dintre defectele mele.

Cu o mână lată şi pătrată, el încercă să pună puţină ordine în părul ciufulit de vânt.

- Nu face nimic, îl asigură tânăra femeie, din grija de a-l face să se simtă în largul lui. Mai avem timp să luăm un pahar sau o ceaşcă de cafea până este gata cina.

Intrigată, luă pacheţelul lunguieţ pe care i-l întindea, dezlegă panglica şi desfăcu ambalajul. Apăru un flaut fermecător de argint, aşezat pe un pat de catifea roşie.

- Flautul acesta nu este o jucărie, îi explică Neil râzând de surprinderea ei. Mi s-a părut că sunteţi o tânără melomană! Aş fi încântat să vă predau noţiunile elementare.

- Mă tem că n-am ureche muzicală, mărturisi Jenna cu regret. i-am adus la disperare pe toţi profesorii de pian până când mama a renunţat la ambiţiile ei de a mă vedea devenind o insturmentistă desăvârşită!

Tânăra femeie puse cu delicateţe graţiosul instrument pe masa din salon, apoi trecu în bucătărie ca să supravegheze fierberea mâncării cu sos. Neil o urmă fără un cuvânt. Prezenţa în spatele ei a siluetei lui înalte îi provoca Jennei o stranie tulburare. Nu trebuia să piardă din vedere obiectivul întâlnirii lor şi să se menţină pe un plan strict profesional.

- Muzica este una dintre pasiunile dumneavoastră? se interesă ea ca să rupă tăcerea. Julia mi-a povestit că introduceţi numeroase noţiuni artistice în cadrul conferinţelor dumneavoastră.

- Mă interesez, într-adevăr, de domenii foarte diverse, răspunse el simplu.

- Nu aţi putea fi mai precis? Una dintre principalele probleme pe care le întâmpin cu copiii de care mă ocup este că ei se pasionează pentru un subiect care le exclude pe toate celelalte, închizându-se astfel în propriul lor univers, într-o manieră regretabilă.

Privirea gânditoare a lui Neil cercetă toată încăperea înainte de a se opri asupra părului lung de culoarea mierii al tinerei femei. Jenna îşi întoarse capul. Timp de o clipă, regretă că nu poartă mătase sclipitoare şi escarpeni fini, apoi îşi reveni, furioasă de propria ei slăbiciune.

- îmi place să profit de tot ce lumea îmi poate oferi, răspunse interlocutorul ei cu vocea lui profundă, să călătoresc, să descopăr locuri noi, alte moduri de viaţă...

Mulţumită de turnura pe care o lua conversaţia, Jenna îi ceru invitatului ei să ia loc pe canapeaua tapiţată cu catifea roşie, şi umplu două pahare cu bere în timp ce-l asculta pe Neil vorbind despre ultimii cinci ani ai vieţii lui: şederile la Dublin, New York, Los Angeles, şi acum Chicago. Gustul lui pentru călătorii, preciză el, se manifestase din cea mai fragedă copilărie.

- N-am putut rămâne niciodată foarte mult timp în acelaşi loc. Sunt prea multe lucruri de văzut, prea mulţi oameni pasionanţi de întâlnit în alte locuri. Când eram foarte mic, fugeam la Galway ca să asist la cursele de cai care aveau loc acolo. Uneori, mă alăturam pentru câteva săptămâni unor familii de muncitori itineranţi pentru a descoperi, de la adăpostul rulotelor lor, noi privelişti ale ţării mele. Părinţii mei mă numeau ţiganul lor nomad!

Tânăra femeie se simţea ciudat de emoţionată de natura acestor relaţii. Cu toate acestea, ele nu aveau nimic extraordinar. Mulţi artişti erau, ca şi el, incapabili să se stabilească undeva, să suporte o viaţă sedentară.

- Presupun că vă plictisiţi repede de o viaţă cotidiană banală, zise ea cu interes. Aveţi nevoie de orizonturi noi, de compania unor personaje diferite.

Poetul rămase tăcut un timp, cu ochii pironiţi asupra paharului.

- Mă plictisesc rareori, răspunse el în cele din urmă. Peste tot unde mă duc, mă aşteaptă surprize.

- De exemplu?

Jenna regretă imediat că vorbise atât de impulsiv. Privirea lui Neil se fixă asupra ei într-o mângâiere de o senzualitate tulburătoare.

- Dumneata. Am găsit amuzant că Julia te-a convins să asişti la unul din cursurile mele, pe dumneata, o tânără atât de serioasă şi de modernă în acelaşi timp, atât de chibzuită şi de conştiincioasă. Prezenţa dumitale printre studenţii zgomotoşi avea

ceva foarte surprinzător.

Jenna se ridică pentru a tăia scurt această discuţie care nu se desfăşura deloc aşa cum prevăzuse.

- Să trecem la masă, propuse ea. Tocana riscă să se prindă de cratiţă. Neil continuă să vorbească fără să pară că remarcase efortul tinerei femei de a schimba subiectul conversaţiei.

- Ştii că am ezitat să urc, atunci când am văzut această clădire mare, lipsită de suflet, ridicată toată din beton şi sticlă? Văzându-te aici, descoperind acest apartament atât de vesel, atât de primitor, este o adevărată minune.

Jenna rămase tăcută în timp ce invitatul ei examina cu atenţie colecţia bogată de gravuri vechi, mobilierul ei simplu dar practic, covoarele indiene în culori vii.

- De ce? întrebă ea, aproape fără voia ei.

O stăpânea o tensiune stranie, făcând să-i bată mai tare inima şi să-i tremure vocea. Oare ce i se va întâmpla, în seara asta? Va reuşi fără îndoială să se destindă, îndată ce conversaţia va reveni pe un teren mai ferm.

Jenna avusese grijă ca nimic să nu predispună la o ambianţă romantică. Nu existau nici lumânări pe masă, nici muzică agreabilă; cu toate acestea, între ei se stabilise un soi de intimitate, încă de la începutul mesei.

- Multe din sentimentele intime apar în opera dumitale, remarcă ea cu un surâs inocent pe buze. Cu toate acestea, nu-ţi place să vorbeşti despre

dumneata. Nu este oare în asta o anume contradicţie?

- Fiecare îşi are secretele lui, a căror substanţă o dezvăluie câteodată în împrejurări foarte deosebite.

Tânăra femeie clătină din cap.

- Sper că înţelegi obiectivul meu, Neil. Nu scormonesc în trecutul dumitale dintr-o curiozitate bolnăvicioasă, ci în speranţa să găsesc în el elemente susceptibile să mă ajute în educarea copiilor superdotaţi. Doresc numai să le ofer posibilitatea să evite unele dificultăţi comune oamenilor dotaţi cu o inteligenţă superioară.

- Şi eu, ce voi câştiga din asta? Cu ce vei putea să mă ajuţi?

Jenna îşi ridică privirea, uimită să constate că Neil nu
glumea. Ce să-i răpsundă? Specializarea ei în psihologia copilului nu o pregătise să trateze cu adulţi puternici şi încăpăţânaţi.

- Dumneata nu eşti unul dintre pacienţii mei, îi explică ea alegându-şi cuvintele, astfel că nu-ţi pot fi de nici un ajutor ca să-ţi rezolvi eventualele probleme.

- Nu.’

- Pe de altă parte, nu ai cu siguranţă nevoie de publicitate. Oricum, concluziile studiului pe care mi l-am propus nu vor fi comunicate decât unui cerc restrâns de specialişti.

In ciuda figurii ei liniştite, Jenna simţea crescând în ea o uşoară tensiune, o exaltare stranie care o

cuprindea de fiecare dată când se afla în compania poetului. Era fără îndoială bucuria de a fi întâlnit fiinţa ideală pentru a-şi continua cercetările. Nu voia cu nici un preţ să lase să-i scape o asemenea şansă, dar ce putea oare să-i ofere în schimb?

Neil începu să râdă.

- N-am devenit poet cu scopul de a mă acoperi de glorie! Dacă aş fi ţinut să mă fac cunoscut marelui public, aş fi scris romane, nu versuri!

Jenna se întoarse spre fereastră pentru a căuta inspiraţie pe cerul nopţii, acoperit de stele îndepărtate.

- Presupun că vei ajunge să te cunoşti mai bine, dacă vom lucra împreună.

Neil îşi lăsă jos furculiţa şi luă mâna tinerei femei.

- Te înşeli, murmură el atingând cu buzele degetele lungi şi fine ale tinerei. M-ai fermecat chiar în clipa când te-am zărit în amfiteatru, atât de cuminte, atât de proaspătă. Când ai evocat în faţa mea rezultatele miraculoase la care sperai să ajungi în cercetarea dumitale, am înţeles că te voi dezamăgi. Să mă cunosc mai bine? Ştiu mai multe decât aş vrea despre persoana mea! Eu sunt interesat de dumneata, de viaţa şi de aspiraţiile dumitale.

Jenna încremeni sub şocul produs de cuvintele lui. Cu un efort de voinţă, reuşi totuşi să răspundă cu o voce calmă:

- Nimic mai uşor. Sunt un excelent psiholog şi o femeie ca oricare alta. îmi datorez fizicul hazardului

naşterii mele, şi învăţătura anilor de muncă îndârjită. Acum, dacă vrei să-mi dai drumul, mă duc să aduc desertul şi cafeaua.

O înţelesese oare? Neil se ridică în acelaşi timp cu ea, fără să-i elibereze mâna. Lustra din salon se clătină când el o atinse cu fruntea.

- în ciuda taliei mele, nu sunt atât de neîndemânatic, de obicei, murmură el cu un surâs vag.

- Nu face nimic, dar nu mi-aş asuma riscul să-ţi încredinţez vesela mea! replică tânăra femeie pe un ton fals nepăsător.

Degetele o furnicau încă atunci când duse farfuriile şi tacâmurile la bucătărie. Câteva clipe de singurătate vor fi binevenite!

înainte de toate, trebuia să redevină stăpână pe sine, să fixeze o dată pentru totdeauna regulile relaţiei lor pe un teren strict profesional. Dar nu va fi uşor. Neil Riordan era dotat cu un farmec diabolic şi o ştia prea bine. Era suficient ca Jenna să-şi amintească de căldura care o cuprinsese la simplul contact al mâinii lui ca să realizeze intensitatea pericolului. Nici o problemă! Va şti să reziste.

O exclamaţie de plăcere ajunse la ea din salon înainte să răsune primele note ale unei simfonii de Mozart. Neil descoperise că anticul aparat de radio cu lămpi funcţiona încă perfect.

- Aveam unul la fel acasă, când eram mic, declară el când tânăra reveni în salon cu două ceşti de cafea.

Se aşeză lângă ea, pe canapea, şi începu să

vorbească încet, cu o voce visătoare.

- In centrul încăperii se afla un covor imens, de un verde intens, presărat cu trandafiri roşii. Ne aşezam cu toţii pe el, mama, cei şase fraţi şi surori şi eu, pentru a asculta muzică aşteptând întoarcerea tatei.

Jenna îl asculta, fascinată de vocea lui gravă şi liniştitoare, care acompania în surdină sunetul viorilor. întâmplările cele mai banale, povestirile cele mai familiare se transformau în gura poetului în balade încântătoare în care vibra dragostea pe care o purta alor săi ş pământului Irlandei.

Când Neil se opri în cele din urmă, el îşi lăsă capul pe spătarul canapelei şi o cercetă pe tânăra femeie printre pleoapele pe jumătate închise.

- înţeleg cum reuşeşti în profesia dumitale. Figura dumitale paşnică, privirea indulgentă, m-au determinat fără să-mi dau seama să-ţi vorbesc despre amintiri ascunse în adâncul memoriei mele. Ai fost învăţată să ai această atitudine?

întrebarea lui rupse farmecul. Jenna încruntă sprâncenele, iritată de propria ei slăbiciune. în loc să analizeze obiectiv cuvintele interlocutorului ei, se lăsase fermecată, trăind cu intensitate evenimentele pe care i le povestise.

- Nimeni nu m-a învăţat să urmăresc cutare sau cutare comportament, replică ea tăios. Am fost doar sfătuită să stabilesc o atmosferă de încredere cu interlocutorii mei. Nu vom ajunge la nici un rezultat concret, Neil, dacă mă bănuieşti lipsită de sinceritate.

Trebuie să ne întâlnim cu regularitate între patru ochi pentru a izbuti să comunicăm.

- în seara asta suntem singuri, şi dacă n-am fost la cina aceea de săptămâna trecută, după seminarul meu la universitate, recunoaşte că n-am avut nici o vină! Sora dumitale şi nesuferitul ei logodnic n-au aşteptat invitaţia noastră ca să ni se alăture!

Jenna nu va uita curând cina aceea. Julia şi Frank îşi petrecuseră cea mai mare parte a serii certându-se, după care tânărul acaparase atenţia lui Neil ca să discute în contradictoriu cu el despre unele probleme din istoria Irlandei.

- M-ai înţeles foarte bine, încuviinţă ea cu satisfacţie. Fără telefoane neaşteptate, nici întâlniri cu cititorii în librării sau în căminele studenţeşti!

- Dar nici în biroul dumitale. Nu sunt genul să mă întind pe un divan!

- Doctorul Kyler şi clinica Bennett n-au nimic de-a face cu cercetările mele. în cazul care ne priveşte pe amândoi, este vorba despre o activitate strict personală.

- în cazul acesta, de ce să nu ne vedem aici? propuse Neil cu un surâs dezarmant. Aş dobândi cu plăcere obişnuinţa de a împărţi cu dumneata mese atât de delicioase!

- Ar trebui să te căsătoreşti cu o expertă a cuptorului cu microunde, i-o întoarse Jenna râzând din toată inima. Nu, serios, eu mă străduiesc să ajung la un compromis cu dumneata, nu să fixez chiar

astăzi calendarul întâlnirilor noastre. Propriul dumitale birou ar fi foarte potrivit.

- Sau casa mea, adăugă el cu un aer maliţios. în afară de situaţia că n-ai încredere în mine.

Tânăra femeie se agită, stânjenită.

- Vom vedea.

- Fii liniştită, sunt foarte conciliant.

Jenna îşi impuse să fie calmă. Neil se apropiase de ea, extrem de tulburător. Ce spera ea oare să obţină din experienţa pe care plănuia s-o întreprindă cu el, dacă se lăsa intimidată?

El o urmărea în tăcere, cu ochii cufundaţi în ai ei, ca pentru a-i citi acolo taina sufletului. Tânăra femeie lupta din toate puterile împotriva dorinţei de a se întoarce, ca să nu mai vadă în faţa ei această figură energică, cu trăsături puternic sculptate, această siluetă tăiată în stâncă, acest bărbat atât de periculos de irezistibil.

- Nu mi-ai spus încă totul, mumură el. Ce vrei să cunoşti din mine? Poetul? Bărbatul?

- Nu privi lucrurile din unghiul acesta, Neil. Şi află că am drept principiu să nu amestec niciodată viaţa profesională şi viaţa privată. Fără această distanţă necesară între dumneata şi mine, îmi va fi imposibil să fiu obiectivă.

Respiraţia caldă a lui Neil lângă obrazul ei era un chin.

- Abandonează limbajul acesta de psiholog, Jenna. Vorbeşte ca o femeie simplă. Chiar dacă sunt

un intelectual, sunt de asemenea o fiinţă din carne şi sânge. Dar te interesează într-adevăr fiinţa mea profundă, te preocupă ceea ce simt?

- Nu... nu tocmai, bâigui ea. Eşti fascinant şi seducător, Neil, dar.

Pe neaşteptate, el o înconjură cu braţele şi o trase la pieptul lui puternic. Buzele lui senzuale atinseră gura tinerei femei fără s-o apese, totuşi. O sfida să protesteze, să lupte, să pretindă că nu-l voia. Oscilând între teamă şi exaltare, Jenna nu-şi putu reprima o înfiorare.

Atunci, cu o mişcare de o încântătoare blândeţe, Neil se aplecă spre faţa ei chinuită ca s-o aline cu un sărut. Buzele lui le savurară pe cele ale Jennei cu o încetineală deliberată, ca şi cum căuta să îmblânzească un mic animal speriat. Mâinile lui alunecau pe trupul ei, acoperind-o cu mângâieri tandre şi persuasive.

Tânăra femeie îşi simţi inima luând-o razna. într-un ultim efort, reuşi să-l respingă.

Neil nu încercă s-o reţină. El îşi trecu uşor un deget pe conturul buzelor ei fremătânde şi surâse.

- Asta aşteptai de la mine? murmură el.

Jenna se ridică, furioasă să constate că picioarele o trădau.

- Reputaţia dumitale de seducător era deja bine stabilită, domnule Riordan, zise ea cu răceală. Demonstraţia aceasta era absolut inutilă.

Luă haina lui Neil, aruncată neglijent pe braţul

unui fotoliu, şi o întinse proprietarului ei. Mesajul nu putea fi mai clar.

- N-am putut rezista, îi explică el apropiindu-se. Dorisem să te sărut îndată ce te-am văzut, înainte chiar de a-ţi cunoaşte numele. Ai recunoscut singură atracţia pe care o simţi pentru mine.

- Voi şti să lupt împotriva ei, replică Jenna cu o voce fermă. Nu voi face greşeala de a mă angaja faţă de un bărbat care nu trăieşte în aceeaşi ţară cu mine.

- Ai putea să-mi ceri să rămân aici, sugeră Neil făcându-i cu ochiul ca s-o tachineze.

De data asta, era prea mult! O copleşi un val de indignare amuzată. Vanitatea acestui bărbat nu avea egal decât în talentul lui! Ideea că o femeie ar putea rămâne indiferentă la farmecul lui îi era, în mod evident, de neconceput.

- îmi pare rău, murmură Jenna. Mă tem că trebuie să reexaminez planul meu de a lucra cu dumneata, ca să hotărăsc dacă este sau nu cazul să-i dau curs. Mă străduiam numai să-ţi arăt că o anume distanţă este necesară între noi, dar se pare că refuzi să înţelegi.

- Iartă-mă, Jenna. în orice caz, îţi mulţumesc pentru această seară minunată.

Jenna se dădu cu prudenţă la o parte ca să-l lase să treacă. Simţea că, la cel mai mic contact, toate bunele ei hotărâri ar fi reduse la zero.

- Am apreciat fiecare clipă, i-o întoarse ea pe un ton sarcastic.

- Adevărat? Telefonează-mi îndată ce iei o hotărâre privind viitorul cercetărilor dumitale, de acord?

Neil ieşi repede, fără să-i lase timp să răspundă. Tânăra femeie începu să umble încolo şi-ncoace prin apartamentul ei, frustrată de această plecare atât de rapidă şi de propria mânie. Anihilase rezerva ei obişnuită şi în acelaşi timp şansa care-i surâdea de a întreprinde un studiu interesant! Şi asta nu-i stătea deloc în fire!

Faţa ei, reflectată de oglinda din baie, îi reaminti de asemenea de Julia. Comportarea ei, în seara asta, se potrivea mai mult cu caracterul impulsiv şi sentimental al surorii sale mai mici decât cu temperamentul ei calm şi cugetat. Oare ce o apucase?

Neil Riordan. Ce putea spera oare de la o relaţie cu un bărbat atât de nepăsător, atât de sigur de farmecul lui?

Capitolul 2

Jenna suspină şi începu să răsfoiască maşinal calendarul de pe birou, ascultând cu o ureche distrată văicărelile Juliei.

- Frank m-a părăsit, hohotea sora ei la celălalt capăt al firului. Oh, bineînţeles că am avut dreptate să-i spun să plece! Să-mi dea mereu ordine, să-mi dicteze cum să mă port! Cu toate acestea, nu credeam că o să plece!

Vocea ei se frânse într-un hohot de plâns.

- îmi pare rău să te ştiu atât de nefericită, răspunse Jenna alegându-şi cu grijă cuvintele.

De fapt, plecarea bruscă a lui Frank nu avea nimic surprinzător. Julia şi cu el se certau tot timpul. Nu era prima dată când unul dintre ei trântea uşa, pentru a se întoarce după câteva zile. Atunci începea o perioadă de împăcare pasionată, până la următoarea furtună.

- Ce se va întâmpla oare cu mine? gemu Julia. Jenna dragă, vreau să vin să petrec câteva zile cu tine. Dacă rămân aici, voi înnebuni plângând şi pândindu-i întoarcerea.

- De acord, consimţi Jenna fără entuziasm.

Perspectiva de a-şi petrece weekendul în compania unei
Julia nenorocite şi înecate de plâns care, în ciuda sfaturilor ei, nu va face niciodată decât cum o tăia capul, nu avea nimic îmbucurător!

- Mă voi întoarce târziu acasă, în seara asta. O duc pe Lisa Jackson la Lincoln Park. închipuieşte-ţi, n-a pus niciodată piciorul într-o grădină zoologică!

După ce o salută scurt, Jenna închise.

- Trimite-mi-o pe Lisa îndată ce soseşte, îi spuse ea secretarei. Până atunci, nu-mi mai da nici o legătură. Vreau să-i revăd dosarul cu mintea limpede.

"Ca şi cum aş aştepta un telefon!" îşi spuse tânăra femeie cu tristeţe. Trecuseră două săptămâni de la seara aceea dezastruoasă, fără ca Neil să dea vreun semn de viaţă.

Se auzi o bătaie la uşă. Lisa intră în birou, minusculă în pelerina ei grea, cu o figură posomorâtă.

- Eşti gata? Să mergem, zise tânăra psihologă cu o veselie forţată.

- Este o idee stupidă. Nu vreau să vizitez grădina zoologică, bombăni fetiţa.

Jenna era prea obişnuită cu copii recalcitranţi ca să se lase înduplecată. Ea îşi îmbrăcă mantoul şi o luă cu fermitate pe Lisa de mână.

- Ne va face cel mai mare bine la amândouă. Vei vedea, va fi amuzant.

*
* *

Era o zi de martie rece şi vântoasă. Doar câteva persoane în vârstă înfruntaseră timpul urât în căutarea unei raze de soare şi puţină companie în vastul parc situat pe malul Lacului Michigan.

Lisa îşi târa picioarele şi se plângea de temperatura scăzută. Nu-i plăcu ciocolata caldă pe care i-o oferi Jenna, apoi afirmă cu dispreţ că, după părerea ei, captivitatea transformase animalele grădinii zoologice în dobitoace nevrozate, fără nici un interes pentru studiu.

Tânăra femeie se stăpânea cu greu ascultând discursul neîndurător al fetiţei. Aşadar, nimic nu putea aduce un surâs cât de mic pe această faţă crispată?

- Ne urmăreşte un bărbat, murmură Lisa cu o voce nesigură. Se apropie. Sunt atâţia dezechilibraţi!

Se agăţă de mantoul Jennei ca de un colac de salvare.

- Haide, te înşeli cu siguranţă, replică tânăra femeie întorcându-se.

Neil! Se îndrepta cu paşi mari spre ea, îmbrăcat în blugi noi şi un pulovăr cu gulerul întors pe gât. Cu obrajii înroşiţi de vânt şi cu părul ciufulit, semăna cu un adolescent.

Lisa strânse mai tare mâna protectoarei sale. Talia înaltă a poetului, figura lui hotărâtă, aproape ameninţătoare, puteau speria şi copilul cel mai puţin impresionabil!

- Nu te teme, este un prieten, îi şopti tânăra femeie trecând un braţ protector în jurul umerilor ei firavi. Ce surpriză, Neil! Credeam că ai cursuri în fiecare zi.

- într-adevăr.

Răspunsul lui tăios, neobişnuit de scurt, atitudinea severă, o iritară pe Jenna. Drept cine se credea oare?

- în cazul acesta, ce faci aici?

- îmi caut propria cuşcă. Am devenit un nebun furios. Nu mi-ai telefonat!

- Am avut multe de făcut. Şi dumneata la fel, presupun. Te-am văzut la televizor. L-am plâns pe comentatorul care te intervieva. Ai fost mai agresiv ca niciodată.

Jenna îşi aminti brusc de prezenţa Lisei. Fetiţa îi urmărea cu o curiozitate neascunsă. Tânăra femeie încercă să-i atragă atenţia interlocutorului său aruncând o privire copilei şi vorbind cu o voce mai blândă.

- Ei bine, Neil, a trecut ceva timp de când nu ne-am întâlnit!

- Ceva timp? O eternitate, vrei să spui! Am implorat-o literalmente pe neînduplecata dumitale secretară să mă lase să-ţi vorbesc. în cele din urmă am ameninţat-o că voi comite un act disperat dacă nu mă pune în legătură cu dumneata. Ea mi-a indicat unde să te găsesc.

- Biata Margaret!

- Biata Margaret? Mi se pare totuşi că eu sunt mai de plâns! izbucni el cu un aer exasperat.

Lisa păli, speriată de vociferările poetului. Neil îşi plecă privirea şi-i remarcă în sfârşit prezenţa.

- Iartă-mă, draga mea, îi spuse el cu o blândeţe neaşteptată. Sunt irlandez, înţelegi?

- Credeam că voiaţi să ne atacaţi, răspunse fetiţa cu o voce reţinută. întotdeauna vorbiţi atât de tare?

- N-am să mai fac, îţi promit. Jenna te-a adus să vizitezi grădina zoologică?

- Da. dar nu ştiu de ce a avut această idee.

Neil se strecură între ele şi le luă de mână.

- Să vedem. Pentru unii, este ocazia visată de om de a-şi măsura superioritatea în raport cu animalele. Dar spune-mi, ce preferi: leii sau maimuţele?

- Să plecăm, sugeră Lisa în loc de răspuns.

- Cât entuziasm! replică Neil râzând. Să mergem mai curând să le facem o vizită, va fi foarte instructiv.

Le conduse atât de repede încât fetiţa curând gâfâia şi nu mai putu protesta.

- Farmecul dumitale acţionează în egală măsură asupra fetiţelor? murmură Jenna. Eşti oare atât de irezistibil încât toate femeile se lasă ispitite de acest farmec, oricare ar fi vârsta lor?

- N-ai telefonat, îi reproşă el din nou.

“Cu toate că ardeam de dorinţa s-o fac”, se gândi ea, tulburată de prezenţa lui Neil alături, de gura lui atât de apropiată, de care-şi amintea cu câtă dulceaţă o atinsese pe a ei.

- Miroase urât aici, decretă Lisa strâmbând din nas. Putem să plecăm, acum?

Neil îşi luă aerul lui cel mai serios ca să-i explice fetiţei cât de mult se înşela manifestând o atitudine atât de negativă. în loc să privească animalele sălbatice, nesigură de

interesul pe care-l prezentau pentru ea, ar fi mult mai constructiv să încerce să ghicească ce gândeau animalele despre ea!

- Vreau un raport complet şi amănunţit asupra acestui aspect, încheie el.

încântată vizibil de această propunere, Lisa începu să străbată imensul pavilion, oprindu-se în faţa fiecărei cuşti.

- Ce nostimă, această micuţă femeie! murmură Neil zâmbind.

O luă cu blândeţe pe Jenna de talie şi o conduse în faţa sălaşului unei splendide pantere negre.

- Observă graţia mişcărilor ei, frumuseţea blănii dese şi negre.

Pantera se opri pe loc şi-şi fixă ochii galbeni ca aurul lichid asupra vizitatorilor. în pofida fascinaţiei pe care această fiară sălbatică o exercita asupra ei, Jenna deveni brusc conştientă că însoţitorul ei îşi sporea imperceptibil îmbrăţişarea.

- Nu cred că este o idee bună să procedezi astfel, protestă ea cu indulgenţă.

- Ba da! Sunt sigur că această copilă va adora grădina zoologică.

- Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Degetele lui Neil urmară cu nesfârşită delicateţe conturul obrajilor ei arzători.

- Doresc să te văd cu regularitate, deseori, zilnic, Jenna. Şi nu numai pentru a-ţi permite să mă studiezi cum face un specialist cu aceste animale captive. De

ce ridici între noi barele unei cuşti? Este inuman.

- Nicidecum! replică Jenna cu ceva mai multă vigoare, dar în raporturile noastre trebuie să existe limite. Voi sta întotdeauna de veghe. O psihologă are datoria de a nu se lăsa orbită de propriile ei impulsuri.

Jenna tăcu, copleşită de constrângerile pe care şi le impunea de bunăvoie. în cursul acestor ultime două săptămâni, nu-şi repetase ea mereu aceleaşi argumente, fără să reuşească totuşi să se convingă de necesitatea lor? Neil semăna cu o felină: era captivant, periculos, gata să sară asupra prăzii sau să dispară pe neaşteptate în jungla vieţii. Cum ar putea o femeie să-şi ia riscul de a-i acorda încredere şi de a-l iubi?

Jenna se întoarse spre el pentru a-i împărtăşi reflecţiile ei, dar el nu-i lăsă timpul s-o facă: înfundându-şi mâna în masa suplă şi mătăsoasă a părului ei lung şi blond, puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei. Tânăra femeie simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Chiar dacă ar fi dorit, nu s-ar fi putut sustrage avansurilor lui, atât de intensă era emoţia. Distanţa pe care vrusese s-o stabilească între ei, i se părea că nu mai avea raţiunea să existe. Nu mai contau decât focul gurii lui peste a ei, apăsarea corpului lui viril, căldura care, încetul cu încetul, creştea în ea.

Prin acest sărut, Neil reafirma tot ceea ce insinuările lui, zâmbetele şi privirile lui exprimaseră

deja.

Buzele lui alunecară peste cele ale tinerei femei, la început imperioase, apoi uşoare şi dulci, sfidând-o parcă să se îndepărteze de el. Oare cum ar fi putut? Era atât de minunat să se sprijine de el, să soarbă cu desfătare nectarul gurii lui, lăsându-se cuprinsă de plăcere. O dorinţă nebună o cuprindea, din ce în ce mai insistentă, făcând-o să abandoneze orice raţiune: aceea de a-l cunoaşte mai bine pe Neil, de a-i mângâia pielea, bustul puternic, de a-l despuia de veşmintele care le împiedicau gesturile.

într-o ceaţă de sunete atenuante, Jenna auzi răcnetul unui leu, ca un ecou la ritmul dezordonat al pulsului care-i zvâcnea în tâmple. Readusă la realitate de această manifestare a lumii exterioare, făcu un pas înapoi şi privi în jurul ei. Din fericire, se pare că Lisa nu remarcase nimic. Cu nasul turtit de peretele gros de sticlă al cuştii unor pui de leu abia născuţi, ar fi trebuit un cutremur de pământ ca să se smulgă de la acest spectacol.

- Mi-ai urmat sfaturile? o întrebă Neil când ajunseră lângă ea. Ştii ce gândesc despre noi?

- Trebuie să-şi închipuie că suntem buni de mâncat, răspunse fetiţa fără să-şi ia ochii de la un adorabil pui de leu instalat pe genunchii unui paznic. Cu excepţia copiilor ca mine, desigur. Eu sunt prea mică şi prea slabă.

îl măsură pe Neil cu o privire apreciatoare.

- Dumneavoastră le-aţi plăcea, presupun. Ce

festin le-ar procura imensa dumneavoastră persoană!

Jenna începu să râdă, uimită de această replică. Lisa dădea dovadă, pentru prima dată, de fantezie şi imaginaţie! Tânăra psihologă se grăbi să declanşeze în ea idei noi. Ce efect avea oare prada cotidiană a vizitatorilor asupra animalelor sălbatice? La ce visa oare puiul acesta de leu, ghemuit în braţele unui om, bându-şi lacom biberonul cu lapte?

- Oh! El este altfel decât ceilalţi, murmură fetiţa cu un aer gânditor. Nu este ca leii care s-au născut în Africa. Dacă aş putea, l-aş duce acasă.

- Ai vrea să te joci cu el? insistă Jenna cu blândeţe.

Lisa trăia înconjurată de adulţi care-i vorbeau şi o considerau ca pe una de-a lor. Era posibil ca această companie a unei mici fiinţe vulnerabile să-i redea surâsul şi prospeţimea copilăriei.

- i-ai mângâia burtica, aşa cum face paznicul lui?

- Da, încuviinţă fetiţa, cu o licărire jinduitoare în adâncul ochilor.

Puiul de leu muşcă degetele omului cu energie înainte de a-şi manifesta afecţiunea lingându-l cu o limbă roz şi aspră.

- Din păcate, este interzis să ţii un leu în apartament, obiectă Jenna. Oricum, acesta nu va întârzia să devină foarte mare şi foarte puternic. Ce-ai spune de un pisoiaş?

Figura Lisei îşi reluă expresia obişnuită, rece şi severă. în câteva fraze simţite, fetiţa descrise pisicile sub trăsăturile animalelor distrugătoare şi

dăunătoare, apoi se îndreptă spre ieşire. Dar tânăra psihologă nu se lăsă înşelată şi nici descurajată de această reacţie. Ea se va subordona ideii doamnei Jackson. Poate că Lisa va descoperi, graţie companiei unui pisoiaş, că nu era nimic dezonorant să se joace, să se distreze şi să râdă!

- Dacă îţi promit să nu-mi ascut ghearele pe mobile, mă iei la dumneata acasă? murmură Neil la urechea Jennei.

Vocea lui domoală şi senzuală, respiraţia caldă pe obrazul ei, apăsarea mâinii lui pe braţul ei înflăcărară imaginaţia tinerei femei. Ce prieten minunat ar fi, atât de tandru, atât de înfocat, atât de atent s-o facă să cunoască fericirea!

- Nu pot, răspunse ea cu regret.

Julia trebuie să-şi fi ales drept domiciliu apartamentul ei, numai Dumnezeu singur ştia pentru cât timp! Jenna îi explică pe scurt conflictul care intervenise între sora ei mai mică şi Frank.

Neil înfăşură pe deget o şuviţă lungă din părul ei auriu şi reluă:

- Presupun că nici la mine nu poţi veni, nu-i aşa?

- Nu. Mă aşteaptă Julia. îmi pare rău.

Jenna nu fusese niciodată mai sinceră. Dorinţa care se ghicea limpede în ochii cenuşii ai însoţitorului ei ardea la fel în ea, în inima şi în corpul ei.

- Cu atât mai rău! încheie el zâmbind. Fiecare lucru la timpul lui. Unde s-a ascuns mica noastră prietenă?

- Ne priveşte.

Sprijinită de zidul despărţitor al sectorului rezervat maimuţelor, Lisa îi urmărea, cu fruntea încreţită de nerăbdare.

- Consideră probabil că purtarea noastră este şi mai ridicolă decât a animalelor.

Neil începu să râdă şi-şi trecu un braţ în jurul umerilor Jennei.

- Fără îndoială, dar este un copil, nu un poet!

*
* *

Trei zile petrecute ca s-o consoleze pe Julia au fost de-ajuns ca s-o epuizeze pe tânăra femeie. Fără să acorde cea mai mică atenţie oboselii ei, Julia n-o scuti de nici un amănunt al legăturii furtunoase cu Frank, căruia îi descoperea acum toate defectele şi slăbiciunile din lume după ce-l adorase ca pe un zeu. Jenna se consola pentru oboseala ei bucurându-se de maturitatea de care Julia dădea în sfârşit dovadă. Dar când Frank reveni cu insistenţele lui, totul fu uitat în câteva clipe.

- Eşti supărată pe mine? o întrebă Julia pe sora ei în timp ce-şi îngrămădea în grabă lucrurile într-o geantă de voiaj.

- Supărată, nu. Mai degrabă contrariată. Nu înţeleg nimic din toate astea.

Vocea lui Frank răsună în salon. Tânărul bărbat privea la televizor, tunând şi fulgerând împotriva cuvintelor comentatorului. Exasperată, Jenna închise

uşa camerei.

- După tot ce ai spus, după aceste seri întregi petrecute analizând punct cu punct motivele nepotrivirii voastre, el n-are decât să-ţi spună să vii pentru ca tu să-l urmezi!

- N-ai sesizat natura situaţiei. Eu nu suport firea lui autoritară, iată de ce ajungem întotdeauna să ne certăm. De data aceasta, însă, este altceva. M-a implorat să revin, are nevoie de mine! Trebuie să recunosc, Frank este încăpăţânat, neînduplecat, pătruns de propriile lui idei, totuşi.

- Totuşi? Este absurd!

Jenna se postă în faţa surorii sale, cu pumnii în şolduri.

- Preferi să trăieşti pe un butoi cu praf de puşcă, aşa-i?

- Dacă ai iubi pe cineva, ai înţelege, i-o întoarse Julia cu un aer arogant. Tu şi cu mine suntem atât de deosebite cât pot fi două surori, şi asta nu datează de azi. Frank şi cu mine ne certăm deseori, dar suntem foarte apropiaţi pentru că ne iubim. Dacă vei simţi într-o zi pentru un bărbat ceea ce simt eu pentru el, sunt sigură că-ţi vei schimba părerea.

Jenna renunţă să continue discuţia. Deoarece dragostea părea să scuze toate greşelile, nu mai era nimic de adăugat. Slavă Domnului, ea nu fusese niciodată atât de oarbă!

Cu mare durere în suflet, privi tânăra pereche îndepărtându-se, îmbrăţişată tandru. Aplecat la

urechea Juliei, Frank îi murmura cuvinte neauzite. Desfătare şi promisiuni, în seara asta, se gândi Jenna cu tristeţe, dar mâine? Istovită, închise uşa şi se aşeză pe canapea.

Soneria telefonului o scoase din lâncezeala ei. Neil o suna în fiecare zi după vizita lor la grădina zoologică. Vocea lui i se păru ciudată tinerei femei, plăcută, dar răguşită.

- Sunt în agonie, o anunţă el.

Un acces de tuse deosebit de convingător veni să-i întărească spusele.

- Am impresia că am fost stâlcit în bătaie. îţi pasă de asta?

- Bineînţeles! Nu este nimic surprinzător în faptul că eşti bolnav, Neil! Te plimbi fără palton şi pălărie pe frigul acesta! Ai consultat un doctor?

- Eu nu sunt niciodată bolnav şi urăsc corpul medical în întregul lui, să ştii.

Tânăra femeie, oscila între râs şi plâns. Neil era, fără discuţie, bărbatul cel mai exasperant pe care-l cunoştea. Se putea oare să fie atât de suferind pe cât pretindea, sau se prefăcea?

- Ce aştepţi de la mine? Eu nu sunt doctor. Vrei să telefonez la spitalul universitar ca să-ţi trimită un internist?

Neil nu răspunse imediat. La celălalt capăt al firului, respiraţia lui era grea şi sacadată.

- La dracu', pot să mai găsesc puterea să formez singur un număr de telefon! zise el pe un ton furios.

Pe dumneata vreau să te văd la căpătâiul meu. Am nevoie de dumneata, Jenna!

- Dar eu.

Prea târziu! El închisese fără să-i lase timp să protesteze. Tânăra femeie rămase un timp nemişcată, cu ochii fixaţi asupra telefonului. Neil se purta ca un copil răsfăţat! Haide, un bărbat atât de înalt şi atât de puternic n-o să moară dintr-un guturai! Timp de mai bine de o oră, încercă în zadar să-l sune, în timp ce îngrijorarea ei nu înceta să crească.

Va descoperi într-o zi toate faţetele acestei personalităţi bogate şi compleze? Jenna îl văzuse nepăsător şi serios, tandru chiar, şi iată că-i apărea dintr-o dată slab şi vulnerabil! Dacă nu este decât o cursă ca să mă atragă acasă la el, îi voi suci gâtul, îşi promise tânăra femeie adunând în grabă tot ce putea fi folositor unui bolnav.

Jenna traversă oraşul în viteză, fără să ţină seama de regulile elementare de prudenţă, după care opri maşina lângă o trecere de pietoni, la câteva zeci de metri de domiciliul lui Neil. Cum uşa nu era încuiată, pătrunse în antreu şi privi în jurul ei cu curiozitate. Casa era rece şi întunecată şi domnea o dezordine nemaipomenită. Mese şi scaune gemeau sub greutatea cărţilor şi ziarelor care fuseseră îngrămădite acolo la întâmplare. Cât despre bucătărie, acesteia îi fusese în mod evident schimbată destinaţia pentru a-i servi drept birou

poetului. După ce reglă termostatul generatorului de încălzire, Jenna înaintă până la baza scării şi-l strigă pe Neil fără să obţină răspuns.

Acesta dormea, înconjurat de volume de poezie şi învelit cu un simplu cearşaf. Pe fruntea lui se zăreau picături fine de transpiraţie; bustul lui puternic se detaşa în penumbră. în pofida îngrijorării, tânăra femeie nu se putu împiedica să admire spectacolul care i se oferea. Pentru un intelectual care trăia din scrisul lui, poetul era remarcabil de musculos!

Se apropie de el în vârful picioarelor pentru a elibera patul de o parte din cărţi şi a-l înveli. Neil ardea de febră. Când ochii lui se deschiseră, strălucitori şi uimiţi, Jenna îndepărtă şuviţele de păr lipite pe fruntea lui, cu o mână aproape maternă.

- Delirez, murmură el, sau visez. Poate că am ajuns deja în paradis...

Vru să se ridice, dar trebui să renunţe, doborât de un acces violent de tuse.

- Ai gripă, declară Jenna deschizându-şi geanta. Am adus cu ce să te îngrijesc.

Neil surâse slab.

- Te cred. Mă simt deja mai bine.

Tânăra femeie preferă să simuleze că n-a auzit.

- Poftim, uite aspirină, supă de pui cu fidea, suc de portocale şi benzi desenate. Am să cobor la bucătărie ca să-ţi pregătesc o băutură caldă. Profită de ocazie ca să îmbraci o pijama.

Surâsul lui Neil se lărgi.

- Nu am aşa ceva. Spune-mi, de ce ai venit?

Jenna ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă.

- Nu ştiu, poate că mi-a fost teamă să comit un păcat lăsând un irlandez să moară înainte de ziua Sfântului Patrick. Nu uita că se presupune că vei participa la ceremonie!

- Nu te cred, replică Neil pe un ton sentenţios. Am ştiut să-ţi tulbur inima, în ciuda obiecţiilor dumitale. Este imposibil să rezişti farmecului meu, nu-i aşa? Am ştiut întotdeauna că eram destinaţi să devenim prieteni. Dacă nu mor!

Jenna coborî scara găsind la fiecare treaptă un nou adjectiv puţin măgulitor pentru a-l caracteriza pe Neil. Ce bărbat arogant, insuportabil, nechibzuit, orgolios!

Totuşi, în sinea ei, tânăra femeie ştia că dacă exista un termen care nu putea fi aplicat poetului, acesta era cel de mincinos.

Capitolul 3

încălzirea supei în bucătăria lui Neil cerea multă imaginaţie! Cheia de deschis cutia de coserve se găsea în zdrobitorul de făcut piure, iar tacâmurile într-o formă de tort. Cât despre cratiţă, Jenna reuşi, după multe căutări, s-o descopere pe şemineul din salon! Din fericire, frecventarea cotidiană a copiilor superdotaţi o obişnuise cu cele mai teribile excentricităţi.

- Nu există nici măcar un singur bol în această casă? întrebă ea revenind în camera poetului. Judecând după starea rezervelor dumitale, te hrăneşti exclusiv cu floricele şi cu sardele în sos tomat! Şi te mai miri că te-ai îmbolnăvit?

Neil zâmbi cu un aer obosit şi începu să mănânce cu supunere. Ca să-l distreze, Jenna se porni să-i relateze povestea unuia dintre pacienţii ei, micul Brian Wiggins, ai cărui părinţi erau foarte mâhniţi văzând că nu are poftă decât pentru brânză topită şi sandvişuri cu şuncă.

- Mama lui mi-l aduce la clinică de trei luni, ca să încerc să remediez situaţia.

- Ai obţinut rezultate bune? Este ciudat, nu mi-ai vorbit niciodată despre tinerii mei semeni.

- Şi secretul profesional, ce faci cu el? răspunse Jenna râzând. Dar nu cred că Brian se va supăra pe mine dacă-ţi voi împărtăşi secretul. S-a îngrăşat cu două kilograme, este sănătos-tun şi m-a convertit la

viciul lui. îmi plac la nebunie brânza topită şi sandvişurile cu şuncă!

Neil împinse farfuria goală.

- Iubeşti foarte mult copiii, murmură el. Nu este atât de obişnuit în vremea noastră, să ştii. Mulţi oameni îi consideră drept mici zurbagii agresivi.

- Eu nu-i judec, nu acesta este rolul meu. Eu discut cu ei. Este un schimb permanent, tot atât de folositor pentru ei ca şi pentru mine.

- Vorbeşte-mi despre ceilalţi. Nu-ţi cer nici numele lor, nici coeficientul lor de inteligenţă. Sunt sigur că toţi cunoşteau cel puţin patru limbi moderne şi teoria mulţimilor înainte de a şti să meargă!

Jenna se simţea minunat de destinsă. Rareori avea ocazia să vorbească despre meseria ei cu persoane atât de interesate de soarta copiilor superdotaţi. Nimic din tonul sau din privirea lui Neil nu lăsa să se presupună că-i punea întrebări ca să se distreze pe seama lor. Dimpotrivă, figura lui se posomorî atunci când tânăra femeie vorbi despre unele probleme mai grave care se ridicau în faţa ei.

- Escapadele sunt oare frecvente? întrebă el. Acesta este motivul pentru care vrei să cunoşti toate amănuntele aventurilor mele necugetate?

- Intr-adevăr. Oh, te obosesc cu poveştile mele! exclamă Jenna văzând că el îşi reţine un căscat. Iţi voi vorbi altă dată despre copiii care se cred calculatoare sau ucenici chimişti.

- Mă doare peste tot. Am impresia că am fost

strâns într-o menghină.

Tânăra femeie se apropie ca să-l ajute să se întindă. La lumina veiozei de pe noptieră îşi dădu seama că suferinţa îi marca trăsăturile feţei. O cuprinse o adâncă emoţie descoperindu-l pe neaşteptate atât de vulnerabil. Putea să se împotrivească bărbatului solid şi sigur de el pe care-l întâlnise dar, în seara aceasta, Jenna dorea să-l aline, să-l uşureze suferinţa.

Cât de uşor ar fi fost totul dacă n-ar fi avut pentru el decât sentimente prieteneşti sau chiar materne! Din păcate, nu acesta era cazul. Corpul acesta de atlet abia ascuns de cearşaful alb trezea în ea gânduri care n-aveau nimic nevinovat.

Surprins de tăcerea ei, Neil îşi ridică ochii. El remarcă dintr-o privire faţa ei îmbujorată, ochii strălucitori şi visători. Tânăra femeie îşi retrase cu un gest brusc mâna pe care tocmai o pusese pe fruntea poetului, ca şi cum acest simplu contact o arsese.

- Vei supravieţui, îl anunţă ea cu un glas puţin răguşit. Mai ai încă febră, dar viaţa dumitale nu este în pericol. Acum, am să cobor să spăl vesela şi să te las să dormi.

- Nu! Rămâi! Te rog, Jenna.

- Haide, linişteşte-te, totul va fi bine. Julia şi Frank locuiesc la doi paşi de aici. Am să le cer să-ţi facă o vizită mâine dimineaţă.

Neil prinse încheietura tinerei femei cu o forţă surprinzătoare.

- Pe dumneata te-am chemat în ajutor, nu pe ei. Dumneata eşti infirmiera mea, doctorul meu, camaradul pe care l-am ales pentru a-mi uşura suferinţa. Rămâi şi vorbeşte-mi. Citeşte, dacă preferi, dar nu mă părăsi.

Era atât de tentant să profite de această ocazie ca să-l cunoască mai bine! Neil nu părea deloc în stare să-i facă avansuri, în seara asta, astfel că ar putea încerca în deplină siguranţă să afle mai multe despre el, despre trecutul lui.

- De acord, încuviinţă ea. Am să rămân până când vei adormi.

- Minunat!

- Până atunci, răsfoieşte revistele astea. Mă duc să spăl vesela.

Tânăra femeie spălă fără să se grăbească farfurii, cratiţe şi linguri, mulţumită de aceste câteva minute de singurătate. Niciodată n-o tulburase atât de mult un bărbat.

La întoarcerea ei în camera poetului, acesta o primi cu un surâs fericit. El îndepărtă cu un braţ cărţi, ziare şi reviste ca să-i facă loc lângă el.

Jenna şovăi. Să stea de vorbă aflându-se atât de aproape de el nu era nicidecum ceea ce intenţionase.

- Vino, insistă el râzând. Vezi bine că nu există vreun fotoliu sau scaun liber şi că sunt la fel de lipsit de putere ca un nou-născut! In seara asta, eşti în siguranţă cu mine.

Jenna se lăsă câştigată de buna lui dispoziţie.

- Vreau să-ţi ţin companie, dar atenţie! La cea mai mică abatere de la conduită, voi fi de neînduplecat! Voi pleca imediat!

- Nu înţeleg de ce continui să-mi rezişti.

Neil îi aruncă o privire triumfătoare.

- Nu eşti atât de indiferentă cum vrei să laşi să se creadă. Ai traversat oraşul ca să vii să-mi salvezi viaţa!

- Fără să uităm riscul de a căpăta o gripă din cauza dumitale! Poftim, înghite pastila aceasta de aspirină şi explică-mi cum se pote ca un om atât de solid ca dumneata să-şi imagineze că este pe moarte, abia acum două ore.

- Pentru că n-am fost bolnav niciodată. Şi pentru că mi-e teamă să dispar înainte să fi scris cea mai bună.

Jenna îl privi, surprinsă de tăcerea lui bruscă. O dată mai mult, poetul părea pierdut în gândurile lui. Oare unde rătăcea? La el acasă, pe colinele verzi ale Irlandei? Tânăra femeie se obişnuia treptat cu această faţetă a personalităţii lui, cu aceste momente când nimic şi nimeni nu-l mai interesa. Cu toate acestea, faţa lui palidă şi chinuită, ochii lui întunecaţi o intrigară.

- Te simţi mai rău? îl întrebă ea cu blândeţe.

- Ai vrut să-ţi vorbesc despre trecutul meu. Eu tocmai devin conştient de prezent şi întrevăd viitorul.

- Nu înţeleg, Neil.

Intensitatea privirii lui şi cuvintele pe care le

rostise o speriau pe Jenna. Delira oare? Trebuia să dea crezare zvonurilor conform cărora telentul lui era alimentat de nebunie?

- Te iubesc, spuse el cu o voce înceată şi gravă. Ştiam de mult că te doresc, dar ceea ce simt pentru dumneata merge mult dincolo de o simplă atracţie fizică. Ti-am telefonat în seara asta pentru că aveam nevoie de prezenţa dumitale alături de mine. Nu voiam nici să te seduc, nici măcar să mă îngrijeşti, ci numai să fii aici, lângă mine.

- Vreu să uit discursul acesta nechibzuit. îmi vei mulţumi mâine pentru asta. Dragostea nu se naşte aşa, atât de repede, între două persoane atât de diferite, atât de opuse ca noi. Este absurd!

- Dragostea este oare absurdă?

Neil mângâie cu tandreţe obrazul tinerei femei, pielea sensibilă a gâtului.

- Bineînţeles că nu, se corectă ea străduindu-se să-şi ascundă tulburarea. Este încă prea devreme pentru a fi sigur de un fapt atât de puţin posibil, asta-i tot!

- Adevărat?

Degetele poetului ajunseră pe ceafa ei într-o mângâiere extrem de senzuală.

- Va exista oare vreodată o formulă matematică pentru a determina cel mai bun moment când trebuie să te îndrăgosteşti?

Jenna privi drept înaintea ei, încrucişându-şi braţele la piept. Oare ce se întâmpla? Se simţea

cuprinsă de o slăbiciune inexplicabilă.

- Adolescenţii confundă adeseori simpla atracţie, admiraţia exagerată sau dorinţa cu dragostea adevărată şi sinceră. Sunt sigură că ai trecut deja prin experienţa acestei erori de interpretare.

- Intr-adevăr. Şi dumneata?

- Nu prea îmi place turnura pe care o ia această conversaţie, murmură tânăra femeie. Trebuie să te pun în gardă, Neil. Ţin să te întâlnesc cu regularitate ca să duc un studiu la bun sfârşit, nu ca să împart patul cu dumneata.

- Crezi că nu este cazul?

Râsul lui Neil se înecă într-un acces de tuse.

- In afară de cearşaful acesta nu ai nimic cald să te înveleşti? îl întrebă Jenna cu un aer iritat.

Fără să-i lase interlocutorului ei timpul să protesteze, sări în picioare şi ieşi din încăpere ca să-şi ascundă tulburarea. Bărbatul acesta era insuportabil!

- Ce loc pentru ţinerea păturilor! exclamă ea revenind în cameră puţin mai târziu. Podeaua de sub şifonier!

- Le prefer reci.

Vocea poetului părea din nou obosită şi slăbită. Dinţii îi clănţăneau, era scuturat de un tremurat puternic. Jenna îl înveli cu grijă, cu gesturi pe care le spera pe cât posibil impersonale. îndată ce termină, Neil o trase spre el.

- Vorbeşte-mi, îi ordonă el, ca şi cum îi ghicise intenţia de a telefona la spitalul universitar.

- Foarte bine, zise tânăra femeie cu resemnare. închide ochii şi încearcă să dormi.

După epuizarea întâmplărilor referitoare la copiii de care se ocupa, Jenna începu să relateze povestea propriei sale vieţi, cu o voce blândă şi liniştitoare. Ascultând-o, Neil nu va întârzia să-şi dea seama de greşeala lui. El va înţelege în ce măsură îi despărţea totul: caracter, educaţie, mod de viaţă.

- M-am născut într-o familie înstărită, la câţiva kilometri de aici. Am fost întotdeauna o elevă bună, ascultătoare şi silitoare, nici un incident nu mi-a tulburat copilăria, nici adolescenţa. îmi iubesc munca de la clinica Bennett unde voi rămâne atâta timp cât doctorul Kyler va dori să mă păstreze.

Ce uşor îi era să vorbească, să se destăinuiască atunci când pleoapele poetului ascundeau focul din ochii lui cenuşii! Jenna zâmbi ascultându-i respiraţia regulată. Poate că adormise. Se hotărî totuşi să-şi continue povestea.

- N-am cunoscut nici drame, nici triumfuri. Să mă ocup de copii este o treabă de lungă durată, o serie de mici succese şi de mici eşecuri.

Neil rămase tăcut. Jenna şovăi, apoi se hotărî să mai aştepte câteva minute ca să se asigure că dormea cu adevărat. Cu capul sprijinit de tăblia patului, ea îşi înăbuşi un căscat şi reîncepu să vorbească. Nu se gândi nici o clipă să treacă sub tăcere logodna ei, care avusese loc cu trei ani în urmă. Neil va fi cu siguranţă şocat, şi tânăra femeie

se hotărâse să-i vorbească cu tot atâta sincericate câtă spera din partea lui.

Ii va demonstra în felul acesta că nu ignora nimic din deziluziile pe care le poate antrena o legătură prea grăbită.

- După cum vezi, nimic pasionant. Nu sunt decât o femeie absolut obişnuită.

- Nu este şi părerea mea, interveni Neil.

Se întoarse şi o înconjură cu un braţ, fără să deschidă ochii.

- Continuă, te ascult, îi ceru el.

Jenna nu încercă să se degajeze. Imbrăţişarea aceasta caldă şi familiară îi producea o minunată consolare după o zi istovitoare şi deziluzia cu Julia. Să evoce tot ce-i trecea prin cap, întinsă confortabil lângă Neil, i se părea lucrul cel mai firesc din lume.

- Poate că acest trecut banal m-a determinat să mă pasionez pentru copiii superdotaţi, continuă Jenna cu o voce somnoroasă. Am avut norocul să trăiesc o copilărie fericită şi răsfăţată, să cresc fără crize, spre deosebire de dumneata şi de mulţi dintre ei. Incerc numai să înţeleg.

Pleoapele ei refuzară să mai rămână deschise. Cuprinsă de o toropeală adâncă, tânăra femeie simţi corpul lui Neil mişcându-se, după care camera se cufundă în întuneric. Era lipsită de putere, incapabilă să se ridice şi să plece.

Fără să rostească vreun cuvânt, Neil se cuibări lângă ea. Nu exista nimic agresiv în felul în care o

strângea în braţele lui, asta nu-i aducea decât o prezenţă caldă şi afectuoasă.

Prieteni, se gândi ea lăsându-se învinsă de somn. Oare nu aceasta era soluţia? începuseră în seara asta să făurească o relaţie de încredere şi de bunăvoinţă, o relaţie ideală pentru a ajunge la obiectivul pe care Jenna şi-l fixase.

*
* *

Neil se trezi, convins că o va găsi pe Jenna cuibărită lângă el, că va cunoaşe din nou delicioasa tortură care-l împiedicase să-şi găsească somnul până la miezul nopţii. El nu era decât bolnav, nu muribund, şi să rămână nemişcat lângă ea fără să facă sau să spună nimic, îi ceruse un teribil efort de voinţă. Cu toate acestea, în dimineaţa asta, parfumul ei delicat părea mai îndepărtat ca atunci când îşi înfundase faţa în părul ei lung pentru a inspira mirosul ameţitor al femeii pe care o dorea, al femeii pe care o iubea.

întredeschise ochii, intrigat. Jenna continua să doarmă întinsă pe spate, cu o mână spre el. Pulovărul se ridicase uşor, lăsând să se zărească o piele diafană şi satinată, tot atât de curată ca aceea a unui copil.

N-ar fi trebuit să-şi deschidă inima în faţa ei aşa cum o făcuse. Nu se izbise oare de atâtea ori de furia şi de neîncrederea celorlalţi ca să cunoască în sfârşit limitele peste care nu trebuia să treacă? Jenna nu se

supărase, nici măcar nu râsese de el, dar se hotărâse să nu acorde atenţie declaraţiei lui de dragoste.

Neil se ridică într-un cot ca s-o cerceteze mai bine. Părul ei blond, răspândit pe pernă, îi aureola faţa liniştită cu un halou auriu. O venă pulsa la baza frumosului ei gât suplu. Intr-o zi, îi va povesti legenda bătrânului Lir, zeul mării, ai cărui copii fuseseră transformaţi în lebede în urma unei vrăji. Poate că o să-i placă farmecul acestei legende celtice, dar ar râde văzându-se comparată cu una din aceste vietăţi încântătoare!

Criticii nu se înşelaseră fără îndoială întru totul când pretinseseră că era puţin nebun. Ce om cu judecată ar fi putut alege să fie poet, să trăiască în felul acesta de pe o zi pe alta, fără program fix şi protecţie socială, la discreţia interesului unui public restrâns?

Siguranţa, o viaţă calmă şi liniştită reprezentau fără îndoială ţelurile spre care aspira Jenna, se gândea Neil îndepărtând cu blândeţe o şuviţă de păr rătăcită pe fruntea tinerei femei. Lungul monolog pe care-l susţinuse în faţa lui încerca fără îndoială să-i explice tot ce-i despărţea în mod ireversibil.

Mâna Jennei se încordă, apoi se destinse, iar buzele ei se mişcară fără să scoată vreun sunet. La ce visa oare? La cine? Nu înţelegea că-i unea o legătură mai puternică decât raţiunea, mai presus de aparenţe, mai presus de obstacolele vieţii?

Va fi răbdător. Ii va dovedi încetul cu încetul, fără

s-o bruscheze, că aceste ziduri pe care ea le credea de netrecut, vor fi distruse dintr-o suflare de vântul dragostei. Ii va demonstra că erau făcuţi unul pentru altul. Mai târziu, poate.

- Oh, nu! murmură Jenna deschizând ochii.

Se ridică încet şi-şi masă ceafa şi tâmplele care o dureau.

- Am avut un vis straniu. Iată ce se întâmplă când dormi îmbrăcat într-un pat străin şi încărcat de cărţi!

Tânăra femeie luă la întâmplare unul dintre volumele legate în piele.

- Thomas Moore?

- Un poet, irlandez şi el, mort de peste un secol. Astăzi nu are deloc cititori, iar compania lui nu este foarte agreabilă, trebuie să recunosc. Dar nu pot să-l condamn. Nici eu n-am fost nostim, în noaptea asta!

- Reputaţia dumitale de seducător nu va avea de suferit, din acest motiv. îţi promit să nu povestesc nimănui, nimănui!

Tânăra femeie aruncă o privire ceasului de la mână, ridicându-se cu o mişcare suplă şi graţioasă.

- Acum, Neil, mă duc să văd dacă în bucătăria dumitale se poate pregăti un mic dejun demn de acest nume. După aceea, dacă te simţi mai bine, am să plec acasă la mine. Am atâtea de făcut încât nu mai ştiu unde îmi este capul şi n-am pe nimeni care să mă ajute.

- Eu voi avea nevoie de îngrijiri constante timp de cel puţin o săptămână, afirmă el cu aplomb. Am

putea profita de asta pentru a continua cu regularitate programul convorbirilor noastre şi să avansăm astfel considerabil. De fapt, cât e ceasul?

- Este trecut de ora nouă.

El îi pusese această întrebare inofensivă ca să încerce s-o facă să accepte cu calm principiul vizitelor cotidiene şi Jenna începu să râdă, amuzată de acest subterfugiu copilăresc.

- Nu ai deloc nevoie de infirmieră permanentă la căpătâiul dumitale, îi spuse ea cu o voce ce nu lăsa loc de replică. Cât despre progresul cercetărilor mele, n-avea grijă. Avem destul timp să ne ocupăm de ele!

- De acord, admise el cu regret. Acordă-mi numai favoarea de a-i preveni pe studenţii care mă aşteaptă că nu voi fi în stare să-mi ţin astăzi cursul. Unii dintre ei, care au privilegiul de a urma lecţii particulare, s-au instalat probabil în salon şi trebuie să se nelinişteascâ de întârzierea mea.

El avu un surâs ironic, apoi continuă:

- Văzându-te coborând scara, te vor considera fără îndoială răspunzătoare de ceea ce mi s-a întâmplat. Nu acorda atenţie privirilor curioase şi admirative cu care nu vor scăpa ocazia să te onoreze.

- Eşti mulţumit de dumneata, nu-i aşa? Cu riscul de a te decepţiona, să ştii că nu mă voi lăsa intimidată de această situaţie, oricât de neplăcută ar

fi. Şi zvonurile care nu vor întârzia să circule pe seama mea nu mă vor face în nici un fel să renunţ la planurile mele de cercetare care te privesc.

- Sper din toată inima, draga mea! răspunse Neil cu o voce liniştită.

Capitolul 4

împrejurările în care Neil accepta de acum înainte să discute cu tânăra psihologă deveneau de-a dreptul extravagante. După restabilirea lui - care, după cum prevăzuse Jenna, avusese loc doar în două zile - îşi exprimase într-adevăr dorinţa ca întâlnirile lor să se desfăşoare în aer liber.

- îmi este mai uşor să reflectez şi să vorbesc în aceste condiţii, decretase poetul.

Tânăra femeie fusese constrânsă să se încline. Dar astăzi, frigul care domnea afară o lăsase să spere că Neil va accepta s-o urmeze într-un muzeu. Din păcate, însoţitorul ei ridică din umeri şi o conduse de-a lungul digului. Jenna tremura de frig şi de exasperare. Rafalele unui vânt glacial făceau imposibilă orice conversaţie.

- Ar trebui să fie de-ajuns pentru data asta, nu crezi? îi strigă Neil prin vijelie.

El lovi cu mâna înmănuşată balustrada de fier şi-şi luă privirea de la suprafaţa cenuşie şi agitată a Lacului Michigan.

- Ştii despre mine mai multe decât propria mea mamă. Cu siguranţă, nu vei înţelege că n-am vrut să-i distrug iluziile povestindu-i despre trecerile mele frecvente prin faţa consiliului de disciplină al universităţii! Era atât de mândră de ideea că fiul ei devine un tânăr realizat, şi chiar un savant!

Jenna îşi ridică tremurând gulerul mantoului.

Nasul şi obrajii o înţepau de frig, iar vântul o făcea să lăcrimeze.

- Biată fată dragă!

Neil îşi trecu un braţ în jurul ei şi o strânse cu afecţiune.

- Să ne întoarcem la maşina dumitale. După o zi plină, ocupată de pacienţi şi ascultând două ore divagaţiile unui poet puţin nebun, presupun că doreşti să te odihneşti puţin.

- Sunt complet îngheţată din cauza dumitale, zise Jenna cu o voce furioasă. Incerci să scapi de mine, nu-i aşa? Aştepţi să obosesc ascultând povestea vieţii dumitale urmându-te de-a lungul străzilor din Chicago sau dansând giga irlandeză, ca la petrecerea aceea la care m-ai dus!

- Oh! Muzica nu ţi-a plăcut?

Neil izbucni în râs, apoi continuă:

- Până la urmă o să-mi spui că ai detestat peştele, ceaiul. şi pe fermecătorii mei compatrioţi!

- Peştele plutea în grăsime, iar ceaiul a fost atât de tare încât n-am închis un ochi toată noaptea! Cât despre dragii dumitale prieteni, am crezut că vor ajunge la bătaie.

Jenna se înfioră amintindu-şi vociferările lor şi privirile furioase.

- Scontai probabil să mă descurajezi sau că voi fi prea friguroasă ca să continuu! Să ştii că nu renunţ niciodată, Neil. Voi merge până la capătul acestui studiu, chiar dacă trebuie să traversez lacul înot ca

să-ţi pun întrebări!

- Bravo!

Neil o trase pe tânăra femeie lângă el ca s-o apere de o rafală de vânt.

- îmi plac bătăioşii.

Jenna îl fulgeră cu privirea înainte de a se aşeza la volanul maşinii ei şi nu se grăbi să-i deschidă portiera. întrucât lui Neil părea să-i placă atât de mult vântul rece, n-avea decât să profite de ocazie! Totuşi, în ciuda nemulţumirii ei, tânăra femeie nu se putea abţine să-l admire pe bărbatul acesta care, după o zi de muncă, acasă şi la universitate, găsea încă energia să străbată oraşul răspunzând la întrebările ei. Nu întâlnise niciodată până acum o persoană atât de profundă, atât de dinamică şi atât de deschisă!

Poetul vorbea cu toată lumea. Se oprea bucuros pe stradă ca să discute cu trecătorii. Comunica lesne, dar se destăinuia foarte puţin. în timpul convorbirilor lor, Jenna citea pe figura lui încordată, în crisparea fălcilor, cât de greu îi venea să povestească unele amintiri dureroase, eforturile părinţilor lui, ale şcolii şi chiar ale justiţiei de a-l readuce pe calea cea bună.

Neil nu avusese o viaţă uşoară. El evocase cu tristeţe simplitatea copilăriei sale în sărăcie, adolecenţa într-un mediu brutal şi neîndurător. Cum se putuse dezvolta oare geniul lui în pofida tuturor acestor împrejurări potrivnice? Cu un asemenea trecut, pătrunderea lui fulgerătoare în primele poziţii ale literaturii mondiale ţinea de miracol!

La vârsta de cincisprezece ani, Neil îşi străbătuse deja ţara de la un capăt la altul, împins de nu se ştie ce nevoie nestăpânită de a nu sta locului. Această rătăcire continuă dintr-un loc în altul, această dorinţă aproape mistică de a descoperi locuri şi oameni noi nu erau oare sursa însăşi a talentului său? Ce ar fi devenit oare dacă ar fi avut o copilărie la fel de răsfăţată şi de călduroasă ca a ei? se întreba Jenna. Reversul unei asemenea vieţi îl incitase să sfideze soarta potrivnică. Cine altul în locul lui ar fi putut trece dintr-o şcoală de corecţie pe băncile unei universităţi?

- Unde te-ai oprit ultima oară? îl întrebă ea cu indiferenţă.

Circulaţia, foarte intensă la acest început al serii, o împiedica să se întoarcă spre el, dar îi simţea privirea aţintită asupra ei.

- In California. La Los Angeles, ca să fiu exact. Am smuls aparatul unui fotograf şi el m-a urmărit pe cale judiciară pentru lovire şi rănire. Totul s-a terminat printr-o hotărâre de neurmărire în justiţie.

- Impărtăşeşti oare teama unor popoare primitive că ţi se fură sufletul dacă ţi se fixează imaginea pe o peliculă fotografică?

Jenna glumea ca să-l încurajeze pe calea confidenţelor. Cu toate acestea, trecură câteva secunde până când Neil să se hotărască să răspundă.

- Persoana împreună cu care mă aflam nu ţinea să fie fotografiată.

Tânăra femeie rămase tăcută, neştiind cum să reia conversaţia. Aventurile sentimentale ale lui Neil nu prezentau nici un interes pentru cercetările ei şi continuând cu întrebările, însemna să recunoască faptul că nu era indiferentă la farmecul lui.

- O studentă? îi scăpă fără voia ei.

Oprirea la un stop îi oferi posibilitatea să se întoarcă spre însoţitorul ei. Pe faţa lui apăru un zâmbet puţin maliţios.

- Dacă subiectul te interesează, îl voi dezvolta pentru dumneata. La urma urmei, este echitabil. Nu ai vorbit în faţa mea despre marea pasiune a vieţii dumitale? Un episod de care îmi voi reaminti! în schimb, am uitat numele logodnicului dumitale, iartă-mă.

- Nu l-am menţionat.

Un claxon nerăbdător o făcu să tresară. Demară imediat, cu mâinile încleştate pe volan.

- Nu era o studentă, răspunse el în cele din urmă.

Tânăra femeie îşi muşcă buzele.

- N-ar fi trebuit să-ţi pun întrebarea, Neil. Asta nu mă priveşte, numai dacă nu cumva această aventură nu se referă la naşterea talentului dumitale poetic.

- în legătura aceea nu era vorba de dragoste, ci numai de dorinţă.

- Nu te întreb nimic!

- Dorinţa e un sentiment care îmi este de mult timp familiar, continuă el fără să acorde atenţie protestului Jennei. Pentru mine, dragostea a rămas

un mister până în ianuarie trecut. La început nu ţi-am văzut decât ochii, imenşi şi atenţi, arzând de o excepţională forţă interioară. Apoi am simţit în mâna mea mâna dumitale, fermă şi sigură de sine, ţi-am remarcat încheietura atât de fină încât îmi era teamă să n-o frâng, pielea atât de moale şi atât de albă. Personalitatea dumitale este la fel de strălucitoare şi de dură ca un diamant într-o cutie de catifea albă.

Jenna trebui să facă apel la tot sângele ei rece ca să nu piardă controlul maşinii. Pe neobservate, în cursul acestor ultime săptămâni, Neil îi copleşise sufletul, gândurile, visurile. Căldura mâinii lui pusă peste a ei, strângerile lui afectuoase nu erau totuşi decât simple mărturii de prietenie, ca şi cum se hotărâse să se conformeze dorinţelor tinerei femei. Atunci, de ce nu reuşea să se bucure de natura relaţiilor lor, de ce nu putea face să dispară tensiunea care urca în ea la fiecare întâlnire a lor? De ce se simţea atrasă în mod inexplicabil de el?

- Lasă-mă la prima intersecţie, îi spuse el pe neaşteptate. Trebuie să merg puţin pe jos.

Jenna frână şi opri la marginea trotuarului fără să pună alte întrebări. Neil avea obiceiul să străbată oraşul pe jos de fiecare dată când lucra la un poem sau reflecta la o problemă.

- Se face frig, remarcă ea. Nu vrei să iei o cafea?

- Am s-o fac, răspunse el deschizând portiera.

- Nu vrei s-o bem împreună? Nu văd nici un inconvenient să ne continuăm discuţia, numai să fim aşezaţi comod într-un loc încălzit. Am impresia că mă antrenez pentru o cursă de maraton.

Tânăra femeie se încordă. Privirea sumbră şi pasionată a lui Neil nu-i lăsa nici o îndoială. Urma s-o sărute, era sigură şi, de data aceasta, era imposibil să-i reziste.

- Nu, declară el în cele din urmă. Este preferabil să ne oprim aici pentru astăzi, Jenna. Câteva minute în plus într-un loc liniştit, şi mi-aş pierde capul. Imi este din ce în ce mai uşor să-ţi acord încrederea mea, dar nu mai am încredere în mine însumi. Inţelegi?

- Da.

Jenna urmări cu privirea silueta înaltă a lui Neil dispărând după colţul unei străzi, incapabilă să se mişte sau să se gândească la ceva.

*
* *

- Am nevoie de dumneata! se auzi vocea lui Neil la celălalt capăt al firului. Pregăteşte-ţi cea mai frumoasă rochie şi colierul de diamante! Primarul va fi acolo în persoană, ca şi câteva sute de pseudo-irlandezi!

Jenna se strădui să răspundă pe un ton firesc. Aşezat în faţa ei, Brian Wiggins deschidea ochii mari în care strălucea curiozitatea.

- îmi pare rău, dar îmi este imposibil. Trebuie să prind avionul ca să mă duc în Missouri, la conferinţa anuală de psihologie infantilă. Organizatorilor nu le pasă dacă voi fi sau nu prezentă la ziua Sfântului Patrick!

- Vei vorbi despre mine, la această conferinţă? Vei profita de această ocazie ca să le comunici concluziile dumitale asupra cazului meu?

- Nu în anul acesta. Pentru asta, am nevoi de mai multe elemente concrete. Eşti liniştit?

- Nu eram neliniştit. Elemente concrete, spui? Sunt gata să ţi le dau din abundenţă în timpul unei seri minunate petrecute împreună! La ce oră trebuie să vin să te iau?

Brian Wiggins continua s-o fixeze cu interes.

- N-am timp, răspunse ea, puţin agasată. Iertaţi-mă, domnule Riordan, trebuie să vă las. Mă aşteaptă unul din pacienţii mei.

- Nu este singurul, domnişoară Lanier, răspunse Neil cu blândeţe în momentul când ea închidea.

- Povesteşte-mi ce s-a întâmplat săptămâna aceasta la şcoală, îi ceru Jenna băieţelului.

Doamne Dumnezeule! Vocea ei era răguşită şi nesigură!

Să-l însoţească pe Neil la această recepţie dată în saloanele hotelului Palmer nu putea intra în nici un fel în cadrul studiului ei! Era vorba despre un eveniment monden unde se va afla toată societatea înaltă a oraşului. Acceptarea acestei invitaţii ar fi

însemnat recunoaşterea naturii personale a relaţiei lor. Hotărârea ei era luată: Nu se va duce!

*
* *

Când Jenna intră în apartamentul ei, telefonul suna.

- Este ora şapte! o anunţă Neil. Sosesc în zece minute.

- Cum? exclamă tânăra femeie, sufocată de indignare.

Prea târziu! El închisese.

- Oh, nu!

Jenna se pregătea să facă un duş când soneria telefonului răsună din nou. De ce oare nu se gândise să-l închidă?

- Neil, ar fi bine pentru dumneata ca apelul acesta să fie dictat de o chestiune urgentă.

Un râs profund şi grav o făcu să se înfioare.

- Poate chiar aşa stau lucrurile. Mi-am înnodat atât de bine cravata încât seamănă cu un laţ! Ai putea să-l faci mai bine? Sunt într-o cabină telefonică la doi paşi de apartamentul dumitale.

- Nu te sfătuiesc să încerci experienţa. L-aş strânge atât de tare încât te-aş strangula! La revedere şi distracţie plăcută! Mă duc să-mi fac duşul!

- Vom fi puţin în întârziere, dar n-are nici o importanţă, draga mea, răspunse Neil cu un glas liniştit. Nu te necăji, vei fi perfectă, orice vei purta.

Jenna preferă să se oprească aici. Câteva fraze în plus şi ar fi compromis definitiv frumoasa lor prietenie!

Distanţa pe care se străduia s-o păstreze faţă de poet se micşora cu fiecare întâlnire a lor. Evoluţia recentă a relaţiei lor îi dădea ameţeli. Ar fi atât de uşor să-i mărturisească faptul că şi ea îl dorea, că voia să se abandoneze focului care mocnea de mult timp în ea.

„Aş trăi atunci o scurtă legătură cu el, pentru a nu mai fi apoi decât cenuşă când va pleca.. .Nu!" se gândi ea cu hotărâre.

Zbârnâitul insistent al soneriei de la uşă o smulse din gândurile ei sumbre. înfăşurată într-un imens prosop de baie, tânăra femeie se duse să deschidă.

- Cum, încă nu eşti gata? exclamă Neil. Grăbeşte-te! Până te îmbraci, voi cânta nişte serenade de care vecinii dumitale vor fi încântaţi.

îi întinse un buchet de garoafe, după care atacă un vechi cântec din folclorul irlandez.

- Ai milă! strigă Jenna astupându-şi urechile.

Oscilând între râs şi exasperare, tânăra femeie îi întoarse
spatele şi se repezi în camera ei. în pofida eforturilor ei de a se îmbrăca repede, Neil avu timp să masacreze aproape zece cântece înainte ca ea să reapară într-o rochie lungă de catifea neagră.

- Simt că am să regret că am acceptat să te însoţesc. Dar nu vreau să fiu gonită din imobil, şi

dumneata o ştii. Practici un veritabil şantaj, Neil!

O uşă se întredeschise în stânga lor în timp ce urcau în lift.

- A fost foarte frumos, făcu o voce. Vă pricepeţi.

Neil se umflă în pene atât de vizibil încât pe Jenna o
cuprinse un râs nepotolit. în taxiul care-i ducea la recepţie, şoferul îi cercetă cu un aer îngrijorat şi amuzat totodată.

Cum putea oare să rămână supărată pe Neil? Era atât de nostim, atât de sincer şi atât de generos!

Ajunşi în holul imens al hotelului Palmer, Jenna fu surprinsă să recunoască multe din personalităţile lumii artistice sau politice ale oraşului. Tânăra femeie făcu o grimasă.

- N-ar fi trebuit nicidecum să te însoţesc, murmură ea la urechea poetului. Cum ai putut îndrăzni să mă atragi în acest viespar?

- Şi eu care speram să te impresionez! în ceea ce mă priveşte, aş prefera să fiu spânzurat sau sfârtecat în patru decât să vin singur la asemenea reuniuni!

Jenna se întoarse spre el, uimită.

- Să mă impresionezi? îţi închipui că.

- Mărturiseşte că nu eşti insensibilă la atracţia unor asemenea manifestări, i-o reteză el. Priveşte eleganţa ţinutei dumitale, de exemplu. Socoteai că vel fi admirată, nu-i aşa?

Jenna îşi atinse maşinal mătasea fluidă a rochiei de seară.

- Ai fi dorit fără îndoială să păstrez splendidul meu capot verde, aşa-i?

- Ai darul de a prezenta lucrurile într-o lumină care.

Neil căuta o expresie tăioasă pentru a-şi încheia fraza,
când ambasadorul Irlandei veni să-i strângă mâna, îndepărtându-se apoi în grabă spre alţi compatrioţi.

- Mă feresc de recepţiile acestea mondene ca de ciumă, şopti Neil, dar consulul a insistat atât de mult încât am sfârşit prin a ceda.

Jenna se hotărî să facă haz de necaz. La urma urmei, poate că serata aceasta îi va da posibilitatea să descopere noi faţete ale personalităţii poetului. Nu avusese încă ocazia să-i vadă comportarea într-un anturaj elegant şi monden.

- După câte se pare, cunoşti majoritatea invitaţilor, remarcă ea pe neaşteptate. Pentru un om care detestă să răspundă la întrebările ziariştilor, ai aerul că apreciezi conversaţia unor oameni care nu-ţi seamănă deloc. Cum se poate explica asta?

- Nu mă aflu aici ca să dau interviuri, i-o întoarse el încruntându-şi sprâncenele. Ai cerut îndurare, aminteşte-ţi! Acum, dacă vrei să încetezi să faci pe martira, să mergem să ne alăturăm acestor personalităţi eminente. sau care se pretind astfel.

- Drept cine te crezi, pentru numele lui Dumnezeu? îl întrebă Jenna bine dispusă.

Neil zâmbi, cu o licărire zeflemitoare în fundul

ochilor.

- Dumneata ce părere ai?

Siguranţa lui o irită pe tânăra femeie, dar ea se străduí să nu lase să se vadă. De altfel, cu smochingul negru a cărui croială perfectă îmbrăca de minune corpul lui atletic, poetul exercita un asemenea farmec încât era dificil să-i adresezi cel mai mic reproş.

îl urmărea pe ascuns cu o privire admirativă, când o tânără femeie îl interpelă pe Neil cu o voce care nu încerca să ascundă cât de seducător îl considera.

- Irlanda este ţara cea mai minunată, declară ea învăluin- du-l pe poet cu o privire insistentă. Dumneavoastră sunteţi.

Jenna refuză să asculte continuarea, iritată de turnura conversaţiei, preferând să plece pe furiş spre bufet, unde ceru o cupă de şampanie. Când reveni la Neil, acesta discuta cu un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o figură duşmănoasă.

- Aveţi o datorie faţă de poporul şi de patria dumneavoastră! afirma necunoscutul

- Dacă este cazul, cred că mie îmi revine să hotărăsc când şi cum pot ajuta Irlanda. Eu mă folosesc de un stilou, nu de un drapel şi nici de o puşcă.

Neil se întrerupse văzând-o pe Jenna apropiindu-se. O prinse de braţ şi o trase spre el.

- Jenna Lanier, Michael Boyle.

Stingherit de prezenţa unei a treia persoane,

invitatul bombăni câteva cuvinte politicoase. Totuşi, înainte de a se îndepărta, îi aruncă poetului o privire tăioasă şi ameninţătoare.

- Michael Boyle, repetă Jenna cu o voce neîncrezătoare. Am citit destule articole despre el şi organizaţia lui ca să ştiu că este vorba despre un extremist periculos! Nu mi-aş fi putut închipui niciodată că eşti în contact cu ei. Poezia dumitale condamnă războiul şi violenţa. Ti-am citit cărţile şi nu mă pot înşela!

- Este un irlandez dezrădăcinat, ca şi mine. Vino, oamenii încep să se aşeze la masă.

Tânăra femeie refuză să se oprească aici.

- Ce înseamnă acest „ca şi mine”? Militezi şi dumneata?

Fălcile lui Neil se încleştară.

- Nu-mi place să vorbesc despre politică. Nu-mi place să vorbesc despre religie. Regula aceasta se aplică ziariştilor, prietenilor trecători şi chiar psihologilor fermecători.

- Nu ştiu de ce te-am însoţit aici, replică ea cu o voce tăioasă. Şi nu ştiu de ce pretinzi că mă laşi să-ţi studiez personalitatea. Este evident că nu vrei să cooperezi! Refuzi să răspunzi la întrebările mele, organizezi întâlniri în locuri absurde, îţi baţi joc de mine!

Jenna se opri în mijlocul încăperii, indiferentă la privirile curioase care se îndreptau spre ea. Ochii ei aruncau fulgere.

- Ai temperamentul unei irlandeze! murmură Neil râzând.

Tânăra femeie se aşează la masă şi-l fulgeră cu privirea.

- Ai acceptat să mă ajuţi în cercetările mele, nu-i aşa? De ce oare ne certăm întruna?

- Pentru că dumneata eşti femeie, iar eu bărbat, sugeră Neil. Pentru că eşti obişnuită să vorbeşti cu copiii.

- Dar dumneata vrei să mă ridiculizezi! Aşadar, ar trebui să te tratez aşa cum se tratează un copil?

Aplauzele care salutau sosirea primului orator o împiedicară să continue.

„Să fie blestemat!" îşi zise Jenna aruncându-i o privire furioasă poetului.

Pentru prima oară în toată cariera ei, era pe cale să-şi piardă sângele rece.

- îmi pare rău că m-am înfuriat, zise ea cu răceală în timpul unei pauze. Sunt pur şi simplu exasperată că munca mea nu se desfăşoară în condiţiile pe care le prevăzusem.

- Se întâmplă extrem de rar ca cineva să-şi realizeze planurile potrivit dorinţelor, răspunse el pe un ton împăciuitor.

Neil îi luă mâna cu piele catifelată ca să-şi pună buzele pe ea. Contactul acesta neaşteptat o tulbură în asemenea măsură pe Jenna încât uită de furia ei. Cum să lupte împotriva farmecului care emana din fiinţa lui? Putea oare s-o facă? Avea nevoie să

reflecteze, să înţeleagă ce se întâmpla cu ea.

Tânăra femeie ciuguli fără poftă din gustările delicioase care se serveau, indiferentă la discursurile interminabile pe care personalităţi cu ifose le rosteau fără întrerupere.

- Am oroare de toate astea, îi mărturisi Neil în două rânduri.

- în cazul acesta, de ce ai acceptat să vii? Şi de ce ai insistat atât de mult să te însoţesc?

- Credeam că mă voi distra în compania dumitale.

- Ce vrei să fac? Să te implor insistent să plecăm imediat ce pisălogul acesta îşi va termina peroraţia.

- Linişte! Este fratele meu, bombăni un bărbat burtos aşezat în faţa ei.

Tânăra femeie îşi muşcă buzele.

- Oh! Vă rog să.

- Nu te scuza, interveni Neil. Nu este vina dumitale şi nici a mea dacă fratele domnului este plictisitor de moarte!

- Neil!

Aplauzele înăbuşiră protestele ei. Oratorul îşi terminase în sfârşit prestaţia.

- Sunt membru în consiliul municipal! îi anunţă bărbatul cel gras ridicându-se, cu faţa roşie de indignare. Dacă credeţi.

- Cred mai ales că sunteţi lipsit îndeosebi de cunoaşterea regulilor vieţii de societate şi de umor, replică Neil. De altfel, îi plâng sincer pe cei conduşi de dumneavoastră, de a se afla sub tutela unor

asemenea oameni.

Jenna asculta, fascinată de această diatribă. Nu asistase încă niciodată la celebrele izbucniri de mânie care făcuseră reputaţia poetului, dar ceea ce citise despre acestea era o reprezentare palidă a realităţii. Ochii lui Neil străluceau de furie, în timp ce vocea lui tuna, ameninţătoare şi dură. Se simţi cuprinsă de un fel de înflăcărare văzându-l că-i ia astfel apărarea, într-o manieră atât de pasionată.

- N-am putea pleca? propuse ea cu voce slabă.

- N-ar fi trebuit niciodată să pui piciorul aici, replică agresiv consilierul municipal. Te cunosc, Riordan. Semeni cu toţi artiştii aceia care pândesc cel mai mic scandal ca să le apară fotografia în ziare! Cât despre dama care ne priveşte de atât de sus.

Mânat de furie, făcu un gest larg cu mâna şi lovi din greşeală umărul Jennei. Figura lui Neil deveni lividă şi pumnii lui se strânseră. Invitaţii se ridicaseră de la locurile lor şi se apropiau de ei, nerăbdători să asiste la cearta care aducea puţină culoare acestei serate atât de monotone.

Jenna puse o mână tremurând' pe umărul lui Neil.

- Ajunge, te rog!

- Vezi-ţi de treburile dumitale! mârâi consilierul municipal.

Furioasă, ea îl împinse exact în clipa când acesta se
pregătea să-l lovească pe Neil, cu un gest mai violent decât ar fi dorit. Dezechilibrat de acest atac

neprevăzut, bărbatul vru să se agaţe de faţa de masă şi alunecă la podea într-un zornăit de veselă spartă. Rămase acolo, incapabil să înţeleagă ce i se întâmplase.

- Bravo! comentă Neil râzând. Bădăranul acesta n-a primit decât ceea ce merită!

Ochii poetului străluceau de veselie; furia lui se risipise ca prin farmec. O luă pe tânăra femeie de braţ şi o conduse prin mulţime.

Jenna se opri în holul hotelului şi-şi puse mâinile pe obrajii în flăcări.

- Ce grozăvie! Cum ai putut?

- Ce anume?

Neil o privi cu un surâs dezarmant.

- Nu eu am fost acela care a început şi nici măcar nu m-ai lăsat să termin. N-am să uit niciodată figura acestui om când s-a trezit întins în mijlocul cioburilor!

- Dumnezeule! suspină tânăra femeie. Nu vom reuşi niciodată să ieşim de aici.

- De ce nu? Formăm o echipă formidabilă, dumneata şi cu mine!

- Sunt psihologă, continuă ea cu încăpăţânare. Eu nu sunt...

Neil îi întrerupse cu un sărut protestele.

Capitolul 5

Nu mai exista nimic decât buzele lui Neil peste ale ei, decât sărutul lui în care se amestecau cu tandreţe şi pasiune.

Amintirea lungilor săptămâni de muncă, a tuturor acelor ore de conversaţie prudentă şi politicoasă, a eforturilor ei de a studia cu obiectivitate personalitatea complexă a poetului, reveniră în mintea Jennei ca printr-o ceaţă confuză. Nu trebuia să cedeze nebuniei unei clipe de pasiune. Repede! Să-l respingă înainte de a fi prea târziu! Imposibil, însă. Jenna răspundea deja sărutului lui, cu o ardoare de care nu se ştia capabilă. Mii de senzaţii necunoscute se năşteau în ea, tulburătoare, ameţitoare şi delicioase. Dorinţa se propaga în corpul ei, profundă şi intensă, gata s-o aprindă în întregime.

Buzele lui Neil se desprinseră, în sfârşit, de ale ei. Auzi ca prin vis vocea gravă a poetului murmurându-i numele, apoi reveni încetul cu încetul la realitate. Doamne, Dumnezeule! Oare ce făcuse?

- Mă întorc acasă, bâigui ea.

Oh! De ce oare o privea astfel, fără să spună nimic? Ce însemna privirea lui surprinsă?

într-un efort de voinţă, Jenna se răsuci pe călcâie ca să se îndrepte spre vestiar. Tăcerea lui Neil era un adevărat supliciu. Tânăra femeie îşi îmbrăcă lunga ei capă de catifea neagră, fără să-i aştepte ajutorul. De data aceasta, ea era aceea care voia să fugă, să plece înainte de a izbucni furtuna.

întoarcerea cu taxiul i se păru interminabilă. Cu privirea absentă, Neil persista în mutismul lui. Ce spera oare? Să-l invite să-şi petreacă noaptea la ea? Să recunoască faptul că-şi supraestimase capacităţile de a rămâne stăpână în egală măsură pe munca şi pe sentimentele ei?

- Avionul care mă duce la conferinţa anuală de psihologie infantilă decolează foarte devreme, mâine dimineaţă, declară Jenna când ajunseră în faţa uşii ei. Nu te pot invita să intri, Neil.

- Nu ţi-am cerut-o. Acum, nu asta aştept de la dumneata.

Tânăra femeie nu răspunse. Mâna ei căzu de pe clanţă. O
cuprinse o slăbiciune stranie.

- Semeni cu o lebădă care vrea să-şi ia zborul, dar căreia i-au fost legate aripile, murmură poetul cu o voce blândă şi visătoare. N-ai cunoscut niciodată minunatul elan al dragostei. O ştiu sigur, am citit-o în ochii dumitale. Doresc numai să te aud spunând-o.

Mâinile lui alunecau pe braţele goale ale Jennei într-o mângâiere uşoară şi încântătoare, făcând-o să vibreze din toată fiinţa ei.

- Să mă auzi spunând ce? Că o forţă invizibilă ne împinge unul spre celălalt? Este adevărat.

- Mărturiseşte că mă doreşti, Jenna. Sunt sigur că mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu. Spune-o, te rog.

Sub focul mângâierilor lui, Jenna simţi că leşină.

- Nu. Opreşte-te, Neil!

Să recunoască adevărul ar fi însemnat sfârşitul studiului ei, sfârşitul acestui climat agreabil şi încrezător pe care se străduise să-l păstreze între ei.

- Nu poţi avea tot ce doreşti, Neil. Nu înţelegi asta? Trebuie să ne comportăm ca nişte persoane adulte şi responsabile.

- De ce? Voiai să tulburi inima unui geniu, nu-i aşa? Iată că ai reuşit.

Ii luă mâna şi o puse pe pieptul lui. Sub cămaşa albă, bătăile surde şi rapide ale inimii lui îi trădau nerăbdarea.

- Vreau să te adud spunând că-l doreşti pe bărbatul care sunt.

- Te doresc.

O spusese într-adevăr? Propriile ei buze rostiseră aceste cuvinte irevocabile?

Un surâs foarte tandru lumină figura lui Neil. Cu ochii cufundaţi în cei ai tinerei femei, o trase spre el.

- Ce plăcut este să aud aceste cuvinte, după atâtea luni de aşteptare în care m-am confruntat cu rezerva dumitale! Răbdarea este o virtute. Eu nu aveam deloc, dar dumneata m-ai învăţat admirabil.

Jenna simţea inima poetului bătând gata să se rupă sub mâna ei; cu toate acestea, vocea lui era gravă, aproape resemnată. Ea rămase tăcută, tulburată de un vârtej de sentimente contradictorii a căror intensitate o speria. Propria ei mărturisire răsuna încă în urechile ei asemenea constatării unui eşec. în două cuvinte, atât de simple, atât de adevărate, tânăra femeie îşi spulberase şansele de a-

şi atinge într-o zi scopul pe care şi-l fixase.

- Ai câştigat, murmură ea punându-şi fruntea pe umărul însoţitorului ei. Eşti cel mai puternic. Pentru că nu respecţi regulile, nu se poate rezista voinţei tale.

- în dragoste ca şi în poezie, nu există reguli, draga mea.

Jenna încerca în zadar să se îndepărteze de el. în braţele lui Neil devenea fragilă, extrem de vulnerabilă. Gândul că-l iubea o făcu să închidă ochii. îl dorea, dar îi era teamă.

- Eşti o lebădă imobilizată la sol. Nu-ţi lipseşte decât îndrăzneala ca să te laşi antrenată spre piscurile strălucitoare ale dragostei. Eu îţi voi da leacul, te voi învăţa detaşarea.

Tânăra femeie scutură din cap.

- Ajunge, Neil. Este inutil să continui discursul acesta absurd.

Lacrimi fierbinţi îi ardeau pleoapele închise.

- Nu eşti profesorul meu şi nici eu nu sunt profesorul tău. Relaţia noastră a luat sfârşit în seara asta. Te doresc, Neil, dar nu te voi iubi niciodată.

Jenna îşi ridică spre el ochii mari plini de tristeţe. Trebuia cu orice preţ să-l îndepărteze din viaţa ei pe bărbatul acesta tulburător. Inainte ca el s-o distrugă...

- Cu cât te vei încăpăţâna să trăieşti în tristeţe şi singurătate, cu atât vei avea mai puţine şanse de a cunoaşte într-o zi fericirea, murmură el.

Atinse uşor cu buzele fruntea tinerei femei, apoi

se îndepărtă.

- Voi fi aici când te vei întoarce. Când vei fi pregătită să mă regăseşti, fă-o fără ezitare. Eu voi aştepta.

Incapabilă să facă un gest ca să-l reţină, Jenna îl privi dispărând în lift.

Intră în apartament ca un automat şi se lăsă să cadă pe canapea, cu capul în mâini. Să doarmă? Nici nu putea fi vorba. Tânăra femeie deschise sertarul biroului, în căutarea dosarului gros de care, chiar în dimineaţa acelei zile, se simţise atât de mândră.

Cum să transcrie în câteva fraze seci concluzia tragică a trei luni de cercetări de vreme ce fiecare cuvânt al acestui studiu evoca imagini atât de intime, sentimente atât de puternice? Tânăra femeie apăsă atât de tare stiloul, încât vârful peniţei rupse hârtia. Istovită de durere şi de decepţie, închise dosarul şi-l puse la loc.

- Te doresc, zise ea cu voce tare, încă incapabilă să creadă că putuse rosti aceste cuvinte. Te doresc.

Aşezată pe canapea, Jenna privea lung imensitatea cerului de un cenuşiu la fel de întunecat ca ochii bărbatului de care fugea.

Concluzia aceasta neaşteptată era oare inevitabilă? Neil spusese într-o zi că erau destinaţi unul altuia. Dar Jenna nu credea în destin. Nu stabilise ea însăşi cursul pe care trebuia să-l urmeze existenţa ei?

Nu se lăsase niciodată influenţată de un bărbat. Nu acţionase niciodată sub influenţa unui impuls, fie

că fusese vorba de viaţa profesională sau de viaţa particulară. în condiţiile acestea, de ce o impresionaseră atât de mult criticile lui Neil privitoare la lipsa ei de îndrăzneală?

*
* *

- Mă găseşti plictisitoare? o întrebă ea pe Julia în drum spre aeroport.

- Plictisitoare? Nu, eşti foarte interesantă! Ce s-a întâmplat? Te-ai certat din nou cu doctorul Kyler?

- Nicidecum! Kyler şi cu mine nu suntem de acord decât într-o singură privinţă: completa noastră opoziţie asupra metodei de folosit cu tinerii noştri pacienţi. Spune-mi, viaţa mea liniştită şi organizată ţi se pare plicticoasă?

- Nu cred că părerea mea are mare importanţă, răspunse Julia aruncându-i o privire pe furiş. Dar lasă-mă să mă gândesc. {tiu că te simţi bine la clinica Bennett, că eşti pasionată de munca ta. Personal, găsesc că această viaţă este cam plictisitoare, dar tu eşti. cum să spun? Tu eşti mai. ponderată decât mine.

Ponderată? Jenna zâmbi, amuzată de imaginea pe care i-o inspira acest adjectiv. Se văzu ca un drum drept, lat şi nivelat, fără urcuşuri abrupte sau coborâşuri ameţitoare, fără ocoluri şi viraje. Un drum agreabil şi liniştit care tocmai se întâlnise cu o potecă de munte, întortocheată şi abruptă: Neil Riordan.

Comparaţia îi plăcu atât de mult încât se gândea încă la ea în avionul care o ducea spre St. Louis, apoi

în timp ce completa fişa la hotel. O voce familiară o făcu să tresară:

- Jenna!

- Alan! exclamă ea croindu-şi drum printre colegii ei.

Ce bucurie să întâlnească prieteni vechi, colegi de studii
şi chiar foşti pretendenţi! De unde scosese Neil Riordan ideea bizară că el inventase plăcerea?

- Sunt atât de bucuros să te revăd! exclamă Alan.

El depuse un sărut afectuos pe obrazul tinerei femei, după care o conduse spre barul hotelului. Inainte de a-şi termina ceaşca de cafea, Jenna înţelese motivele entuziasmului lui: Alan redevenise celibatar şi n-o uitase pe fosta lui logodnică!

- Divorţul acesta m-a distrus. Ar fi fost mai bine să rămân la Chicago şi să-mi organizez acolo cariera şi viaţa.

Tânăra femeie surâse fără să răspundă. N-avea de gând să dea curs aluziei lui. Alan oftă.

- Şi munca ta? Ceva nou, Jenna?

Ii vorbi în câteva fraze despre clinică, despre cercetările ei asupra lui Neil. Interlocutorul ei părea impresionat.

- Ce noroc ai! Nu se vorbea decât despre el când preda la New York. Aş putea să pariez că mai devreme sau mai târziu va obţine Premiul Nobel. Imaginează-ţi puţin ce răsunet va avea studiul tău când se va întâmpla asta.

Jenna îşi încruntă sprâncenele. Ce să mai spună

de faptul că dusese benzi desenate unui om susceptibil să primească o asemenea consacrare! Se înfioră la amintirea nopţii care urmase după aceea.

- încă o cafea? propuse Alan.

El făcu semn chelnerului şi luă mâna tinerei femei.

- Au trecut trei ani de la ultima noastră întâlnire, reluă el. Dar despărţirile pregătesc în mod misterios cele mai frumoase reîntâlniri, este bine cunoscut.

Jenna se desprinse cu blândeţe. Un nod i se puse brusc în gât.

- Este plin de fantezie şi înflăcărare, murmură ea.

- Cine? Oh! Riordan, bombăni interlocutorul ei. Imprevizibil, dezordonat şi genial. Am citit mai multe articole despre el. Ai avut fără îndoială ocazia să cunoşti genul acesta de personaj.

- Neil nu aparţine nici unui gen! protestă ea cu înfocare. El este incomparabil! Uneori blând şi tandru, niciodată cu adevărat agreabil.

în ceea ce-l privea, Alan era un tip agreabil, dar ea refuzase să se mărite cu el, spre marea supărare a părinţilor ei. Astăzi, Jenna ştia că nu se înşelase. Vocea psihologului n-o făcuse niciodată să vibreze, cum o putea face cea a lui Neil. Nici gura şi nici mâinile lui nu treziseră veodată ceva în ea.

- Imi pare rău, Alan.

- De ce? întrebă el pe un ton posac. Ai fost întotdeauna prea absorbită de munca ta. Este limpede că nu s-a schimbat nimic.

Tânăra femeie nu protestă. Preocupată de reuşita

studiilor, îl alesese pe Alan deoarece părea cel mai inteligent dintre toţi colegii ei studenţi. Munciseră împreună şi-şi luaseră doctoratul, îşi căutaseră o slujbă şi plănuiseră repede un viitor comun. El reprezenta bărbatul ideal pentru o căsătorie fără probleme. Părinţii ei erau nebuni de bucurie că fiica lor dădea dovadă de o asemenea luciditate.

Cu toate acestea, atunci când lui Alan i se propusese o situaţie de invidiat la New York, Jenna nu vrusese să-şi părăsească postul de la clinica Bennett. Discutaseră cu multă sinceritate despre sentimentele lor şi se despărţiseră fără tristeţe şi fără reproşuri. Astăzi, toate astea i se păreau atât de departe!

In timpul mesei date în onoarea participanţilor la conferinţă, tânăra femeie povesti câteva anecdote în legătură cu poetul. Amuzamentul colegilor ei îi aduse mustrări de cuget. Ceea ce simţea pentru Neil nu avea nimic caraghios!

La venirea nopţii, în singurătatea camerei sale de hotel, Jenna fu cât pe ce să cedeze tentaţiei de a ridica telefonul. Nu, oricât de plăcută şi de profundă era vocea lui, n-ar fi de-ajuns să-i domolească tristeţea. Avea nevoie de compania lui, de braţele lui puternice şi calde în care i-ar fi atât de bine să se refugieze. Pe tânăra femeie n-o stăpânea nici o îndoială. Neil va cunoaşte într-o zi o celebritate mondială, dar nici Premiul Nobel şi nici vreo altă formă de consacrare nu va aduce vreo modificare importantă a felului său de viaţă.

Nu avusese niciodată casă sau maşină şi nici nu

căuta să ajungă să le aibă. Fără să respingă pentru asta societatea, se comporta ca un nonconformist deschis şi simpatic, indiferent de opinia care se putea forma asupra atitudinii lui. De-a lungul întregului weekend, Jenna nu încetă o clipă să se gândească la poet. Ce era oare cu sentimentul acesta straniu, cu acest foc care ardea în ea şi devenea mai aprins cu fiecare zi? Neil o făcea să-şi piardă capul; devenea tot mai conştientă că prezenţa lui îi era absolut indispensabilă pentru a trăi normal, în fericire şi siguranţă.

Siguranţă cu un bărbat ca el? se gândi ea brusc. Sunt nebună să sper aşa ceva!

Jenna îşi luă capul în mâini şi continuă să reflecteze. Avea nevoie să întâlnească un bărbat inteligent şi chibzuit, cineva al cărui viitor era planificat cu tot atâta minuţiozitate ca al ei. Din păcate, anii care trecuseră şi bărbaţii pe care-i cunoscuse, inclusiv Alan, fuseseră o veritabilă traversare a deşertului. Oare prin ce glumă a sorţii trebuia ca tocmai un poet lunatic şi nestatornic să i se pară interesant? Răspunsul ţâşni ca un fulger pe un cer fără nori: dragostea!

Capitolul 6

Burniţa uşoară care cădea peste Chicago în momentul când avionul se aşeza încetişor pe pistă se transformă brusc într-o aversă violentă. Picături enorme de ploaie se striveau de gemurile uriaşe ale aeroportului, luându-i Jennei orice şansă de a găsi un taxi liber. Ce să facă oare? Să-i telefoneze Juliei?

La vederea unei siluete înalte care îşi făcea loc prin mulţime, îi sări inima în piept.

- Neil! Ce surpriză minunată! Nu mă aşteptam să vii să mă întâmpini!

Figura poetului i se păru neobişnuit de posomorâtă.

- Trebuia să te văd, răspunse el cu gravitate. Aceste trei zile mi s-au părut interminabile.

- In cazul acesta, ai putea cel puţin să te bucuri de întoarcerea mea!

Neil şovăi o clipă, apoi o luă în braţe.

- Mi-ai lipsit îngrozitor, murmură el înainte de a-i atinge buzele oferite.

Pe tânăra femeie o străbătu un fior violent. Nici ochii şi nici îmbrăţişarea lui nu o făceau să tremure, ci aceste cuvinte care reprezentau ecoul propriilor ei gânduri. îşi aminti de zilele acestea de aşteptare, de orele în care nu visase decât la el.

- Si mie mi s-a părut lung timpul, recunoscu ea cu voce înceată. Am vrut să-ţi telefonez, sâmbătă seara, ca să-ţi aud accentul irlandez şi să-ţi spun.

Jenna se opri. în tulburarea ei, fusese cât pe ce

să-şi trădeaze secretul, să-i mărturisească dragostea ei.

- Ti-aş fi explicat cât de plictisitoare poate fi o asemenea conferinţă, după serata noastră agitată de la hotelul Palmer! reluă ea cu un râs forţat. Si din şederea aceasta la St. Louis n-am învăţat nimic, în afară de faptul că o ceaşcă de cafea poate costa mai mult de un dolar!

- îmi vei povesti toate astea mai târziu.

Neil îşi înclină capul. Un surâs uşor apăru pe buzele lui senzuale.

- Se pare că ai uitat că ţie îţi revine rolul să asculţi, nu mie. Tocmai astăzi am multe de spus.

Cu un braţ trecut în jurul umerilor tinerei femei, o conduse spre locul de sosire a bagajelor. Jenna ar fi vrut să cânte şi să danseze de bucurie. Totuşi, expresia cam ciudată de pe figura lui Neil îi atrase atenţia.

- Ceva nu este în ordine?

Figura gravă a însoţitorului ei, reţinerea lui vizibilă de a răspunde îi sporiră şi mai mult îngrijorarea.

- Ce s-a întâmplat? N-ar fi trebuit să ieşi pe timpul acesta! Pari epuizat şi foarte necăjit. Haide, spune-mi!

- Poate că n-are rost să mă frământ, murmură el în cele din urmă. Poate că nu-i nimic. Mi-ai lipsit, Jenna. Am venit aici ca să te duc acasă. Aveam nevoie să ştiu.

- Ce anume? Haide, Neil!

Pierdut în gândurile lui, poetul se îndreptă cu paşi

mari spre un Volkswagen lovit şi zgâriat, aparţinând unuia dintre studenţii lui.

Un ziar, pus la vedere pe scaunul maşinii, îi furniză Jennei o parte a răspunsului pe care-l aştepta. In timp ce Neil se concentra asupra conducerii capricioasei maşini, ea parcurse rapid prima pagină. O fotografie a ei, puţin neclară dar uşor de recunoscut, se întindea chiar în mijloc pentru a ilustra un articol consacrat balului de Sfântul Patrick!

Tânăra femeie rămase tăcută până când se risipiră surpriza şi şocul. Fotografia, făcută fără ca ea să-şi fi dat seama, arăta propria ei figură uimită, silueta ameninţătoare a poetului şi stupefacţia consilierului municipal, întins la podea în mijlocul unor farfurii sparte. Textul legendei o făcu să tresară.

- Oh! Dar n-au înţeles nimic! exclamă ea. Totul este greşit, chiar şi ortografia numelui meu!

- Eu nu l-am lovit, ştii bine, zise Neil pe un ton sumbru.

- Doctorul Kyler trebuie să fi fost încântat, murmură Jenna. Ce publicitate pentru draga lui clinică!

- Imi pare rău. Cred că vrei să mă strângi de gât, nu-i aşa? Ii voi telefona doctorului Kyler ca să-i explic.

Jenna îşi muşcă buzele, surprinsă de propria ei reacţie. Nu simţea nici mânie, nici jenă. O necăjea doar preocuparea vizibilă a lui Neil. Mă iubeşte, înţelese ea brusc. Se nelinişteşte pentru mine! Un surâs radios apăru pe buzele ei.

- N-o să faci nimic! exclamă ea. Tu eşti celebru,

nu eu! Menajează-ţi mai bine reputaţia atât de greu dobândită de poet strălucitor şi protestatar. De altfel, nimeni, iar Kyler mai puţin decât oricine, n-o să creadă că o femeie slabă a îndrăznit să se lege de un om politic! Linişteşte-te, n-o să fiu cu siguranţă concediată pentru că am participat la o ceartă violentă!

Jenna se întoarse spre însoţitorul ei şi izbucni în râs, imitată curând de Neil.

- Nu mă aşteptam să reacţionezi atât de bine, remarcă el cu un oftat de uşurare. Pentru o femeie atât de ataşată de ordine şi de disciplină, n-a fost un noroc să întâlneşti un individ de felul meu! Ce să mai spun de faptul că nici măcar nu voiai să mergi la petrecerea aceea! Credeam că vei fi nebună de furie!

- Nebună, poate, dar nu de furie, îl asigură Jenna râzând şi mai cu poftă.

Puse ziarul în poşeta ei, ca şi cum era vorba despre o amintire preţioasă, apoi contemplă cerul înstelat. Trebuie să-şi fi pierdut capul pentru a nu da frâu liber sentimentelor pe care le încerca faţă de poet, ca să-şi înăbuşe dorinţa şi dragostea care-i umpleau inima!

- Nu ştiam că nebunia este contagioasă, replică Neil.

Privirea lui alunecă peste ea într-o mângâiere furişată.

- Aşadar, formăm un cuplu foarte potrivit! Cine ştie, poate că mă voi lăsa contaminat la rândul meu de firea ta serioasă şi rezonabilă.

- Mă îndoiesc, murmură Jenna înainte de a se sili să-i înfrunte privirea. Trebuie să renunţ la planurile mele privind studiul, Neil. La ce aş putea să ajung, dacă nu mai am distanţa şi obiectivitatea necesare?

Neil opri Volkswagenul pe primul amplasament întâlnit şi tăie contactul.

- Ce discurs! exclamă el. Ascultându-te, s-ar putea crede că dragostea este o adevărată calamitate!

- Este interzis să staţionezi aici, protestă Jenna. Nu putem rămâne în locul acesta.

- Nu?

- Şi n-am spus niciodată că te iubesc, Neil!

- Cuvintele nu sunt necesare.

O îmbrăţişă cu tandreţe şi-şi sprijini fruntea de a ei.

- Am nevoie de tine.

Incapabilă să vorbească, Jenna îi oferi buzele şi se abandonă plăcerii sărutului lui. Se sărutară minute interminabile, cuprinşi amândoi de vârtejul unei pasiuni prea mult timp stăpânită. Jenna se strângea cu toată puterea în braţele lui, extrem de tulburată de contactul cu corpul lui viril. Cum să mai reziste tentaţiei pe care o exercita asupra ei? Un suspin uşor scăpă de pe buzele ei.

- Imi jurasem să păstrez distanţa faţă de tine, murmură ea cu o voce tremurată. Se ridică atâtea probleme!

- Da, dar atât de simplu de rezolvat! Să le dăm uitării, draga mea.

Mâna poetului se strecură sub mantoul ei ca să

ajungă la rotunjimile pieptului. Jenna tresări, tulburată de îndrăzneala neaşteptată a mângâierilor lui. Probleme? Ce probleme? Işi pierduse deja controlul, uitase obstacolele care, doar cu câteva clipe înainte, păreau să se ridice între ei. Se agăţă spontan de umerii lui solizi, simţind în ea flacăra incandescentă a plăcerii.

Nu! Era o nebunie! Nu era suficient că, dintr-o slăbiciune de neiertat, trebuise să renunţe la cercetările ei? Dacă vor continua astfel, îl va pierde pentru a doua oară. Peste câteva luni, Neil va pleca în ţara lui, lăsând-o singură şi mâhnită.

Poetul îşi ridică încet capul. Trăsăturile lui erau dure, aproape severe.

- Mă iubeşti, rosti el liniştit. Te plângi întotdeauna de întâlnirile noastre în locuri nepotrivite. Ai drepate. O maşină nu este locul ideal pentru a sta de vorbă.

Când el îi îndepărtă cu tandreţe o şuviţă de păr rătăcită pe obraz, Jenna înţelese ce dorea ea. In seara asta, era puţin interesată să discute. Se descoperea femeie, vibrând de emoţie, senzuală; voia să-i dovedească profunzimea sentimentelor sale bărbatului care devenise unicul obiect al gândurilor ei. Nu vor mai fi decât o singură fiinţă, voia să-l simtă alături de ea, voia să cunoască totul despre el.

Nu venise oare timpul să-şi ia viitorul în mâini? Poate că nu vor rămâne împreună decât pe timpul unei nopţi, dar asta ar fi însemnat deja paradisul.

- Să mergem la mine, murmură ea.

O auzise oare? Neil îşi recăpătă respiraţia, apoi

continuă s-o privească lung. In cele din urmă, întinse mâna şi atinse cu tandreţe buzele tinerei femei.

- Nu pot. Te doresc prea mult ca să pot suporta să te urmez fără să-ţi dovedesc dragostea mea. M-ai făcut nebun de dorinţă, draga mea, încât sunt incapabil să mă exprim sau să-ţi ascult cuvintele. Nu mai vreau să ascult decât ecoul fericirii mele ţâşnind de pe buzele tale. Mă înţelegi?

- Perfect, răspunse Jenna cu o voce răguşită.

Scoase cheile din poşetă şi le depuse în palma însoţitorului ei.

- Acum, să mergem.

Toată tensiunea risipită, Neil surâse privind legătura de chei. Porni motorul maşinii, demară şi străbătură cei câţiva kilometri care-i despărţeau de apartamentul Jennei. Aici, el sări din maşină, îi deschise portiera tinerei femei şi o prinse de talie.

Când intrară în apartament, Jenna nu aprinse lumina. Aici, dorinţa părea să fie peste tot în jurul lor, ascunsă în umbra albăstrie a nopţii. Pasiunea ei pentru Neil o luase înaintea raţiunii. îşi scoase pantofii şi făcu să alunece la podea mantoul ei gros de lână. Numai foşnetul impermeabilului şi respiraţia lui rapidă trădau prezenţa poetului în spatele ei.

- Te doresc, Neil.

Jenna murmură aceste cuvinte ca o incantaţie magică. Neil o prinse de umeri şi o trase în căldura braţelor lui.

- îţi aparţin de mult, şopti el la urechea tinerei femei. Nu ai înţeles?

Ea clătină din cap, convinsă de acum înainte că era sincer. înainte de apariţia primelor licăriri ale zorilor, îl va cunoaşte mai bine decât îşi permisese vreodată să viseze. Ultimele ei ezitări căzură la mângâierea dulce şi caldă a buzelor lui pe ceafa ei sensibilă.

Cu o încetineală care-i provoca un veritabil supliciu, Neil îşi strecură o mână sub bluza ei, trecu peste pielea catifelată a pântecului, apoi îi atinse uşor sânii cu un deget. Jenna nu-şi putu stăpâni un geamăt.

Ameţită de dorinţă, îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui. Sub picioarele ei devenite nesigure, podeaua părea că se clatină şi se roteşte ca puntea unui vas în mijlocul furtunii.

Mâinile experte ale lui Neil îi aprindeau corpul cu mângâieri savante la care ea dorea să răspundă pentru a stârni în el o plăcere egală cu aceea pe care el o provoca în ea. Se strânse în el, dornică să i se ofere.

- Te-am aşteptat atât de mult, draga mea.

Fără să se grăbească, el făcu să alunece fusta Jennei până când căzu la podea într-un foşnet uşor. Urmă apoi bluza, care zbură în întuneric ca un fluture de un alb lăptos. Jenna se înfioră când el porni s-o dezbrace cu totul.

- Sărută-mă, murmură ea cu o voce pe care abia şi-o recunoscu.

- Da, iubirea mea.

Gura lui Neil îi atinse uşor pieptul, gâtul catifelat,

palpitant şi senzual. Apoi se îndepărtă, ochii lui se scufundară în cei ai Jennei, examinându-i încet corpul armonios înainte de a urca din nou până la faţa ei îmbujorată de pasiune. Tânăra femeie ridică braţele şi le trecu în jurul gâtului lui. Atunci, buzele lor se întâlniră într-un sărut lacom. Nu mai existau decât unul prin altul. Focul dorinţei răbufnea în ei, nestăvilit.

După un timp, Jenna îl luă de mână şi-l conduse în dormitor. Cu gesturi lente, delicate, îl dezbrăcă la rândul ei, fascinată de forţa şi virilitatea care emanau din corpul lui splendid.

Cu un râs fericit, o ridică în braţe ca s-o ducă în pat.

- Acum, şopti el întinzându-se lângă ea, sunt cu totul în puterea ta.

Jenna simţi că se sfârşeşte sub sărutările nebuneşti cu care o acoperea.

- Nu te voi mai lăsa să pleci, scumpa mea. Aşa a hotărât soarta.

Tânăra femeie mângâie cu dragoste obrazul bărbatului.

- Crezi că am această intenţie?

Surâdea, sigură de ea şi de alegerea ei. Copleşită de un val de dorinţă, îşi puse buzele peste cele ale lui Neil, cu convingerea că acest prim pas spre unirea lor supremă îi interzicea orice întoarcere în urmă.

Ca şi cum îi înţelesese sensul gândurilor, el o privi cu insistenţă. Apoi, citindu-i în ochi că abandonul ei era total, se uni cu ea într-o mişcare plină de o

tandreţe pasionată. Când corpurile lor se împreunară, înţeleseră amândoi că aşteptau această clipă din primul minut când se văzuseră.

- Te vreau toată a mea, Jenna, dragostea mea, murmură Neil cu o voce stăruitoare.

Tânăra femeie încuviinţă din cap, mută de emoţie, apoi îşi înăbuşi un strigăt, sufocată de plăcerea care se revărsa în ea. Neil se dovedea atât de drăgăstos, atât de delicat încât Jenna avea lacrimi în ochi. Ea se strânse mai tare în el şi crezu că leşină când plăcerea ajunse la apogeu, ducându-i pe amândoi pe culmi nebănuite de extaz.

In timp ce fiorii care le străbăteau corpurile se potoleau încetul cu încetul, poetul o înconjură pe Jenna cu un braţ protector.

- Te rog să nu adormi, scumpa mea.

O tăcere tihnită domnea în încăpere. Neil rămânea nemişcat, cu privirea fixată asupra tinerei femei, lungită alături de el. Se scurse un timp până când vorbi din nou.

- Eşti fericită?

- Foarte fericită, murmură ea. Toate femeile visează să cunoască într-o zi un bărbat ca tine, dar fără să îndrăznească a crede că se poate întâmpla.

Un zâmbet aproape timid apăru pe buzele poetului.

- Imi era teamă că te doresc prea mult ca să-ţi plac.

Jenna se ghemui lângă el ca să-l liniştească. Mărturisirea

lui atât de simplă, atât de sinceră, o tulbura adânc, o obliga să-l admire. Puţini bărbaţi ar fi avut curajul să-şi recunoască în felul acesta temerile şi îndoielile.

- N-am cunoscut niciodată o asemenea fericire. N-am crezut niciodată că ea poate exista.

- Eşti minunată, dragostea mea.

De pe buzele Jennei scăpă un râs languros.

- Mă consider totuşi foarte obişnuită! Femeile blonde şi zvelte nu lipsesc din Chicago!

- Cu toate acestea, eşti incomparabilă. Bănuieşti măcar anii care-i trebuie unui bărbat dezrădăcinat ca să-şi găsească o pereche ideală?

- Bănuieşti măcar cât de dificil eşti uneori de înţeles? In ciuda atenţiei mele, câteodată mi-a fost greu să urmăresc unele dintre raţionamentele tale.

- Belfast... murmură Neil cu o voce visătoare. Astăzi, ca şi ieri, sfâşiat de războiul civil. Acolo m-am născut. Din infernul acela am vrut mai întâi să evadez. Fugeam cu fiecare ocazie, dar abia mult mai târziu, la marginea unui drum, am înţeles adevărul. Nu numai din Belfast trebuia să plec, draga mea, ci de pretutindeni. Nicăieri nu puteam să-mi găsesc pacea interioară. Mi-am câştigat existenţa în mine de cărbuni, pe cheiurile unor porturi, la descărcarea vapoarelor, în uzine, la ferme. Nimic nu mă alunga, nici munca grea, nici oamenii cu care aveam de-a face. De mine, numai de mine încercam să uit.

Jenna simţi o greutate strivindu-i pieptul. Ceea ce ea luase drept dorinţă de aventură se dovedea a fi izolarea tragică a unui om fără cămin, fără speranţă.

îşi întoarse capul ca să-şi ascundă ochii în care străluceau lacrimi.

- Aşadar, nu călătoreşti de plăcere?

- Nu. Mă simt la fel de stingher aici ca şi în Irlanda, la universitate ca şi în casa de corecţie, la New York ca şi la Los Angeles. într-un fel, situaţia de expatriat este poate utilă. Dacă oamenii îmi ghicesc melancolia, ei o atribuie nostalgiei după ţara mea natală.

Ei şi numai ei îşi deschidea larg Neil porţile sufletului. Tulburată de acest dar nepreţuit, prin ceea ce trebuia să-l coste pe poet destăinuindu-se în felul acesta, Jenna îşi frecă obrazul de părul moale de pe pieptul lui.

- O pereche ideală? întrebă ea cu voce slabă.

Ceea ce spunea despre ea nu avea nici o importanţă. Tânăra femeie îi pusese întrebarea numai cu speranţa de a-l face să schimbe subiectul discuţiei. Analiza brutală şi neîndurătoare pe care poetul o făcea asupra lui însuşi o înspăimântase.

- Oh, da. Tu, perechea mea dragă!

Un surâs fericit îi lumină faţa.

- Eşti puternică şi îndărătnică, voluntară şi sinceră. Ti-ai fi găsit foarte bine locul în trecut sau în viitor. Nu ai fi deloc diferită, prinţesă sau ţărancă, convinsă întotdeauna că nu eşti decât o femeie obişnuită. Numai un poet ştie cât eşti de neasemuită.

Jenna îl sărută râzând.

- Toate astea sună teribil de romantic, dar nu sunt foarte exacte. Aş muri sub greutatea treburilor

gospodăreşti, dacă aş fi ţărancă, sau de plictiseală, dacă aş fi prinţesă. Pe mine nu mă preocupă decât realitatea, faptele concrete. Studiul meu, oricât de aprofundat, nu va putea fi decât o scurtă prezentare a personalităţii tale bogate şi complexe. Intr-o zi, vor fi publicate cărţi despre Neil Riordan, lucrări pe care studenţii le vor consulta pentru a-şi redacta disertaţia. Poate că voi avea şansa de a fi citată.

- Nu ţi-am spus că suntem făcuţi unul pentru altul? şopti Neil tocmai înainte ca ei să adoarmă, strâns îmbrăţişaţi.

Capitolul 1

Soneria deşteptătorului o trezi pe Jenna dintr-un somn adânc. întinse maşinal mâna, dar nu găsi nimic alături de ea. Tânăra femeie clipi din ochi, intrigată. Işi imaginase oare întoarcerea la Chicago, noaptea aceasta minunată în braţele lui Neil? Nu, era imposibil! Nici un vis nu putea lăsa amintiri atât de precise, senzaţii atât de puternice.

Se ridică încet şi ascultă cu atenţie. Un zgomot înăbuşit ajunse până la ea, urmat de câteva silabe de neînţeles. Ce se petrecea oare? După ce îmbrăcă în grabă un capot, Jenna traversă apartamentul în vârful picioarelor.

Poetul măsura cu paşi mari bucătăria, îmbrăcat numai în pantaloni. De cât timp se afla oare acolo? Mergea încoace şi-ncolo, cu privirea fixă, cu mâinile împreunate la spate, în timp ce buzele i se mişcau fără să scoată vreun sunet. Tânăra femeie îl urmări mult timp fără să îndrăznească să facă vreo micşare, fascinată de procesul lent de creaţie la care, pentru prima oară, îi era dat să asiste. Pe neaşteptate, Neil se opri şi se aplecă spre masă.

Jenna aşteptă să termine de scris pentru a se apropia de el, a-i prinde mijlocul cu braţele şi a-şi sprijini obrazul de spatele lui.

- Viitorul aparţine celor care se scoală devreme, nu-i aşa? Ai dormit totuşi puţin?

- Suficient, răspunse el pe un ton distrat.

- Creionul meu de sprâncene! exclamă tânăra

femeie recunoscându-şi obiectul în mâna poetului. Oh! De ce scrii cifrat?

Neil începu să râdă şi-i întinse foaia de hârtie.

- Nu este un cifru! Sunt caractere irlandeze, galice, dacă preferi. Dar atenţie, nu vreau să mi se citească poemele înainte de a le găsi forma definitivă!

El se îndreptă şi acoperi cu sărutări faţa încântătoare a Jennei, ridicată spre el. Tânăra femeie se smulse din îmbrăţişarea lui, cu respiraţia tăiată şi picioarele tremurânde. Câteva clipe în plus şi uita de clinică!

- Vrei să iei micul ejun?

- De ce să ne grăbim? Felul acesta de a începe ziua era atât de plăcut!

- Din păcate, astăzi mă aşteaptă şase dintre tinerii mei pacienţi.

Poetul scutură energic din cap văzând cutia cu floricele pe care i-o întindea Jenna.

- Nu, mulţumesc. Prefer mai degrabă o felie de friptură şi o bucată din tortul de ciocolată pe care l-am zărit în frigiderul tău. Dacă te tentează, voi pregăti pentru diseară un festin în felul meu: sandvişuri cu şuncă şi brânză topită. Apropo, la ce oră vrei să vin să te ajut să-ţi faci bagajele?

Jenna făcu ochii mari.

- Să-mi fac bagajele? Dar abia m-am întors acasă!

- Te muţi, o anunţă Neil cu siguranţă. Nu pot lucra aici, trebuie să înţelegi. Toate cărţile şi însemnările mele se găsesc în casa pe care am închiriat-o. Dacă

le-aş aduce aici, n-am mai avea loc de întors.

Tânăra femeie era cât pe ce să se sufoce.

- Eu, să mă mut? Dar ştiu că nu-ţi pierzi timpul! Neil, nu se pune problema să trăim împreună!

Veni rândul lui Neil să pară surprins.

- Cum am putea face altfel? Trebuie să predau la universitate, să primesc studenţii care au nevoie de îndrumările mele, să pregătesc o nouă culegere de poeme. Să nu-mi spui că schimbarea itinerarului ca să te duci în fiecare zi la clinică este o problemă de netrecut!

Jenna îşi înclină capul, copleşită. Oare vorbea serios? Credea oare cu adevărat că nu exista altă soluţie pentru ei decât să aleagă una sau cealaltă dintre cele două locuinţe? Era atât de mândră de apartamentul ei, de independenţa ei atât de greu dobândită!

- Este imposibil, murmură ea. Poate că ne vom lovi de unul dintre obstacolele de care vorbeam ieri. Neil, felurile noastre de viaţă sunt incompatibile.

El încercă în continuare s-o convingă, în timp ce ea se îmbrăca. Desigur, recunoscu el, programele lui erau neregulate, iar obiceiurile lui cam deconcertante. Dar Jenna nu va fi obligată să se mulţumească, precum el, cu sardele în sos picant!

- Nu-ţi cer să te schimbi, încheie el, ci să fii acolo, lângă mine, tot timpul în care voi fi liber.

- Ar fi încântător, romantic. şi complet lipsit de raţiune. Ascultă-mă, Neil, nu sunt capabilă să iau în mod uşuratic o asemenea hotărâre. Poate că faptul

de a trăi cu cineva prezintă puţină importanţă pentru Julia, pentru tine şi pentru majoritatea oamenilor. Dar nu este acelaşi lucru pentru mine.

Un suspin adânc de frustrare ieşi din pieptul poetului. Se postă în faţa ei, cu pumnii în şolduri.

- Când vei fi pregătită să faci pasul, draga mea? într-o lună, un an? Niciodată?

- O voi face când va veni momentul, replică Jenna cu blândeţe. Te rog să mă crezi! Dacă am proceda cum doreşti, vom ajunge să ne urâm după câteva ore.

Era cu siguranţă prima dată când Neil înghiţea un asemenea refuz, deoarece o privea cu un aer neîncrezător, ca şi cum fusese surprins că talentele lui oratorice se dovedeau neputincioase s-o convingă pe tânăra femeie. Se răsuci pe călcâie şi o lăsă singură ca să se pregătească.

în momentul plecării ei însă, dezacordul lor nu-l împiedică să depună pe buzele Jennei un sărut lung, care nu lipsi mult s-o facă să ajungă cu întârziere la clinică.

- Când te voi revedea? întrebă ea îndepărtându-se cu regret de el. Diseară?

Neil scutură din cap, cu o licărire hotărâtă în fundul ochilor.

- Ne-am putea întâlni în fiecare seară, dacă n-ai fi atât de.

Redeveni stăpân pe sine şi continuă:

- Astăzi este imposibil. Nişte prieteni ai lui Michael Boyle trebuie să-şi petreacă noaptea la mine. Au fost

evacuaţi din casele lor şi au nevoie de un acoperiş. In plus, un profesor universitar trebuie să-mi facă o vizită ca să mă consulte asupra alegerii unor texte din opera mea pentru a fi incluse într-o antologie. Fără să mai vorbesc despre propria mea carte care de ieri n-a mai avansat cu un rând!

- Ei bine, mult curaj! îi aruncă Jenna prefăcându-se nepăsătoare.

- In dimineaţa asta eşti rece şi indiferentă, bombăni Neil. Eu sunt la picioarele tale, iar tu rămâi insensibilă. Vino să trăieşti cu mine, iubirea mea!

- Nu insensibilă, practică, îl corectă Jenna. Desigur, doresc să fiu lângă tine cât mai des posibil.

- Atunci?

- Nu poţi avea întotdeauna ceea ce vrei, răspunse ea înainte de a ieşi pe uşă.

Discuţia lor o frământă toată dimineaţa. Să-l iubească pe Neil era una, să-şi împartă viaţa cu el era altceva, o nebunie pe care nu şi-o putea permite. Jenna alesese în mod deliberat să trăiască singură, să evite orice formă de dependenţă. Ideea că legătura ei cu Neil putea deveni într-o zi furtunoasă o întărea în hotărârea ei.

Oricum ar fi fost, dintr-o asemenea situaţie nu putea rezulta nimic pozitiv. Peste câteva luni, Neil ar părăsi-o. Amintirea torturii pe care-o reprezentase acest simplu weekend o înspăimântă. Cum ar suporta o despărţire definitivă?

în seara aceea, Jenna se întoarse acasă epuizată fizic şi moral. Chinuită de o migrenă violentă, se duse

devreme la culcare şi adormi imediat.

*
* *

De unde veneau oare loviturile acestea surde, acest zgomot de voci? Nu, nu era un vis. Smulsă brutal din somnul ei, tânăra femeie se îndreptă cu paşi şovăitori spre uşa apartamentului.

- Opreşte-te, Neil! zise ea cu o voce somnoroasă. Vecinii mei au să cheme poliţia!

Fără să-i lase timp să continue, poetul o cuprinse într-o îmbrăţişare care-i tăie respiraţia. Contactul aspru cu obrazul lui neras sfârşi prin a o trezi.

- Este ora trei şi jumătate dimineaţa! exclamă ea. Mi-ai spus să nu te aştept.

Abia îşi terminase fraza că el o săruta cu ardoare. Ameţită de sărutul lui, tânăra femeie renunţă la protestele ei. întregul corp îi lua foc sub mângâierile lui pasionate.

- Nu puteam să dorm, murmură el.

- Poate că vrei să-ţi cânt un cântec de leagăn?

în loc de răspuns, Neil muşcă umărul Jennei.

- Este târziu, reluă ea fără convingere.

Tânăra femeie ştia deja că nu-i va cere să plece. Inima îi bătea în piept în ritm accelerat; prezenţa bărbatului pe care-l iubea o umplea de o asemenea bucurie încât n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să rupă farmecul acestor clipe.

- N-ar fi trebuit să vin, şopti poetul cu o voce lentă şi profundă care o făcu să se înfioare. Este o nebunie.

Jenna izbucni în râs.

- Da, este o nebunie. Şi munca, mâine? Neil, oh, Neil! Te iubesc atât de mult.

- Eşti atât de frumoasă, dragostea mea, atât de irezistibil de frumoasă!

O ridică în braţe şi o duse până la pat, apoi se îndepărtă ca s-o admire.

Nerăbdătoare să-i dovedească dragostea ei, Jenna îl chemă încetişor.

- Vino, Neil. Te doresc.

Poetul se aplecă asupra ei, cu figura luminată de un surâs care exprima dragoste şi pasiune. încântată de tandreţea lui, Jenna îşi trecu un deget peste conturul maxilarului lui.

- Şi eu te doresc, scumpa mea, murmură el întinzându-se lângă ea.

Corpurile lor se regăsiră într-un fior de voluptate. Ca şi în noaptea precedentă, fiecare ştiu să-i dovedească celuilalt cât de mult îl iubea.

Işi prelungiră amândoi îmbrăţişarea cât mai mult posibil. Când, în sfârşit, plăcerea ajunse la paroxism, îşi strigară în extaz numele şi recăzură sfârşiţi pe pat, satisfăcuţi şi fericiţi.

Rămaseră astfel, întinşi, tăcuţi şi nemişcaţi. Cuvintele nu mai aveau importanţă, nu mai conta decât plenitudinea pe care ştiuseră să şi-o transmită.

- Dacă aş mai avea putere, murmură pe neaşteptate Neil. Aş străbate culoarele acestui imobil ca să le spun vecinilor tăi ce femeie minunată şi pasionată eşti. Aş vrea să deschid fereastra şi să strig întregii lumi că te ador.

- Nu vei scăpa cu siguranţă ocazia s-o faci într-unul dintre ziare! replică Jenna, bine dispusă.

Râsul i se blocă în gât. Poetul făcea ce-i plăcea, când dorea. Regulile de viaţă pe care şi le stabilise nu corespundeau întotdeauna cu cele ale Jennei, nici cu cele ale societăţii. Se ridică într-un cot ca să-l privească.

- Ascultă-mă, Neil. Sper că vei înţelege ceea ce am să-ţi spun. Cred cu adevărat că ar fi mai bine să trecem sub tăcere aventura noastră. Sunt sigură că sunt îndreptăţită să te iubesc, dar dacă vreau să-mi public studiul şi să fiu luată în serios...

„în ziua când nu vom mai fi împreună”, se gândi ea cu tristeţe

Tăcerea lui Neil o surprinse. Adormise oare? Nu: ochii lui larg deschişi sclipeau în penumbră. Se afla alături de ea, şi totuşi la mii de kilometri de acolo, departe, atât de departe încât era inaccesibil! Un an ar fi un răstimp prea scurt pentru a învăţa să-l cunoască pe acest bărbat.

- N-ai auzit nici unul din cuvintele mele, nu-i aşa? murmură ea ghemuindu-se lângă el.

Jenna închise ochii, prea obosită ca să insiste.

- Sunt un poet mai bun decât presupui, răspunse el pe neaşteptate. Aud tot ceea ce nu spui.

*
* *

Imposibil să scape de această întâlnire fixată de Julia! Mesajele înregistrate de robot făceau din asta o chestiune de viaţă şi de moarte. Cu toate acestea,

Jenna ar fi preferat să nu dea ochii cu sora ei într-un asemenea moment. Ce va răspunde dacă Julia îi va pune întrebări referitoare la raporturile ei cu Neil? Adevărul, bineînţeles, deoarece era incapabilă de cea mai mică minciună. Din momentul acela, secretul la care ţinea atât de mult va deveni o iluzie.

Tânăra femeie mototoli nervoasă şerveţelul de hârtie, fără să-şi ia privirea de la intrarea micului restaurant. Poate că se neliniştise fără motiv. Poate că Julia nu căuta, nici de data asta, decât puţină compasiune după o nouă ceartă cu Frank. Jenna tresări auzind vocea surorii sale. Cine ar fi putut-o recunoaşte cu acest permanent şi cu machiajul exagerat?

- Sunt nebună de fericire! exclamă Julia punând pe banchetă pachetele cu care era încărcată.

Jenna zâmbi.

- După felul în care goleşti magazinele, cred că ai câştigat la loterie lozul cel mare.

- Este aproape la fel de bine. Nu, şi mai bine! Ştii ce romantică incorigibilă sunt! Nu ţi-am spus întotdeauna că dragostea face minuni?

Jenna se agită pe scaunul ei, stânjenită. Julia bănuia oare ceva?

- Cuvintele tale mă privesc pe mine? întrebă ea în sfârşit.

- Bineînţeles! răspunse sora ei cu un aer ofensat.

- Dumnezeule!

Jenna începu să invidieze din toate puterile firea nepăsătoare a Juliei, şi s-o deteste în acelaşi timp.

Această guralivă incorigibilă era la curent cu aventura ei cu Neil şi-şi făcea o bucurie discutând despre asta cu primul ieşit în cale.

- Cui ai vorbit despre asta?

- întregii universităţi. Cel puţin zece studenţi m-au oprit în dimineaţa asta ca să mă întrebe dacă este adevărat. Sunt atât de mândră!

Incapabilă să înghită cea mai mică îmbucătură, Jenna îşi împinse farfuria şi-şi privi sora.

- Ce să fac? suspină aceasta. N-am prevăzut că se va afla atât de repede, dimpotrivă. Ce se va întâmpla oare cu noi?

Julia îşi ridică repede capul, vizibil surprinsă.

- Dar tu n-ai să te ocupi de nimic, bineînţeles. Mutatul meu s-a terminat. Mi-am petrecut toată săptămâna trecută făcând naveta între apartamentul lui Frank şi casa noastră din Winnetka unde îmi depozitasem lucrurile.

Uf! Jenna se înşelase asupra sensului cuvintelor surorii sale şi fu cât pe ce să înceapă să cânte de uşurare.

- Şi eşti mulţumită?

- Radioasă!

Jenna începu să râdă, cu inima uşoară. îi fusese atât de teamă că legătura ei cu Neil se aflase deja!

- Ce veste bună! Ai avut dreptate să iei o asemenea hotărâre, nu vei regreta niciodată.

- Am reuşit să-l conving pe Frank că locuinţa lui este mult prea mică pentru noi doi, continuă Julia fără să dea atenţie cuvintelor surorii sale. N-a fost uşor, îţi

dai seama.

- Tata şi mama trebuie să fie în culmea fericirii. Te-ai instalat la ei, presupun?

Julia îi aruncă o privire îngrozită.

- Ce-ţi trece prin minte? Tata şi cu Frank nu se pot suferi. M-am gândit să locuim la tine.

Jenna se înecă de surpriză.

- Noi? La mine?

- Frank şi cu mine ne vom căsători! exclamă tânăra fată. Nu ştiai? Mama mi-a promis că te va anunţa în timpul week- endului şi eram convinsă că a făcut-o. Ceremonia va avea loc la 19 mai. Intre timp, Frank este în căutarea unui nou apartament.

- Tu şi cu Frank! murmură Jenna, copleşită. Prevăd dinainte ce se va întâmpla. Vă veţi certa fără încetare înainte de a vă petrece luna de miere. In orice caz, nu vă pot găzdui. Trebuie.

Ce pretext putea inventa oare?

- Trebuie să-mi continuu studiul asupra lui Neil şi am nevoie de linişte absolută.

- Să ne certăm? repetă Julia strângându-şi pumnii. Tu vorbeşti? Poate că Frank şi cu mine ne certăm, dar înfruntările noastre n-au apărut niciodată în ziare!

- Eşti nedreaptă. Ti-am explicat ce s-a întâmplat cu adevărat. Nimeni.

- Nimeni nu ştie unde să te găsească în ultimul timp. Ce se întâmplă cu tine? Eram sigură că te vei bucura pentru mine!

Julia îşi suflă zgomotos nasul, apoi continuă:

- Eu îmi pun ordine în viaţa mea, în vreme ce tu te

duci, vii, te porţi ca o... o...

- Uşuratică?

Dacă Julia spera s-o înduioşeze cu suspinele ei, se înşela! Jenna era prea obişnuită cu scenele surorii sale ca să se lase înşelată.

- Poate că ai dreptate în această privinţă. în orice caz, eu n-aş risca niciodată să mă căsătoresc cu Frank Crowley! în cursul convieţuirii noastre de şase luni, trebuie să recunoşti că legătura voastră a fost cam agitată. Dacă te simţi în stare să suporţi asta toată viaţa, eu mă înclin.

- Şi eu care credeam că vei fi fericită! gemu Julia ştergân- du-şi ochii. Mama este încântată!

- Tu o cunoşti. Este atât de îngrijorată să mă vadă încă celibatară la douăzeci şi nouă de ani încât l-ar primi cu braţele deschise pe însuşi Jack Spintecătorul dacă ar veni să-i ceară mâna mea! Aş vrea să mai reflectezi puţin înainte de a lua o hotărâre atât de serioasă.

Julia rămase tăcută o clipă.

- Sunt fericită. Regret numai că nu-mi împărtăşeşti bucuria şi că refuzi să ne primeşti la tine până la căsătorie.

- Ştii bine ca să mă prefac n-a fost niciodată punctul meu tare. Pe de altă parte, aş fi incapabilă să joc în permanenţă rolul de arbitru în timp ce voi vă veţi certa.

- Iată că o iei de la capăt! exclamă Julia adunându-şi pachetele. Tu şi cu Neil sunteţi tot atât de diferiţi ca focul şi gheaţa, dar asta nu vă împiedică

să vă înţelegeţi, nu-i aşa? De ce lucrurile ar sta altfel pentru mine şi Frank? De ce nu accepţi ideea de a ne vedea împreună?

- V-am văzut deja, obiectă Jenna.

Sora ei se ridică, gata să plece.

- Se întâmplă totuşi să ne iubim, să avem nevoie unul de celălalt şi să fim gata să ne căsătorim.

Vocea ei se ridica tot mai mult.

- Şi vom fi în curând nişte părinţi minunaţi!

- Cum? Spune-mi că nu este adevărat!

Julia zâmbi cu un aer dispreţuitor.

- Din consideraţie pentru familie, am prevăzut o căsătorie adevărată, cu o recepţie şi domnişoare de onoare, dar asta nu va împiedica naşterea unui copil cam pe la Crăciun. Dacă te vei întoarce din când în când acasă, vei găsi mesajele mele pe robotul tău, mă vei suna şi vei fi la fel de surprinsă de veştile pe care ţi le voi da.

Acestea fiind zise, Julia se răsuci pe călcâie şi ieşi din restaurant cu capul sus.

Jenna recăzu pe scaunul ei, distrusă de scena care tocmai avusese loc. Planurile Juliei o îngrozeau. Cum va putea să-şi găsească fericirea în asemenea condiţii? se întreba ea cu îngrijorare.

Ii reveni brusc în memorie aluzia Juliei la deosebirile care existau între ea şi Neil. Observaţia semăna prea mult cu cele formulate de ea despre perechea formată de sora ei şi Frank. Analogia îi făcu impresia unui semn rău...

Capitolul 8

Jennei nu-i plăcuse niciodată să se scoale târziu dimineaţa. Aflat deja sus pe cer, soarele îşi arunca razele prin geamuri. Un surâs fericit pluti pe buzele ei. Neil se arătase atât de tandru, atât de drăgăstos faţă de ea! îşi înfundă faţa în pernă ca să respire urmele mirosului lui viril. Era atât de minunat să se trezească astfel în camera poetului!

- Hei, ai intenţia să dormi toată ziua? îi strigă el urcând scara. Micul tău dejun se răceşte!

Jenna întredeschise ochii şi întoarse spre Neil o privire somnoroasă.

- Iată rezultatul unei zile petrecute în aer liber şi a unei nopţi puţin prea agitate, adăugă el cu o voce mângâietoare. Mă simt la fel de fericit şi frânt de oboseală ca un proaspăt căsătorit!

Tânăra femeie pufni în râs.

- Imaginea nu este lipsită de spirit.

- Sota ta se căsătoreşte mâine. Crezi că purtarea ta este demnă de o domnişoară de onoare? întrebă el cu un aer ironic.

- Ce vrei să spui?

- Nu i-ai spus nimic despre noi. De fapt, nu te-ai destăinuit nimănui, nici măcar celor care-ţi sunt apropiaţi. Să-ţi întâlnesc familia, riscă să fie puţin cam jenant.

- Este treaba mea, replică tânăra femeie cu

fermitate. Dacă Julia şi Franl nu acordă nici o importanţă secretului vieţii lor private, nu este şi cazul meu. Am oroare de bârfe şi de sfaturi bine intenţionate.

Neil se aplecă pentru a depune un sărut pe buzele ei.

- Aşadar, voi asista la această căsătorie în calitate de prieten, subiect de cercetare, simplă relaţie?

- Pentru toată lumea, tu eşti Neil Riordan, marele poet irlandez. Dacă părinţii mei mă întreabă...

Jenna se întrerupse, uimită de ceea ce era pe punctul să spună. Iată că era gata să-şi declare în faţa întregii lumi sentimentele care o încercau. Se avântaseră unul spre celălalt cu toată forţa dragostei lor, a pasiunii lor reciproce. Cu toate acestea, atunci când Neil va fi plecat, atunci când ea va rămâne singură, cu inima rănită, ar fi şi mai rău dacă alţi oameni ar şti. Va trebui să înfrunte priviri compătimitoare, priviri dezamăgite.

- Dacă mi se pune întrebarea, reluă ea cu voce înceată, voi răspunde că te iubesc.

Neil zâmbi şi-i acoperi faţa cu sărutări.

- Nu eşti obligată să mărturiseşti ceva. Presupun că simplul spectacol al cuplului pe care-l formăm va fi suficient ca să-i lămurească şi pe cei mai naivi. Oricum, voiam să te aud rostind aceste cuvinte, asta-i tot. Am uneori impresia că ţi-e ruşine să iubeşti un

individ de genul meu.

Jenna îi întinse braţele ca să-l tragă spre ea. El îi mângâie imediat pieptul palpitant şi se aplecă să-i savureze dulceaţa.

- Şi micul dejun? murmură el întărindu-şi îmbrăţişarea.

- Mai târziu, răspunse ea dragăstos. Mult mai târziu...

*
* *

Aşezată în faţa unei ceşti de ceai şi a unui bol cu floricele, Jenna îl urmărea pe Neil care corecta nişte disertaţii. Cu fruntea încreţită de concentrare, poetul părea să fi uitat de prezenţa ei.

- Abandonez, zise ea împingând bolul cu cereale. Este un adevărat terci.

- Un adevărat terci, repetă Neil maşinal înainte de a nota acest comentariu pe o filă.

Deoarece orice tentativă de conversaţie părea sortită eşecului, Jenna ridică din umeri şi parcurse câteva lucrări ca să se amuze. Descoperirea unor foi multiplicate în mijlocul vrafului de lucrări o intrigă. Sub titlul *Catha* figurau articole şi poeme de o violenţă care o revoltă. Toate relatau războiul civil din Irlanda în termeni duri şi fanatici. Tânăra femeie citi textele cu atenţie, impresionată de pasiunea pe care o exprimau şi în acelaşi timp îngrozită de cinismul şi agresivitatea autorilor.

- Ce înseamnă acest cuvânt: *Catha?*

Jenna trebui să repete întrebarea de mai multe ori ca să străpungă zidul de tăcere cu care se înconjurase Neil.

- Este un cuvânt galic, răspunse el fără să-şi ridice privirea. Traducerea aproximativă este „poveştile morţii“.

Tânăra femeie se înfioră şi examină din nou foile. Nici un nume, nici un indiciu nu figura pe ele.

- Ce este ăsta? întrebă ea punând documentul în faţa lui.

- L-am găsit în campus. Circula printre studenţi.

- Este legat de prezenţa ta la universitate? Ştii dacă este distribuit şi în altă parte?

Vocea Jennei vibra de nerăbdare.

- Cine se ascunde în spatele lui? insistă ea. Organizaţia extremistă? Studenţi amestecaţi în politică?

- Nu te ocupa de asta. Dacă acest document nu-ţi place, nu eşti obligată să-l citeşti. Mulţi oameni împărtăşesc opiniile pe care le susţine.

O licărire ciudată strălucea în ochii lui Neil. Era vizibil că ştia mai mult decât voia să recunoască. Jenna îşi muşcă buzele.

- N-ai încredere în mine, nu-i aşa? întrebă ea încordându-se.

- Mi-aş pune viaţa în mâinile tale, draga mea. Cu

toate acestea, nu pot să-ţi răspund. Te rog, ai încredere în mine.

- Foarte bine.

Jenna strecură foile sub vraful de lucrări. La urma urmei, iubirea este un act de încredere. Se putea oare să vină o zi în care să înceteze să creadă în asta?

* *

Julia şi Frank n-ar fi putut găsi o zi mai frumoasă pentru căsătoria lor. Soarele de mai lumina cu razele lui cartierul elegant unde locuiau părinţii fetei, arţarii îşi mişcau frunzele verzi datorită unei brize uşoare, atmosfera era foarte plăcută.

Jenna contemplă îndelung casa copilăriei sale, acest cămin drag în care crescuse, înconjurată de căldură şi frumuseţe. Totuşi, tânăra femeie simţea că astăzi n-ar mai putea trăi în această colivie aurită. Nu mai voia.

Cum va reacţiona oare Neil faţă de atâta respectabilitate, atâta orgoliu şi lux, el a cărui copilărie fusese sinonimă cu nenorocirea şi mizeria? Se va ridica oare cu dispreţ împotriva acestei clase de bogătaşi preocupaţi doar de ei înşişi şi de ambiţiile lor superficiale?

- Tătăl tău a hotărât să-l lase pe fiecare să se aşeze unde vrea, o anunţă doamna Lanier pe Jenna. Date fiind împrejurările, este fără îndoială cea mai

bună soluţie.

Tânăra femeie zâmbi. Intr-adevăr, ce contrast între prietenii mirilor, studenţi în blugi şi tricou şi invitaţii părinţilor, îmbrăcaţi în costume sobre şi în rochii pastel!

- Tu eşti perfectă, o asigură doamna Lanier. Cât despre Julia, mă bucur că a ales o ţinută convenabilă. Bineînţeles, aş fi preferat dantele şi perle. Dar tu o cunoşti!

Unde era oare Neil? Promisese să asiste la ceremonie, dar putea să ştie cu el? Poate că rătăcea pe străzile oraşului, absorbit de un nou poem? Poate că se oprise pentru a sta de vorbă cu un necunoscut? Cât valora cuvântul unui poet atunci când geniul îşi cere drepturile? Jenna îl descrisese în câteva cuvinte mamei sale, pentru cazul când l-ar zări prima.

Doamna Lanier îşi netezi cu un aer satisfăcut cutele rochiei şi cercetă iscoditor grădina.

- După tot ce ne-a povestit Julia, tatăl tău şi cu mine murim de dorinţa de a-l cunoaşte pe prietenul tău. Un bărbat atât de strălucitor, atât de celebru!

- Prieten este un cuvânt cam slab, replică Jenna cu francheţe.

Ar fi atât de fericită să-şi vadă părinţii stimându-l pe Neil!

- Mamă, înainte să pui întrebarea, răspunsul este nu: nu este bărbatul care să aprecieze căsătoria.

- Baliverne!

Jenna începu să râdă din toată inima.

- Voiam să spun că asta nu mi-ar veni în minte. Mi-am luat rămas-bun de la raţiune, îndrăgostindu-mă. Totuşi, nu este decât o situaţie temporară. In câteva luni, Neil va fi departe.

- Cu ce m-am făcut oare vinovată ca să merit asta? gemu mama ei. N-am decât două fiice: una merge pe o coardă întinsă, iar cealaltă se aruncă în prăpastie!

Jenna rămase tăcută. Sentimentele pe care le încerca pentru Neil erau întemeiate şi profunde. Din nefericire, nu era bărbatul pe care ar fi trebuit să-l iubească.

- Mă duc să văd ce ne mai întârzie, suspină doamna Lanier. Cred că voi înnebuni dacă se răzgândesc! Inchipuie-ţi că viitorul tău cumnat refuză cu încăpăţânare să-şi îmbrace haina costumului. Cât despre sora ta, a hotărât să improvizeze ea însăşi jurămintele de căsătorie decât să se mărginească la textele scrise! Ah, tinerii aceştia!

O dată complicaţiile acestea rezolvate, Jenna luă loc sub imensa copertină împreună cu toţi invitaţii. In clipa aceea îl zări pe Neil, care stătea în picioare în spatele rândurilor de scaune. Inima îi sări în piept, sub efectul surprizei, deoarece Neil arăta admirabil!

îmbrăcat într-o cămaşă bej şi pantaloni cafenii,

poetul semăna cu un om al deşertului. Când îi văzu surâsul tandru şi clipitul complice din ochi, Jenna înţelese că-i aparţinea trup şi suflet, într-un mod care sfida convenţiile şi ceremoniile.

- La bine şi la rău...

Bulversată, doamna Lanier izbucni în lacrimi. Jenna îşi simţi ochii arzând, dar emoţia ei avea altă origine. Dragostea ei pentru Neil nu era o infidelitate temporară faţă de raţiunea ei, cum sugerase cu nepăsare faţă de mama ei. Ea nu se va şterge într-o zi, nici într-o lună sau într-un an...

Ceremonia se încheie cu tradiţionalul schimb de urări şi de felicitări, apoi invitaţii se îndreptară în zgomot vesel de voci spre mesele aranjate pe peluză. Când ajunse lângă ea, poetul atinse uşor buzele Jennei cu un sărut blând.

- Haide, zâmbeşte puţin! îi spuse el râzând de aerul ei solemn. Ar trebui să te bucuri pentru sora ta.

- Să mă bucur? Sunt prea îngrijorată în legătură cu ea! O dată risipită euforia primelor momente, nu va regreta oare că s-a căsătorit?

- Nu fi atât de pesimistă şi condu-mă la bufet, draga mea. Mor de foame!

Atunci când Neil se afla într-o dispoziţie comunicativă, nimic şi nimeni nu-l putea face să tacă. înconjurat imediat de studenţi admirativi, începu să le vorbească volubil, sub privirea fascinată a Jennei.

Tinerii îl ascultau cu respect, ca şi cum se aflau în faţa unui profet, a unui oracol sau a unui zeu în carne şi oase.

- Cum poţi suporta aşa ceva? îl întrebă Jenna când termină.

- Dificil, dar ce pot să fac? Vor un erou şi m-au ales să joc acest rol.

Două femei în vârstă, încărcate de bijuterii, se apropiară de ei. Jenna îşi sărută mătuşile şi-l prezentă pe poet.

El se arătă curtenitor şi răspunse politicos întrebărilor cu care-l asaltară. Până când una dintre cele două surori îl întrebă care era specialitatea lui...

- Din păcate, doamnă, răspunse Neil cu un aer grav, am început cu dactili, dar publicul a strâmbat din nas. Am trecut apoi la anapeşti şi iată-mă pe drumuri.

Cele două mătuşi ale Jennei tresăriră şi-i aruncară nepoatei lor o privire consternată. Tânăra femeie îşi întoarse capul, oscilând între jenă şi un râs nebun.

- Apropiaţi-vă de bufet, propuse cea mai în vârstă dintre ele. Draga mea soră n-are de primit lecţii de la nimeni când este vorba să-şi ospăteze invitaţii. Paisprezece antreuri diferite provenite de la cel mai bun bucătar al oraşului! Vă plac crevetele, domnule Riordan?

- O prefer pe nepoata dumneavoastră, pe

cuvântul meu, răspunse el fără să renunţe la seriozitatea lui.

Jenna îl prinse de braţ şi-l trase de acolo cu forţa.

- Eşti la fel de roşie ca un bujor, draga mea. Crezi că mătuşile tale nu vor mai vorbi cu tine?

Jenna luă o cupă de şampanie şi o goli dintr-o înghiţitură ca să-şi revină din emoţiile prin care trecuse.

- Nu, dar voi deveni unicul lor subiect de conversaţie pentru următorii o sută de ani! Dacă nu eşti un zeu, Neil, poate că eşti diavolul.

- Nici unul, nici celălalt. Nu sunt decât un om, şi...

Sosirea părinţilor Jennei le întrerupse discuţia. Fără să
ezite, poetul începu s-o uimească pe doamna Lanier cu un amestec judicios de bune maniere şi de accent irlandez. Soţul ei lăsa impresia că rezistă farmecului lui Neil, dar Jenna ştia că împărtăşeşte părerea soţiei lui. în acest cuplu de o fericire tihnită nu existase niciodată nici cea mai mică disensiune.

- Părinţii mei te-au găsit foarte simpatic, îi spuse ea, radioasă, când ei se îndepărtară. Ai darul de a te face iubit.

- Este un mijloc de supravieţuire, să ştii. Când eram mic, căpătasem obişnuinţa să cuceresc oamenii pentru ca ei să-mi ofere o masă sau un pat ca să dorm. Poet şi fugar, mă consideram un fel de pasăre.

Zburam în jurul unui punct până când eram remarcat, apoi îmi cântam micul meu cântec. Dacă mi se aruncau firimituri, rămâneam.

„Până când firimiturile au dispărut sau cântecul i-a cauzat neplăceri“, se gândi Jenna cu tristeţe.

- Voiam ca părinţii tăi să mă aprecieze pentru că-i iubeşti, reluă Neil apăsându-i mâna. Fără să-ţi dai seama, mă înveţi ce înseamnă răbdarea...

* *

- îmi voi petrece ziua afară, o anunţă Jenna pe secretara
ei.

- Bună idee! Doctorul Kyler este într-o dispoziţie groaznică şi numai Russell Sanders trebuie să vină astăzi la consultaţii.

Margaret suspină.

- Când se va hotărî oare declararea cu sărbătoare a primei zile de vară?

- Şi aniversarea lui Pinocchio, când se va întâmpla asta?

- Ce aţi prevăzut? Un picnic cu Russell?

- Intre altele, da. Un anume domn Riordan trebuie să sosească dintr-un minut în altul. Trimite-mi-l în sala de jocuri. Voi lua câteva bancnote de Monopoly.

Tânăra femeie zâmbi în timp ce-şi umplea port-moneul cu dreptunghiuri de hârtie viu colorate. Perspectiva de a-şi petrece toată ziua cu poetul o

încânta. El, cel puţin, nu râsese de noua metodă a cărei eficacitate dorea s-o verifice asupra lui Russell. Cu atât mai rău dacă doctorul Kyler şi părinţii băieţelului o credeau puţin cam nebună!

Cazul copilului părea disperat. în ciuda eforturilor Jennei, Russell se cufunda tot mai mult în universul cifrelor, din care excludea orice prezenţă umană.

Tânăra femeie se hotărâse să-l ducă să asiste la curse de cai în compania lui Neil. Poate că o combinaţie de căldură omenească şi de aer liber va crea un efect binefăcător asupra lui.

- L-am găsit pe tânărul acesta ocupat să măsoare pereţii, o anunţă Neil deschizând uşa. Presupun că este vorba de Russell.

Jenna le surâse la amândoi.

- Simt că veţi deveni buni prieteni, spuse ea veselă înainte de a-i conduce spre ieşire.

Neil profită de drumul spre hipodrom ca să vorbească despre numeroasele curse la care asistase în Irlanda. Băieţelul renunţă o clipă la mutismul lui obişnuit ca să-l întrebe cum erau fixate cotele pentru pariuri.

Jenna îi asculta vorbind, cu inima plină de dragoste şi de speranţă. Neil era atât de înţelegător, atât de generos! Şi-l imagină săltând pe genunchii lui copiii pe care i-ar avea împreună, apoi scutură din cap ca să alunge gândul.

începea vara. Peste câteva luni, Neil va fi departe. O străbătu un fior, comparabil cu o prevestire a iernii care va veni, când îi va fi frig, când va fi din nou singură...

- Priveşte! îi ordonă Neil băieţelului după ce-şi găsiseră locurile în tribună.

Russell cercetă cu nelinişe mulţimea care se agita în jurul lor.

- Ne vom testa reciproc talentele, spuse poetul. Puterea cunoştinţelor tale matematice împotriva simţului meu înnăscut pentru animale.

Jenna începu să râdă si chiar si figura copilului se lumină o clipă. Reluându-şi aerul serios, tânăra psihologă scoase din poşetă hârtie, un creion si bancnote de la jocul de Monopoly pe care le înmână solemn lui Russell ca să poată paria. Băieţelul se adânci în studiul coloanelor de cifre cu gravitatea unui călugăr în rugăciune.

Neil se apropie de padoc ca să cerceteze caii şi reveni cu cafea şi Coca-Cola.

- Rivets Runner va câştiga prima cursă, murmură el cu un aer conspirator.

- Taci, interveni Jenna. Lasă-l pe Russell să hotărască el însuşi.

- Nu poate fi decât Alameda, decretă copilul ridicând capul. Pariez că va câştiga.

Tânăra psihologă îi făcu încântată cu ochiul

poetului. N-ar fi îndrăznit niciodată să spere că planul ei va cunoaşte un asemenea succes! încetul cu încetul, Russell devenea ceea ce ar fi trebuit să fie dintotdeauna: un copil capabil să vorbească şi să surâdă.

- Foarte bine, bombăni Neil.

El scoase din buzunar două bancnote de zece dolari şi-i întinse una lui Russell.

- Vom paria pe primele cinci curse şi vom vedea cine are un sistem mai bun. După părerea mea, nu totul se bazează pe cifre. Nu uita că irlandezii au caii în sânge.

- Hei! exclamă Jenna. Neil, uiţi că jocurile pe bani sunt interzise copiilor de zece ani!

- Dar bancnotele acestea sunt ale mele! De altfel, asta reprezintă o importantă experienţă ştiinţifică! Dacă aveai un temperament de jucătoare, te-ai fi dus să-i întrebi pe jochei despre starea lor psihică, pentru a determina care va fi învingătorul. Aşadar, du-te să vezi dacă acel murg mare îşi roteşte ochii ca să-şi arate hotărârea sau suferă doar de un uşor strabism!

Tânăra femeie izbucni în râs.

- Nici nu se pune problema! replică ea imitând accentul lui Neil. Pentru nimic în lume n-aş vrea să scap ocazia să asist la înfrângerea ta.

Din nou, Russell nu-şi putu reprima un surâs. Neliniştea lui la contactul cu mulţimea părea să se fi

risipit ca prin farmec în timp ce o legătură afectuoasă se stabilea între el şi poet.

In culmea bucuriei, Jenna îl văzu agăţându-se de braţul lui Neil în timpul primei curse. Indiferent la ţipete şi vociferări, el privi cu interes caii trecând în goană pe pistă.

- Alameda nu este decât al doilea! exclamă el cu ciudă.

- Şi Rivets Runner, al treilea! bombăni Neil. îmi lipseşte antrenamentul! Se împlinesc zece ani de când n-am pus piciorul pe hipodromul din Galway. Ar trebui să mă întorc din când în când în Irlanda pentru a relua contactul cu ţara mea!

Jenna tresări. în conversaţiile lor, poetul nu-şi exprimase niciodată nostalgia şi nici nu lăsase să se presupună că sfârşitul rătăcirilor lui era aproape. Se putea oare să se fi plictisit de viaţa lui solitară?

- Vorbeşti serios că te întorci în Irlanda? Credeam că intenţionezi să predai în Florida sau în Iowa, anul viitor.

- Iowa... Iowa...

Se aplecă şi o sărută pe Jenna, sub privirea uluită a lui Russell.

- Mi-ar plăcea să-mi petrec Crăciunul cu fratele meu mai mic. Ar trebui să-ţi iei un concediu şi să mă însoţeşti. Sunt sigur că Eamon te-ar fascina. Este şi mai nebun decât mine.

Tânăra femeie surâse fără să răspundă. La ce bun să întreţină speranţe zadarnice? Din nefericire, Neil nu se va schimba! Incapabil să se fixeze, să-şi prevadă viitorul, se lăsa antrenat de incertitudinile hazardului, în timp ce ea era ancorată solid la Chicago.

- îl aleg pe Bright Star pentru cursa aceasta, declară Russell. Şi vreau să-mi dublez miza, domnişoară Lanier.

- Auzi? exclamă Neil. Băiatul acesta este un adevărat sportiv!

îi făcu complice cu ochiul băieţelului, care se umflă imediat în pene.

- Toate cifrele din lume nu valorează nimic pe lângă instinct şi impresiile personale.

- Ce impresii?

Russell părea şocat de această critică ce punea din nou în discuţie ceea ce admira mai presus de orice.

- Trebuie să cauţi suflul vieţii, răspunse Neil fără s-o slăbească pe Jenna din ochi. Atunci când îl simţi, înseamnă că eşti angajat pe drumul cel bun.

Jenna întoarse capul, tulburată de insistenţa privirii lui. Săptămânile scurse de când erau împreună nu diminuaseră emoţia care o cuprindea în prezenţa lui. Dorinţa care exista între ei era mereu la fel de puternică, la fel de irezistibilă.

După a patra cursă, Neil avea un uşor avans asupra băieţelului, dar îşi pierdu toată credibilitatea mizând în a cincea pe un cal cu numele Shannon. în ciuda numelui său irlandez, a culorilor verde şi auriu şi a încurajărilor poetului, Shannon eşuă lamentabil. Mai prudent, Russell pariase pe favorit şi câştigase. Jennei îi crescu inima de bucurie auzindu-l pe copil scoţând un adevărat strigăt de bucurie.

- Nefericitul care a pierdut îţi va cumpăra îngheţată pe drumul de întoarcere, promise Neil.

Puţin cam sceptică în privinţa utilităţii acestei iniţiative, Jenna îl privi pe Russell savurând un cornet de îngheţată cu aromă de vanilie şi căpşuni, apoi clătină din cap când el îşi anunţă intenţia de a se întoarce lângă vânzător ca să întocmească o statistică referitoare la consumaţiile clienţilor.

- Nu sunt sigură că este o idee bună, Neil, zise ea când rămaseră singuri. Russell este istovit şi n-aş vrea să stric câştigul acestei zile.

- Lasă-l puţin să acţioneze după planul lui. Bietul micuţ, pariez că părinţi lui îl ţin închis într-un dulap, de unde nu-l scot decât ca să-i verifice exerciţiile.

- Este în parte adevărat. Când şi-au dat seama de imensele aptitudini pentru matematică ale fiului lor, domnul şi doamna Sanders l-au stimulat la maximum.

- Şi el n-are nici o posibilitate să se sustragă şi

nici să se înfrâneze el însuşi, nu-i aşa? Este tratat ca o maşină, de aceea sfârşeşte prin a-şi uita adevărata lui fire.

- Bravo! îl aprobă Jenna. Ai fi fost un psiholog remarcabil.

- Aşadar, nu suntem atât de diferiţi, tu şi cu mine.

Tânăra femeie era pe punctul să protesteze. Dacă Neil
i-ar fi semănat, ar fi fost incapabil să vorbească despre întoarcerea în Irlanda. în adâncul inimii ei, Jenna ştia că dragostea pe care o simţea pentru el nu se va şterge o dată cu plecarea lui. Dar poate că nu se va şterge niciodată.

- Ai un aer trist, murmură el mângâindu-i umărul. Eşti obosită? Descurajată?

- Nicidecum. Dimpotrivă, nu speram să obţin rezultate atât de bune. Şi mă gândeam numai la viaţa mea actuală. N-am avut niciodată un an atât de necumpătat, atât de imprevizibil, atât de răvăşit... atât de minunat.

Ea îi surâse, hotărâtă să profite de acum înainte de fiecare clipă preţioasă pe care o va petrece în compania lui.

- Vai! S-a scurs deja pe jumătate.

- Ce pesimistă poţi fi! Abia a început!

Jenna îl lăsă pe Russell acasă la el, apoi se aşeză din nou la volanul maşinii sale. Neil redevenise tăcut

şi distrat. Un poem se cocea oare încet în mintea lui? Cu siguranţă, deoarece îşi anunţă intenţia de a face o plimbare lungă.

- Vrei să-ţi ţin companie? îi propuse ea. Aş fi cel puţin sigură că nu voi fi trezită brusc la orele trei dimineaţa!

Neil se aplecă prin geamul deschis ca s-o sărute.

- Când încep să merg, nu ştiu niciodată când o să mă opresc. în plus, am nevoie să fiu singur. Nu mă aştepta cu cina.

- De acord, dar aminteşte-ţi că dacă astăzi avem ziua cea mai lungă a anului, noaptea aceasta va fi cea mai scurtă.

- Voi încerca să nu uit, o asigură el îndepărtându-se.

Cu toate acestea, Jenna dormi singură. Neil îi telefonă la
miezul nopţii ca să-i murmure cuvinte drăgăstoase şi tandre care-i bântuiră visele până dimineaţa.

Nopţile pe care le petreceau despărţiţi îi erau aproape la fel de preţioase ca şi cele pe care le împărţeau. Când îl consuma focul creaţiei, Neil devenea de neatins, dar vocea lui, caldă şi intimă, răsuna atunci în fiecare seară în receptor. La un bărbat atât de distrat, era o minunată dovadă de dragoste.

Fiecare dintre regăsirile lor era un moment de pură desfătare. Pasiunea izbucnea la fel de fierbinte

ca prima dată. Poate că păreau tot atât de deosebiţi ca ziua şi noaptea, dar armonia lor era perfectă.

Ar fi fost inutil să caute motivul acestui miracol, se gândi Jenna cu tristeţe, deoarece el nu va dura. Zilele şi săptămânile treceau cu iuţeala fulgerului. Din nefericire, ciudata lor legătură nu va lăsa decât amintiri sfâşietoare.

Capitolul 9

„Timp estival în toată partea de est a Statelor Unite. Recorduri de căldură urmează să se producă în timpul după-amiezii. în centrul ţării...“

Jenna închise aparatul de radio şi se apropie de fereastra deschisă ca să respire aerul încă plăcut al dimineţii. Neil plecase în zori, după ce-i murmurase cuvinte de dragoste. Ce-i spusese oare? Tânăra femeie somnoroasă nu-i reţinuse cuvintele decât ca un ecou îndepărtat şi mângâietor, dar două bilete de concert erau puse pe noptieră.

Jenna nu-şi imaginase niciodată, nici în visele ei cele mai nebuneşti, că ar putea trăi o asemenea fericire. Dragostea nu făcea decât să sporească, mai fierbinte în fiecare zi.

îi venea uneori să-şi strige bucuria întregii lumi. Cu toate acestea, cu excepţia câtorva apropiaţi - printre care Julia - nimeni nu avea cunoştinţă de legătura ei cu poetul. Amintirea figurii scandalizate a surorii sale îi aduse un zâmbet pe buze. Cine ar fi crezut că mariajul o va transforma pe această adolescentă necugetată într-o tânără femeie demnă şi severă?

O privire aruncată ceasului o readuse pe Jenna la realitate. Abia îi rămânea timp să-şi îmbrace încântătoarea rochie de bumbac bleu-pal pe care tocmai şi-o cumpărase, ca să se grăbească spre clinică.

- Sper ca prietenul dumneavoastră să aibă noroc!

suspină secretara ridicându-şi ochii din ziar. Va avea nevoie, dacă ar fi să credem ce scrie în acest articol.

Jenna păli. Ce se întâmplase oare? Neil avusese un accident?

îngheţată de spaimă, tânăra femeie puse mâna pe ziar. Rândurile începură să-i joace în faţa ochilor. Numele lui Neil, asociat cu cele ale altor irlandezi, era menţionat acolo în legătură cu nişte incidente teribile, la care participase alarmantul Michael Boyle. Jenna crezu că leşină citind acuzaţia care apăsa asupra lor.

Vocea lui Margaret, neliniştită şi dezolată, ajunse la ea ca printr-o ceaţă deasă.

- îmi pare rău. Eram convinsă că sunteţi la curent. Toţi irlandezii aceştia care adună fonduri ca să cumpere arme! Este josnic, nu-i aşa?

- Da... Nu voi putea să văd pe nimeni, astăzi.

Jenna continua să privească fix ziarul, incapabilă să-şi împiedice mâinile să tremure. Nu! Era o greşeală! O greşeală îngrozitoare!

- Bineînţeles, o aprobă secretara. întoarceţi-vă acasă şi n-aveţi nici o grijă.Voi găsi eu o scuză pentru doctorul Kyler. N-aţi lipsit nici măcar o singură dată în peste doi ani şi nu va vedea în asta nici un motiv de reproş. Vă voi anula toate întâlnirile.

- Margaret, spune-i adevărul doctorului Kyler. Explică-i că sunt bulversată în legătură cu prietenul meu.

Prieten, desigur, dar mult mai mult! Dragostea îl orbise oare?

în pofida sfaturilor secretarei sale, Jenna se îndreptă spre biroul ei. Să se întoarcă acasă? Şi-ar face sânge rău aşteptând veşti de la Neil.

După ce răsuci cheia în broasca uşii, se lăsă să cadă în fotoliul ei şi reciti cu atenţie articolul. în câteva cuvinte, câteva cuvinte îngrozitoare, autorul îi distrugea toată fericirea.

Jenna îşi stăpâni dorinţa de a-l suna pe poet. Era preferabil să înţeleagă mai întâi mărimea amploarea. Imagini înfiorătoare defilau în mintea ei zbuciumată - fotografii ale războiului civil din Irlanda de Nord - în timp ce poezia plină de forţă a lui Neil îi răsuna în urechi.

Aşadar, linia lui telefonică era branşată la o masă de ascultare. Mesajele tandre şi intime pe care le schimbaseră se învecinau oare cu comenzi de arme şi cu planuri de atac? Şi toate nopţile acelea pe care Neil nu le petrecuse lângă ea... Se găsea oare, atunci, cu oamenii aceia, cu acei extremişti periculoşi? Era oare posibil ca ea să fi ignorat această faţetă atât de înfricoşătoare a personalităţii lui? Desigur, îl văzuse furios, trist, agitat, retras! Dar un poet capabil să scrie versurile cele mai tulburătoare pentru un public literar putea fi deopotrivă autorul unora din textele inspirate de ură, publicate în *Catha?*

Nici un ziar nu-i va da răspunsul; Jenna nu voia să aştepte verdictul juraţilor... Neil trebuia să-i spună adevărul!

Cu o mână care-i tremura, tânăra femeie formă

numărul poetului.

- Linia abonatului este deranjată, făcu o voce monotonă. Vă rugăm...

Jenna închise cu brutalitate. Voia să ştie şi va afla.

Strada pe care locuia Neil era invadată de o mulţime formată din curioşi, ziarişti şi poliţişti.

- îi vor anula seminariile, bombănea un student. Toată munca noastră de un semestru va fi pierdută!

Un semestru? Jenna se stăpâni să nu urle de furie şi de frustrare. Toată viaţa, toată cariera lui Neil vor fi distruse de această treabă!

- Sunt sigură că este adevărat, afirma o altă studentă. Bănuiam eu că toate discursurile lui nonviolente nu erau decât vorbe amăgitoare! Cum vreţi ca un irlandez să poată rămâne în afara unui conflict?

Jenna simţi că-i urcă lacrimi în ochi. Să îndrăznească să vorbească astfel despre Neil, cel mai blând, cel mai generos, cel mai cinstit dintre oameni!

Scăpând de mulţime, făcu înconjurul grupului de case şi reveni spre locuinţa poetului pe o cale mică de acces. Oricare ar fi riscurile, trebuia să-l vadă, să-i vorbească.

Nimeni nu se ascundea în spatele zidului scund din cărămidă roşie. Jenna se apropie fără zgomot de uşa bucătăriei.

Masa acoperită de cărţi şi de hârtii, chiuveta plină de veselă mudară i se părură familiare şi reconfortante. Totuşi, Neil nu era acolo... Telefonul zăcea pe podea, victimă a furiei stăpânului casei.

- Neil? murmură ea intrând în salon.

Jenna trebui să aştepte ca ochii să i se obişnuiască cu penumbra ca să-l zărească, în picioare lângă fereastră. El lăsă perdeaua să cadă şi mica rază de lumină dispăru.

- N-ar fi trebuit să vii, draga mea. Asta nu-ţi poate aduce decât necazuri.

- Trebuia. Ce se întâmplă?

Neil izbucni într-un râs scurt şi fără veselie.

- Profeţia familială se împlineşte. Părinţii mei au afirmat întotdeauna că voi sfârşi foarte sus. O spânzurătoare va face treaba.

Jenna se cutremură. Umorul negru al poetului nu era decât o simplă butadă. Dacă ancheta îi va dovedi vinovăţia, va fi sfârşitul carierei lui. Ce universitate ar propune un post complicelui unor terorişti? Care editor va accepta să publice operele unui poet blestemat?

Se apropie de el, îşi trecu braţele în jurul taliei lui şi se sprijini de corpul lui încordat.

- Trebuia să te văd. Am încercat să-ţi telefonez, dar l-ai scos din funcţiune.

- Era branşat la masa de ascultare! exclamă el cu mânie. Telefonul meu era supravegheat, nişte oameni mă filau, mă spionau. Mă duc unde vreau şi vorbesc cu cine doresc! Spun ce-mi place! Tu ştii.

Figura lui se înăspri. Ochii lui, în care citise de atâtea ori dragoste şi pasiune, erau sumbri şi îngheţaţi.

- Ar trebui să pleci cât mai poţi, draga mea.

Această absurditate va dura luni de zile, târându-mă încetul cu încetul în prăpastie. Nu vreau ca tu să suferi. Nu vreau să fie întinat ce am trăit împreună.

Avea, fără îndoială, dreptate. Dacă rămânea alături de el, nu va ieşi neatinsă din încercarea pe care Neil trebuia s-o înfrunte. Singura atitudine rezonabilă ar fi să se refugieze în ordinea şi siguranţa propriului ei univers.

- Nimic nu poate atinge dragostea noastră, declară ea cufundându-şi privirea în ochii lui.

- Nu spune prostii. Eu sunt obişnuit. De ani de zile n-am încetat să acumulez necazuri de toate felurile. Voi depăşi criza. Dar tu, Jenna, eşti atât de dulce şi atât de pură! Vreau să te ţin departe de această furtună, să te apăr de noroi şi de valuri.

- Nu voi pleca. Nu te voi lăsa să treci singur prin aceste luni de încercări.

- Eşti nebună, murmură Neil strângând-o cu toată puterea. M-am îndrăgostit de o femeie sănătoasă la minte şi iată că ea îşi pierde capul! Ai idee despre ce te aşteaptă? Despre ce mă aşteaptă?

- Nici una.

Ce importanţă avea, dacă erau împreună? Dacă se despărţea de el, când oare îl va revedea? Nimic nu putea fi mai rău decât această despărţire.

Neil rămase tăcut un timp. De afară ajungeau până la ei zgomotele străzii: vocile câtorva studenţi scandându-i numele, claxonul unei maşini.

- Imposibil, declară el în cele din urmă. Dacă te muţi la mine, numele tău şi fotografia ta vor fi mâine

pe prima pagină a ziarelor. Vor putea să te citeze ca martor la proces, te vor interoga despre programul zilelor şi... nopţilor tale. Imaginează-ţi reacţia părinţilor tăi şi a dragelor tale mătuşi! înainte de orice, trebuie să te gândeşti la tine şi la cariera ta.

Jenna îi mângâie încet obrazul.

- Cine, după părerea ta, este mai în măsură să te susţină dacă nu psihologa ta preferată? Cine poate fi mai îndreptăţit să traverseze cu tine această perioadă de tensiune? Nu uita că ai fost de acord să te studiez pe toată durata şederii tale la Chicago. Anul nu s-a terminat.

- Ba da, replică el cu o voce înăbuşită.

Neil oftă adânc şi duse la buze mâna ei albă şi fină.

- Nu vreau să fii rănită.

Jenna îşi dădu seama, cu o tresărire, că nu-i pusese întrebarea de importanţă capitală. Era oare, da sau nu, vinovat? Pe neaşteptate, răspunsul aproape că nu mai avea importanţă. Să se despartă de Neil ar fi de o mie de ori mai greu de suportat decât adevărul, oricare ar fi el.

- Ai ceva să-ţi reproşezi? se hotărî ea, totuşi, să-l întrebe.

Mâinile poetului se crispară pe umerii ei, apoi căzură. O umbră trecu peste faţa lui.

- N-am fost niciodată un înger. Ti-am spus-o deja, nu-i aşa?

- Dar banii aceia pentru finanţarea războiului, poemele acelea tipărite în *Catha?*

- Eu nu scriu decât despre cei slabi şi oprimaţi, răspunse Neil cu o voce plină de amărăciune. Nu le-am furnizat niciodată arme şi-mi semnez toate textele cu numele meu. Nu este nimic de adăugat. În ciuda acestor lucruri, sunt acuzat. înţelegi acum la ce riscuri te expui rămânând lângă mine? Ei învinovăţesc fără ruşine un nevinovat. Atunci, tu...

Neil nu putea fi mai clar: trebuia să se încline şi să dispară. Necazurile erau specialitatea poetului, nu a ei.

- Spune-mi să plec, dacă asta doreşti, i-o întoarse ea curajoasă. Ţi-am deschis uşa mea de fiecare dată când ai venit. Nu erai surprins că mă vezi aici, astăzi. Mă aşteptai. Acum, spune-mi să plec.

- Nu-mi cere asta, o imploră Neil. Ştii la fel de bine ca mine că va trebui să părăseşti această casă cât mai repede posibil.

Nişte lovituri în uşa de la intrare îi făcură să tresară. Un ziarist îi cerea poetului o declaraţie.

- Şi asta nu este decât începutul! Foarte bine, mă duc să i-o dau...

Jenna nu-i lăsă posibilitatea. Ea îl reduse la tăcere cu un sărut sălbatic şi intens, strângându-se lângă el ca şi cum nimic şi nimeni nu-i putea despărţi.

- Domnule Riordan, pentru televiziune! Ce aveţi de răspuns la aceste acuzaţii?

- Jenna... gemu Neil încercând să se desprindă.

Tânăra femeie îl sărută şi mai fierbinte. Nu încercase încă
niciodată o asemenea senzaţie de putere.

- Spune: „Vreau să pleci!“ îi ordonă ea dintr-o suflare.

- Vreau...

Jenna surâse tandru şi-i descheie nasturii cămăşii.

- Vreau...

Neil tresări când ea îşi puse buzele pe pieptul lui puternic. O licărire familiară se aprinse în ochii lui cenuşii când murmură:

- Foarte bine. Rămâi alături de mine.

- Cu toată plăcerea.

Cu o mişcare suplă şi rapidă, îşi făcu rochia să alunece, rămânând goală până în talie.

- Să urcăm, sugeră Neil sorbind-o din ochi.

Indiferenţi la bătăile în uşă şi la strigătele ziariştilor,
intrară în dormitor. Jenna făcu înconjurul patului păşind peste cărţile şi hârtiile răspândite peste tot, apoi îşi scoase sandalele şi hainele. Când terminară, îl văzu pe poet nemişcat şi nehotărât.

Se apropie imediat de el, îşi trecu braţele după gâtul lui puternic şi-l acoperi cu sărutări ispititoare. încetul cu încetul, rezistenţa lui Neil slăbi.

Cu gesturi îndrăzneţe, Jenna începu să-l dezbrace. Câteva secunde mai târziu era gol, mai frumos şi mai viril ca oricând. Ea îl respinse cu autoritate când vru s-o îmbrăţişeze. Mâinile ei, blânde şi provocatoare, începură să-i mângâie spatele, să alunece apoi pe talia lui, pe şoldurile şi pe picioarele lui de atlet. Lui îi scăpă un geamăt înăbuşit.

- Mă înnebuneşti, dragostea mea.

Dorinţa ardea în ei, intensă şi devoratoare. Incapabil să mai întârzie mult momentul în care se vor iubi, Neil o întinse pe pat şi o întovărăşi cu o plăcere aproape disperată, până la limitele voluptăţii.

- Sunt atât de fericit, şopti Neil la urechea tinerei femei. Doream atât de mult să te văd aici, lângă mine. Voiam să-ţi cer să rămâi, dar n-aş fi făcut-o.

- De ce?

- Nu voiam să te amestec în necazurile mele. M-am descurcat întotdeauna singur, fără nimeni care să mă iubească sau să mă protejeze. Puteam să fug sau să aleg lupta. N-avea importanţă.

- Şi acum? întrebă ea îmbrăcându-şi hainele.

Neil o privi cu admiraţie, cu o figură încântată.

- Mă voi instala aici ca să fiu cu tine, dragul meu, continuă ea. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

- Eşti mai puternică în multe privinţe, Jenna. Eşti calmă, sigură de tine. Eu ce ţi-am dat oare, în afară de tristeţe?

Jenna începu să râdă şi trase perdeaua de la fereastră. Obosită să aştepte în zadar, mulţimea se răspândise.

- Tristeţe? Nu mă simt tristă deloc! Dacă nu eram obligată să mă întorc acasă ca să-mi iau lucrurile, ţi-aş fi dovedit-o imediat.

- Cine ar recunoaşte în tine pe psihologul cuminte care erai până nu de mult? Ce a intervenit?

- Tu, răspunse ea veselă. Nu ai promis să mă înveţi ce înseamnă îndrăzneala? Ai reuşit!

- Dincolo de cele mai nebuneşti speranţe!

- Ce trebuie să aduc cu mine? Scândura de călcat, cartea de reţete, sau un joc de dame?

Jenna se aplecă râzând ca să ia una din numeroasele bucăţi de hârtie care zăceau pe podea. Era mai bine să scrie negru pe alb dacă nu voia să uite nimic!

Un răcnet îngrozit o făcu să tresară. Neil sări spre ea, cu faţa lividă de furie. Ce se întâmplase oare? Intrase cineva în casă?

- Munca mea! Să nu mai îndrăzneşti să te atingi de ea! Orice, în afară de cuvinte!

Jenna aşteptă în tăcere ca el să-şi recapete respiraţia.

- Nu există un loc mai bun pentru a studia un nebun decât azilul lui, declară ea întinzându-i foaia de hârtie.

- Numai cuvintele au valoare, reluă Neil cu o voce încordată. Cuvintele şi cu tine. Dar nu este prea târziu. Poţi încă să revii asupra hotărârii tale, draga mea.

Să revină asupra hotărârii ei? Nici nu se punea problema! Tânăra femeie privi lung figura rătăcită a poetului. Se pregătea lupta adevărată, o luptă fără milă de ale cărei lovituri ar fi vrut să-l cruţe. O cuprinse un sentiment de adâncă recunoştinţă.

- Sunt aici pentru că aşa vreau, replică Jenna cu fermitate. Până la întoarcerea mea, Neil, gândeşte-te să faci puţină curăţenie şi să pui în ordine hârtiile astea blestemate!

Capitolul 10

- Cine sunt cei care şi-au instalat tabără în faţa uşii tale?

Jenna îşi puse valiza în antreu şi-i zâmbi lui Neil.

- Studenţi, răspunse el ridicând din umeri. Linia mea de apărare! în orice caz, ar trebui să descurajeze eventualii inoportuni!

- Ce speră, în schimb?

- O conferinţă, o explicaţie, ce ştiu eu? Recentele mele experienţe mi-au dovedit că nimeni nu este total dezinteresat. Tu, de exemplu, ce aştepţi de la mine, draga mea?

- O ocazie să pun la încercare toată noua mea îndrăzneală!

Neil izbucni în râs şi o strânse la piept. Putea el oare simţi tensiunea tinerei femei, teama ei?

- Iartă-mă, zise el pe neaşteptate. Regret că m-am înfuriat, mai devreme. Şi acum, priveşte în jurul tău!

Jenna privi stupefiată salonul aranjat cu grijă. Nici o carte, nici o foaie de hârtie nu deranja ordinea perfectă care domnea acolo. Fără să-i lase timp să-şi exprime uimirea, Neil îi indică bucătăria şi-i interzise intrarea acolo. încăperea în care scria era un teritoriu sacru.

- Cum vom putea să mâncăm? protestă Jenna.

- Nici o problemă. Restaurantele şi mezelăriile nu lipsesc din cartier! în schimb, sufrageria este în

întregime la dispoziţia ta.

Vizita casei continuă în mijlocul râsetelor şi al tratativelor.

Abia mult mai târziu, în timp ce savura nişte preparate cumpărate dintr-o mică prăvălie chinezească, Jenna realiză importanţa evenimentelor care se produseseră. Neil se lăsase convins, îşi pusese casa în ordine şi...

- Mi-ai cerut iertare! exclamă ea punând furculiţa pe masă. Mi-ai spus că regreţi că te-ai înfuriat!

- Da, să nu ne mai gândim la asta! răspunse el pe un ton posac.

Tânăra femeie zâmbi. Temerile ei de a găsi numai tristeţe şi disperare în această viaţă comună se risipeau ca prin farmec. Atitudinea poetului, totuşi, o cufunda în perplexitate. Cuvintele acelea de scuză, atât de neînsemnate pentru alţi oameni, îi ceruseră în mod vizibil un efort asupra lui însuşi. Dar faptul că Neil ajunsese în sfârşit să le rostească dovedea că se schimbase fără ca ea să-şi fi dat seama.

Zilele se scurseră, neobişnuite şi minunate. Jenna renunţase să noteze în dosarul ei cât de plăcută şi de veselă era viaţa alături de el. Asta nu-i va interesa pe confraţii ei, şi nici să afle că Neil făcea scandal şi înjura, singur în bucătărie, pentru că inspiraţia se încăpăţâna să-l ocolească, dar că nu mai ridica niciodată vocea în faţa ei. Acestea erau secrete pe care le păstra cu gelozie în adâncul inimii ei.

De fiecare dată când se regăseau, beţi de

pasiune, în marele pat al lui Neil, între ei se făurea un minuscul lanţ de aur, uşor şi totuşi extrem de solid şi de preţios. Nimic nu putea întuneca aceste momente de posesiune reciprocă, în care spiritele lor se reînsufleţeau în creuzetul magic al dragostei pentru a nu face decât o fiinţă.

Din nefericire, lanţul acesta se va rupe atunci când Neil va pleca. Jenna nu trebuia să uite asta.

- Situaţia se degradează tot mai mult în ultimul timp, remarcă ea câteva zile mai târziu.

Ea citi cu voce tare comentariile unui ziarist asupra actului de acuzare al lui Neil. Poetul ţinuse un discurs memorabil, citat în întregime în articol, pentru a nega orice participare la complot şi a sublinia cu mândrie că avea în toată lumea prieteni de tendinţe politice opuse.

- Am fost chiar aplaudat! adăugă el umflându-se în pene.

Neil îndepărtă uşor perdelele şi scrută strada.

- Nu văd încă nici curioşi, nici ziarişti. Ar trebui să pleci la clinică înainte de sosirea lor!

- Ce ai de gând să faci astăzi?

Ce putea să facă? se gândi Jenna cu tristeţe. Cursurile lui la universitate fuseseră suspendate până la verdictul
Curţii şi al Oficiului de Imigrări. Era imposibil să iasă din casă fără ca un roi de reporteri sau de studenţi să se repeadă asupra lui.

- Voi încerca să scriu, răspunse Neil cu figura

posomorâtă. Aş prefera să nu mă însoţeşti la tribunal, draga mea. Ai depus mărturie, este de-ajuns. Prezenţa ta lângă mine îmi este extrem de scumpă, dar am atâtea probleme în momentul acesta.

- Ai avut întotdeauna, îl corectă ea.

Să trăiască astfel, măcinată de nelinişti, nu era desigur uşor. Munca ei la clinică suferea, dar cum să facă altfel, atâta timp cât rezultatul rămânea nesigur?

Mai rea, totuşi, era îndoiala aceasta care o rodea. în ciuda discursului impresionant al lui Neil, a asigurărilor lui de nevinovăţie, umbra rămânea.

- Mie îmi vei spune adevărul? îl întrebă ea cu gravitate.

- Am făcut-o şi am s-o mai fac, dacă pot.

- Ai vreo legătură cu fondurile destinate Armatei Republicane Irlandeze?

- Nu.

- în calitate de prieten al lui Michael Boyle şi al unora dintre ceilalţi acuzaţi, trebuia să ştii ce pregăteau, insistă Jenna.

Neil clătină din cap în tăcere.

- Dacă acceptai să cooperezi cu guvernul...

Privirea sălbatică a poetului o opri.

- Fiecare trebuie să acţioneze conform conştiinţei lui. Dacă mă gândesc că un om susţine o cauză greşită, i-o spun, dar nu vorbesc cu nimeni despre asta. Nu voi cere niciodată cuiva să se lase învinuit în locul meu. Nu pot spune mai mult despre subiectul

acesta, Jenna, nici chiar ţie.

- Ai luat parte la redactarea *Cathei?*

- Cunoşti deja răspunsul, replică poetul cu bruscheţe. Eşti mai aproapiată de mine decât oricine. N-ai citit în inima mea la fel de bine ca în cărţile mele?

- Nu ştiu. Nu ştiu cu adevărat... Cred în tine, Neil, în dragostea ta şi în opera ta, dar sunt atâtea lucruri pe care încă nu le ştiu!

- Eu semnez cu numele meu tot ce scriu. Nu sunt un denunţător. Orice s-ar întâmpla, las poliţiei grija de a-şi face treaba. Nu voi spune nimic.

în câteva cuvinte, Neil îi explicase mai multe decât în toate orele petrecute la tribunal. Chiar dacă nu era de acord cu el, Jenna nu-i putea reproşa atitudinea. Poetul era un om de onoare şi de cuvânt.

Traiul cu el nu era în toate zilele idilic. în timpul plimbărilor lui, acum că putea din nou să iasă, Neil întâlnea o mulţime de oameni, care de care mai ciudaţi, cărora le oferea ospitalitate cu generozitate.

- Pot să ştiu unde l-ai dibuit pe acest fost campion de rodeo? îl întrebă Jenna, exasperată.

- Pe Dearborn Street, când mă duceam la avocat. Cerşea, astfel că l-am invitat să vină să ia o masă cu noi.

- Ce sentimental poţi fi! gemu tânăra femeie.

îşi azvârli cartea şi-şi astupă urechile. Invitatul lor cânta cât îl ţinea gura, în baie.

- După o defilare de studenţi, de marinari rătăciţi

şi de minori, iată că-l aduci pe Buffalo Bill în persoană! Sper că ai un pretext solid!

- Viaţa lui! urlă Neil ca să se facă auzit. Poezia este arta clipei, distilarea unei lungi poveşti într-o singură picătură de adevăr. Aş vrea să devin vocea tuturor celor care nu vorbesc niciodată.

- Eşti, dar vocalizele lui mă omoară! Ziua n-a fost uşoară, am nevoie de linişte şi de odihnă. Oare când o să tacă?

- Dacă vrei, îl duc să facă o scurtă plimbare.

Jenna încuviinţă. Orice, decât această gălăgie teribilă!

- O să toceşti mocheta, îi spuse ea privindu-l cum merge încolo şi-ncoace prin încăpere.

- Şi răbdarea ta?

- Linişteşte-te, am să te anunţ la timp. Apropo, Julia şi Frank trebuie să treacă mâine pe aici. După părerea mea, venirea lor nu este nevinovată. Familia mea nu mi-a dat nici cel mai mic semn de viaţă de atâta timp!

întoarcerea oaspetelui lor, cântând cu voce sonoră, îl scuti pe Neil să răspundă.

Din fericire, nu toţi vizitatorii lor erau atât de năvalnici! De altfel, deveneau din ce în ce mai rari. Decepţionaţi de refuzul poetului de a discuta cu ei problemele actualităţii, studenţii renunţaseră să mai bată la uşa lui. Cât despre ceilalţi profesori, izul de scandal care înconjura micuţa casă de cărămidă roşie era suficientă ca să-i ţină deoparte.

Neil făcu unele observaţii dezamăgite asupra acestei vieţi izolate. Avea obiceiul să lucreze ziua şi să scrie noaptea, dar geniul lui suferea din cauza incertitudinii zilei de mâine.

Abia întors de la sala de audiere a tribunalului sau de la biroul avocatului său, se închidea în bucătărie tunând şi fulgerând tot mai tare, măsurând apoi încăperea cu privirea goală.

Jenna nu se putea împiedica să se gândească la pantera neagră din parcul zoologic, puternică şi sălbatică, învârtin- du-se în cuşca ei strâmtă.

Astăzi, tânăra femeie îşi grupase toate întâlnirile de la clinică pentru a asista la dezbateri. Cu mâinile încleştate pe genunchi, ascultă discursurile duşmănoase şi fanatice ale majorităţii acuzaţilor, vuietul ameninţător al publicului. Unghiile i se înfipseră în palme când Neil fu considerat drept străin indezirabil, provocator de tulburări.

Provocator de tulburări? El avea sufletul onest şi pur al unui copil! i se puteau oare reproşa impetuozitatea şi îndărătnicia? Asta nu era o crimă!

- întoarce-te acasă, o imploră Neil găsind-o în lacrimi pe culoarul pustiu. Sau, şi mai bine, pleacă. Fugi cât poţi de repede.

- Departe de tine? întrebă Jenna ridicându-şi capul pentru a-i scruta privirea chinuită.

- Este cea mai bună soluţie, te asigur. Fugi spre locuri mai liniştite, spre un spectacol mai vesel, fugi de urâţenie.

- Departe de tine?

*
* *

- Ei bine?! exclamă Julia.

Ea reveni spre Neil şi Jenna după ce trecuse în revistă parterul casei.

- Ce s-a întâmplat? Un mic cutremur de pământ?

Frank se mulţumi să ia ceaşca de ceai pe care i-o oferea
cumnata lui şi să deschidă televizorul. Era evident, căsătoria nu-l schimbase!

- Numai un compromis, îi explică Jenna zâmbind. Sufrageria îmi aparţine mie, bucătăria este a lui Neil. Stăpânim fiecare câte o jumătate a salonului. Mai cu seamă, rămâi în partea mea! Dacă te atingi de hârtiile lui Neil, te va ucide!

- Voi fi fără milă, îi întări poetul spusele, cu gravitate.

Se lăsară amândoi să cadă pe canapea, cuprinşi de un râs
nebun.

- Oh, tăceţi puţin! bombăni Frank. Nu aud nimic din ce spune comentatorul.

- Mii de scuze, răspunse Neil, cu respiraţia tăiată. Nu mai primim deloc vizitatori, înţelegeţi. Oricum, eu n-am excelat niciodată în bunele maniere, iar Jenna le-a uitat pe ale ei.

- Ele n-ar servi la nimic! Julia, urcă la etaj, dacă vrei. Baia se află în zona liberă, iar dormitorul este

teren neutru. Sunt sigură că părinţii noştri ţi-au cerut un raport complet şi detaliat.

- Cum poţi să...

Julia se înroşi violent, ceea ce n-o împiedică să se îndrepte imediat spre scară, urmată de sora ei.

- Spune-le tatei şi mamei că nu sunt nici deprimată, nici reţinută aici împotriva voinţei mele. Este inutil să-şi facă griji.

- In fine, Jenna! Asta nu poate să dureze! Intoarce-te cu picioarele pe pământ! O asemenea situaţie nu ţi se potriveşte.

- Oh, ba da! Imi convine perfect! Dar, spune-mi: cum reuşiţi să vă înţelegeţi, Frank şi cu tine? El atât de meticulos şi tu atât de dezordonată!

- Ne certăm, mărturisi Julia cu un aer încurcat.

- Noi nu. Asta s-ar fi întâmplat dacă aş fi crezut că Neil îşi poate schimba obiceiurile. Or, el este la fel de încăpăţânat ca mine! Şi apoi, ce importanţă are?

Sora ei îşi ridică ochii spre cer.

- Să împărţiţi salonul cu o sfoară! Dă-ţi seama de realitate, asta nu-i decât un armistiţiu! Sunt cea mai în măsură s-o ştiu, nu-i aşa? Recunoaşte-ţi greşeala şi întoarce-te acasă la tine.

- Nici nu poate fi vorba, replică Jenna zâmbind. Trăiesc foarte fericită deasupra vulcanului.

- Este liniştea dinaintea furtunii, decretă Julia când reveniră la cei doi bărbaţi.

O dată misiunea îndeplinită, ea îşi cicăli soţul până când acesta fu nevoit să cedeze şi să se ridice

ca să-şi ia rămas- bun, înainte de sfârşitul telejurnalului.

- Şi eu mă temeam să nu semăn cu ei! exclamă Jenna închizând uşa după ei.

- Cu ei? Dumnezeu să ne păzească!

Neil făcu cocoloş bucata de hârtie pe care o ţinea în mână şi o aruncă în spatele lui, după care o trase pe tânăra femeie pe canapea.

- Dragostea care-i uneşte nu este decât slăbiciune reciprocă. A noastră este o forţă, nu o simţi?

Luând o altă foaie de hârtie, poetul scrise în grabă câteva cuvinte, făcu o grimasă şi o mototoli şi pe aceasta. Jenna îl urmări făcând toate astea, fascinată şi totodată descumpănită. Oare când îşi va regăsi inspiraţia pierdută?

- Din cuplul lor sar scântei, murmură ea cu blândeţe.

Neil o asculta oare? N-avea importanţă, avea nevoie să se
destăinuiască cu voce tare.

- Scântei de furie şi de pasiune, de gelozie şi de plăcere, şi ei numesc asta dragoste. A noastră este cu totul altfel. Astăzi o înţeleg, chiar dacă nu reuşesc s-o explic.

Se aplecă, dar nu destul de repede. Cocoloşul de hârtie îi sări în obraz şi se rostogoli pe pieptul ei. Pe neaşteptate, Neil se aruncă asupra Jennei şi începu s-o hărţuiască până când îi dădură lacrimile de râs.

- Căutam liniştea, mârâi el muşcând-o de gât.

Tihna sufletului meu, împăcarea corpului meu. Aveam nevoie de seninătatea ta şi te iubeam. Mă aşteptam să te descopăr zgomotoasă şi împrăştiată.

- Furtuna se dezlănţuie afară, dragul meu, nu aici.

Ii scăpă un ţipăt de surprindere când Neil o trase pe mocheta groasă şi o ţintui la podea cu toată greutatea lui.

- Te iubesc, declară el cu gravitate înainte s-o reducă la tăcere cu un sărut.

*
* *

Jenna văzu pe fereastra tribunalului cum cerul albastru se acoperea cu nori de ploaie. Procesul se prelungea, uitat de toţi.

In sfârşit, sosi ziua verdictului, rece şi umedă. Tânăra femeie îşi frământa nervoasă batista fină în timp ce grefierul, cu o voce lentă şi monotonă, anunţa hotărârile juriului în ordine alfabetică.

- Boyle, vinovat... Costello, vinovat... Donnelly, vinovat...

Jenna simţi degetele lui Neil căutându-le pe ale ei.

- Malone... Mayhew...

Neil fu achitat, din lipsă de probe. In câteva fraze seci, grefierul anunţă sfârşitul coşmarului.

- Liber! exclamă bucuroasă Jenna strângând cu toată puterea mâna iubitului ei. Totul s-a terminat!

- Slavă Domnului! Trei luni pierdute, trei luni trăite cu teama zilei de mâine...

Nu mai rămânea decât să înfrunte haita de ziarişti

la ieşirea din palatul de justiţie. O ultimă îmbrăţişare şi înaintară spre scară.

- Şi acum? întrebă un reporter strecurându-şi microfonul sub nasul poetului. Ce intenţionaţi să faceţi, domnule Riordan? Cum staţi cu cartea dumneavoastră?

- Voi scrie şi voi preda, bombăni poetul. îmi voi face meseria. N-aş fi încetat niciodată să mi-o fac dacă n-aş fi fost eroul involuntar al acestei drame ridicole!

- Te rog, nu te înfuria, murmură Jenna.

Nimic nu trebuia să întunece această zi de descătuşare. Cu cât părăseau mai repede locul acesta, cu atât era mai bine. Neil începea să se înfierbânte, tentat să se răzbune pe călăii lui.

- Aţi scris pagini întregi în legătură cu mine, reluă el cu o voce sonoră, pagini întregi de minciuni şi de mârşăvii! Da, am cartea de terminat. Duceţi-vă dracului cu toţii!

O dată scăpaţi de escorta lor, Jenna se simţi la fel de uşoară ca un balon de săpun. Aerul era foarte plăcut şi viaţa atât de frumoasă!

- Sunt atât de fericită! declară ea. începusem să mă tem că procesul acesta va dura la nesfârşit. Totul părea să meargă atât de prost, atât de deprimant!

- Tu? Speriată? Deprimată?

Neil o contemplă cu o privire stupefiată.

- N-am bănuit niciodată, draga mea. Nu am putut asista la ultimele şedinţe de audieri decât găsindu-mi

forţa în privirea ta mândră şi curajoasă.

La aceste cuvinte, lacrimile prea mult timp stăpânite ţâşniră din ochii Jennei, lacrimi de uşurare şi de fericire. Se sprijini plângând de umărul lui şi-l lăsă s-o ducă până acasă.

- Ce păcat că n-avem şampanie! murmură ea după ce intrară.

Neil rămase tăcut, mângâind braţul tinerei femei cu un aer stânjenit, aproape vulnerabil.

- Nu-i nimic, reluă Jenna mai liniştită. Ne vom mulţumi cu o sticlă de bere.

Ea se lăsă să cadă pe canapea şi privi pe fereastră. O casă pustie, o casă liniştită? Nu! Vor sărbători, vor cina la restaurant, vor dansa toată noaptea!

Neil reveni, cu un pahar în mână. Ce se întâmpla oare? De ce părea atât de posomorât, atât de încordat?

- Trebuie să-ţi vorbesc, murmură el, şi nici berea nici şampania nu vor îndulci ceea ce am să-ţi spun. Am nevoie să fiu singur, Jenna. Nu vreau să pleci, dar trebuie să mă obişnuiesc cu această soluţie. Suntem amândoi cu nervii la pământ după tot ce s-a întâmplat. Cu cartea mea nu m-am clintit din loc de săptămâni de zile şi acum trebuie să-i dau bătaie.

Tânăra femeie tresări, neîncrezătoare. Auzise bine?

- Aşadar, ai reuşit s-o spui... Vrei să plec.

- Trebuie, draga mea. Am nevoie de câteva zile,

de câteva săptămâni de solitudine pentru a înţelege ce s-a întâmplat, ce mă aşteaptă. Ai încredere în mine.

înainta spre ea cu o privire rugătoare. Jenna simţi că i se urcă sângele la cap. Sări în picioare, prea epuizată ca să mai plângă, prea rănită ca să vorbească. Luă paharul şi-l zdrobi de masă.

- Ce schimbare! bâigui ea cu o voce care-i tremura. Credeam că poezia este arta clipei, uitarea zilei de mâine!

Ziua de mâine? Exista, cel puţin? Sfârşitul anului se apropia deja!

Neil vru s-o prindă de umeri, dar ea îl respinse cu putere. Nu-şi imaginase niciodată că va cunoaşte într-o zi durerea unei asemenea respingeri.

- Calmează-te şi fii rezonabilă, draga mea. Să stăm puţin de vorbă.

- Ai câştigat. Plec, replică ea cu dispreţ. Despre ce am mai putea discuta? Despre totalul chiriei pe care ţi-o datorez pentru aceste trei luni?

în timp ce se repezea pe scară, Jenna auzi sticla de bere spărgându-se la rândul ei.

- Jumătate din piesele lui Shakespeare n-au fost publicate decât după moartea lui! insistă Neil. Vrei să cunosc aceeaşi soartă? Cartea mea aşteaptă de prea mult timp.

- Şi eu! strigă ea.

O parte din frustrarea ei dispăru cu acest strigăt. Cum putuse să fie până într-atât de oarbă? Cum

putuse să dea crezare cuvintelor de dragoste ale poetului?

Trânti cu putere uşa dormitorului.

- Jenna, draga mea, asta este tocmai dovada că avem nevoie de o pauză, tu şi cu mine, declară Neil pe un ton convingător. Nu va dura mult, cel mult câteva săptămâni. Lasă-mă să intru ca să stăm de vorbă.

- Nu mai este nimic de adăugat.

Furioasă, tânăra femeie îşi îngrămădi talmeş-balmeş lucrurile în valiză.

- Am atâtea de făcut, insistă el. Şi atât de puţin timp în faţa mea.

Sub loviturile lui repetate, lemnul trosnea ca şi cum era gata să se spargă. Jenna deschise atât de brusc încât Neil se poticni şi se lovi de un colţ al valizei.

- Voi lua restul lucrurilor altă dată, în ziua care îţi va conveni, fireşte, îl anunţă ea. Ar fi trebuit să bănuiesc ce va urma după discursul tău atât de emoţionant privitor la preţiosul meu sprijin!

- La dracu', nu înţelegi! De ce refuzi să mă asculţi?

- Viermele este în fruct, Neil. Ai dreptate. în opt săptămâni, vei fi liber ca păsările cerului, liber să pleci unde vrei, departe de Chicago, departe de mine.

Jenna dădu o lovitură de picior valizei, care sări din treaptă în treaptă până la piciorul scării. Neil

rămânea foarte liniştit.

- Imiţi la perfecţie celebrele mele accese de furie! remarcă el.

- Te-am auzit tunând şi fulgerând la tribunal şi drăcuind în bucătărie timp de trei luni. Am reţinut bine lecţia. Eşti egoist, orgolios...

Neil sări în faţa ei ca să-i bareze drumul. Nu părea furios, ci rănit, aproape disperat.

- Eu sunt toate astea şi poate chiar mai rău. Dar, crede-mă: sunt sincer atunci când îţi jur că te iubesc.

- Cu toate acestea, acum, prezenţa mea te deranjează, nu-i aşa?

Jenna suferea, suferea atât de mult încât l-ar fi pălmuit bucuroasă.

- Dragostea noastră era prea fierbinte ca să nu se stingă de la sine, adăugă ea stăpânindu-şi lacrimile. Totul s-a terminat.

- Nu pe de-a-ntregul.

Când vru să se apropie de ea, tânăra femeie ridică braţul într-un gest de apărare. Neil se dădu înapoi, învins de mânia ei.

- Te iubesc, Jenna, dar cuvintele nu servesc la nimic dacă nu mă mai crezi. Avem nevoie să ne odihnim, tu şi cu mine.

Ea îl fulgeră cu privirea până când Neil se îndepărtă ca s-o lase să treacă.

- Pot să mă descurc singură, îi aruncă ea cu o voce şuierătoare.

- Nu sunt atât de sigur de asta. Ne vom reîntâlni

curând, sunt convins.

Cuvintele lui Neil o urmăriră pe tânăra femeie până la maşină. Chiar cu geamurile închise şi radioul cu volumul la maxim, i se părea că mai aude încă strigătele lui, chemările lui neliniştite. Totuşi, ea nu-l părăsise. El era acela care o îndepărtase.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţa, Jenna se trezi cu inima frântă, dar cu ochii uscaţi. în timpul unei lungi nopţi fără somn, îşi dăduse încetul cu încetul seama că mai cu seamă mândria ei avusese de suferit. Legătura lor nu trebuia să ia sfârşit, mai devreme sau mai târziu?

Era inutil să privească în urmă. Chiar dacă Neil va telefona şi o va implora să se întoarcă să trăiască alături de el, va refuza. Jenna îşi recâştigase propriul ei univers şi era hotărâtă să nu-l mai părăsească. Nu se va mai lăsa niciodată prinsă în capcana dragostei. O dată fusese de-ajuns.

Neil nu-i telefonă. Zilele se scurseră triste, sumbre, dureroase. Tânăra femeie scoase din sertarele biroului ei vechi lista de planuri şi le îndeplini, unul după altul, fără să găsească în asta cea mai mică satisfacţie.

Margaret nu încerca să-şi ascundă îngrijorarea.

- Nu vă mai recunosc, domnişoară Lanier. Nu mai zâmbiţi, tresăriţi când sună telefonul, sunteţi pe punctul să faceţi o depresie! De ce nu vă luaţi un concediu?

Jenna ridică din umeri fără să răspundă. Concediu? La ce bun? Departe de Neil, se simţea mai calmă, mai odihnită, chiar dacă soarele i se părea şters şi aerul mai puţin plăcut. Să plece din Chicago nu-i va atenua cu nimic melancolia.

Numai timpul va fi un remediu. Zilele care i se păruseră atât de scurte atunci când le împărţise cu

poetul, nu se mai sfârşeau, lente şi monotone. Trecură două săptămâni, apoi trei, apoi patru, fără cel mai mic semn de la Neil.

Nu mai cunoştea emoţiile, nici nevoile pe care i le stârnise el, totul redevenise calm şi rutinier.

într-o după-amiază, totuşi, primi acasă un colet. Jenna nu-i aruncă decât o privire, apoi îl puse pe masă fără să-l deschidă. Cine, dacă nu Neil, putea să-i trimită un pachet? Se întorsese oare deja în ţara lui?

Cu încăpăţânare, tânăra femeie îşi puse mănuşile de cauciuc şi începu să cureţe leagănul de nuc pe care-l cumpărase de la un anticar ca să-l ofere Juliei. Dar, în mai puţin de zece minute, curiozitatea se dovedi mai puternică decât mândria.

Jenna duse cutia de carton în bucătărie. „Cadou fragil“ scrisese o mână necunoscută pe hârtia ambalajului. Un cadou de adio?

Dacă cele două pahare n-ar fi fost atât de frumoase, le-ar fi spart, dar când le văzu scânteind cu mii de focuri în lumină, Jenna suspină.

Nici un cuvânt. Nici un telefon. Era singură, doar la câţiva kilometri de un bărbat care-i spusese şi-i repetase cât de mult ţinea la ea, ca la steaua de nădejde care-i lumina drumul. Cum putuse să fie atât de nebună ca să-l creadă?

Jenna aranjă cu tristeţe splendidele pahare în vitrină. Va putea să le acopere praful, nu se va mai atinge de ele. Nu le va scoate de acolo decât pentru un singur om: Neil. Nimeni altcineva nu-şi va pune buzele pe marginea lor fragilă, nimeni altcineva nu-i

va murmura cuvintele seducătoare pe care el le rostise pentru ea.

Neil îi trimitea un mesaj pe care ea putea să-l distrugă sau să-l păstreze. El o cunoştea mai bine, mai profund şi mai intim decât oricine. înţelegea simbolul acestor două pahare, goale dar aşteptând să fie umplute. Erau despărţiţi, dar nu singuri. Unde se găsea el, gândul Jennei îl urma şi, în curând, se vor reîntâlni.

Soneria telefonului se auzi, făcând să-i bată inima mai repede.

- Trebuie să trec să te văd. Pe curând!

Sora ei închise repede, fără să-i lase timp să protesteze. La drept vorbind, apelul acesta n-o surprindea deloc. Julia şi Frank se certau fără încetare în legătură cu numele viitorului lor copil. Jenna le sugerase compromis după compromis, până acum fără cel mai mic succes.

Telefonul sună din nou. Iarăşi Julia? Poate că era mai bine să nu răspundă, se agândi ea. Sora ei nu va înţelege niciodată repulsia ei de a servi încă o dată drept arbitru. Când telefonul începu să sune a zecea oară, ridică totuşi receptorul.

- Sosesc!

Jenna încremeni. îl va revedea, voia să-l revadă, să-l strângă în braţele ei. Şi să-i spună adio.

Tulburată profund, tânăra femeie îşi regăsi cu greu uzul vorbirii.

- Unde eşti? întrebă ea în cele din urmă. La Dublin? Belfast? Galway?

- într-o cabină telefonică, cu cadouri şi veşti bune! Voi fi la tine într-o jumătate de oră.

Aşadar, îşi petrecuse toată luna la Chicago, fără să-şi dea măcar o dată osteneala s-o sune? Jenna îşi muşcă buzele.

Săptămânile acestea de singurătate îi domoliseră mânia şi durerea. Nu mai rămăsese decât tristeţea la amintirea a ceea ce fusese şi nu mai era.

Dacă-l va întâlni pe Neil pentru o ultimă oară, va putea să se elibereze de această tristeţe şi să pună punct.

- Ceea ce a putut aştepta o lună, nu poate fi atât de urgent, Neil. Să spunem ora şapte?

Era un risc să-l revadă, bineînţeles, dar era ultimul pe care şi-l lua. De altfel, hotărârea ei de a vorbi cu Neil şi de a limpezi situaţia era o probă de maturitate. Era preferabil să se despartă în termeni buni. După aceea, nimic nu va mai veni să tulbure existenţa liniştită şi retrasă pe care alesese s-o ducă.

Totuşi, nu-i va fi prea cumplită amintirea auzind vocea celui căruia îi aparţinea cu trup şi suflet pentru totdeauna? Mulţi bărbaţi puteau să-i facă viaţa un infern, unul singur îi oferea paradisul.

în timp ce se îmbrăca, Jenna se gândi la prima cină la care o invitase Neil. Februarie i se părea departe, atât de departe... în seara aceasta, îi va deschide uşa pentru ultima oară.

Tânăra femeie se apropie de oglindă. Fusta plisată dintr-un material ecosez şi corsajul bluzei de mătase albă îi stăteau de minune. îşi aplică atentă o

umbră de rimel pe genele blonde. Produsul acesta, din fericire, rezista la apă. Cu atât mai rău dacă veştile bune ale lui Neil o vor face să plângă!

Nu! N-o să plângă, nu va face o scenă, ca Julia. Desigur, o va anunţa unde o să predea anul viitor. Un nou oraş, o nouă iubire? Jenna întoarse hotărâtă spatele oglinzii. Durerea pe care i-o provoca gândul acesta se citea prea limpede pe faţa ei.

De ce se plângea? Nu fusese oare conştientă încă de la început că legătura lor nu va fi decât trecătoare?

Soneria de la uşă o făcu să tresară. Şase şi jumătate? Nu putea fi decât Julia, venind să caute compasiune şi îmbărbătare. îi scăpă o exclamaţie de surpriză:

- Neil!

- Nu mai puteam aştepta un minut în plus! Am sărit într-un taxi.

îşi aruncă geanta diplomat pe masă, după care o ridică pe Jenna în braţe şi o învârti râzând. în cele din urmă, o repuse pe picioarele ei şi o privi cu un aer admirativ.

- Ei bine! Ce eleganţă, draga mea. Totuşi, n-o să ieşim în seara asta, nu-i aşa?

îi descheie gulerul bluzei şi-şi puse buzele pe triunghiul de piele albă şi catifelată.

- Neil! Te rog... protestă Jenna dându-se înapoi.

Puţin slăbit, cu părul ciufulit, îmbrăcat cu cei mai vechi blugi ai lui şi cu o haină prea largă, nu i se păruse niciodată mai frumos. Totuşi, nu se bărbierise

de mult timp.

Tânăra femeie nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

- Ce oroare!

Neil zâmbi şi-şi frecă vesel bărbia acoperită de ţepi.

- Nu mai aveam nici un motiv să mă rad după plecarea ta, draga mea. Mi-ai lipsit teribil. Te simţeam întotdeauna lângă mine, tandră şi atentă, dar nu era decât în vis, o iluzie.

Jenna făcu un pas înapoi. Nu va ceda, îi va rezista farmecului, tentaţiei de a se arunca în braţele lui.

- Ştiai foarte bine unde să mă găseşti. Eu nu pot spune acelaşi lucru despre tine, replică ea cu amărăciune.

- Este o zi a bucuriei, Jenna. Am adus şampanie ca să sărbătorim împreună. Te rog, nu mă privi cu ochii aceştia mari şi trişti. Ştii că nu pot suporta să te văd plângând.

- Nu plâng!

Cu toate acestea, lacrimile îi ardeau pleoapele şi avea un nod în gât care o împiedica să respire. Cum îndrăznea să-i ceară să se bucure de plecarea lui?

- Nu mai înţeleg nimic, Neil, mărturisi ea scuturând din cap. Am trecut împreună prin trei luni dificile. Ai ieşit din ele liber ca păsările cerului şi primul gest a fost să scapi de mine. Dintr-o dată, hotărăşti că a venit momentul să te bucuri. Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun.

- Cauţi ceartă?

Poetul o prinse de braţ şi o obligă să-i facă faţă.

- Poate! replică ea fără să se lase impresionată. Mânia mă va ajuta să trec peste încercarea de rămas-bun.

Jenna se desprinse cu o mişcare bruscă şi scoase paharele de cristal din vitrina unde le aranjase.

- Sunt splendide, Neil, mulţumesc. Acum, să bem pentru veştile tale bune, pentru trecut, şi să terminăm.

- Nu prevăzusem să plec atât de repede, replică poetul cu o voce calmă şi sigură. Credeam că seara va fi lungă, foarte lungă.

Făcu să sară dopul sticlei şi turnă şampanie în pahare.

- Pentru cina noastră! zise el ridicându-şi paharul. Sau trecem direct la desert?

Jenna se încruntă.

- N-am pregătit nimic.

- Nu-i nimic. Mie de tine mi-e foame.

O licărire cunoscută dansa în ochii lui cenuşii.

- Cum îndrăzneşti să mă priveşti în felul acesta?! exclamă ea furioasă. Poate că farmecul tău a făcut minuni asupra juraţilor, dar cu mine îţi pierzi timpul. Am impresia că ai supravieţuit fără prea mare dificultate acestor săptămâni de singurătate.

- Supravieţuit, cum spui, nu trăit.

Neil se îndepărtă brusc şi luă geanta diplomat.

- Ţine, draga mea, deschide-o. Vezi singură ce-i acolo.

Jenna se aşeză pe canapea şi se supuse. în geantă se găsea

un teanc de hârtii minuţios dactilografiate şi numerotate, un nou volum al poetului, scris în pofida tuturor piedicilor.

- Oh! L-ai terminat, murmură ea, neîncrezătoare. Ai reuşit!

Lacrimi de admiraţie îi înceţoşau privirea.

- Bineînţeles! Evenimentul trebuie sărbătorit!

- Nu, nu plânge, o imploră Neil. Trebuia să-l predau editorului înainte de sfârşitul anului. L-am scris pentru tine, dar ştiam că dacă rămâneai lângă mine, aş fi fost prea distrat ca să câştig această cursă contracronometru.

Tulburată, Jenna citi titlul volumului: *Fiica lui Lir,* în timp ce câteva lacrimi trădătoare se striveau de hârtie. Tânăra femeie întoarse repede pagina ca să ascundă dovezile prea evidente ale emoţiei sale.

Cum titlurile înscrise în cuprins trezeau toate un ecou în memoria ei, Jenna răsfoi curioasă volumul. Poemele nu erau numai pentru ea, ci şi despre ea. Cum reuşise oare Neil să exprime cu ajutorul unor cuvinte atât de îndrăzneţe, atât de minunate, profunzimea sentimentelor care-i uneau?

- Nu este stilul meu obişnuit, nu-i aşa? comentă poetul privind-o cu dragoste nesfârşită. Nu mai sunt pe de-a-ntre- gul eu însumi după ce te-am întâlnit. Am muncit luni de zile fără să reuşesc să scriu un singur poem ca să nu se refere la noi, într-un fel sau altul.

- Cele pe care le-am citit sunt splendide, Neil, bâigui ea.

El se aplecă să depună un sărut pe adorabilul ei nas uşor
ridicat.

- Va trebui să mă urmăreşti în justiţie dacă vrei să împiedici publicarea lor! continuă el zâmbind.

Jenna se înroşi violent la ideea că mii de oameni vor citi aceste poeme, apoi începu să râdă scuturând din cap.

- Glumeşti! Cine ar putea bănui că eu sunt inspiratoarea lor?

- Toată lumea o va afla, replică Neil cu autoritate.

El puse manuscrisul pe canapea şi o trase pe tânăra femeie în braţele lui.

- Mi-a fost teamă de ce vei face la ideea de a atrage puţin curiozitatea lumii.

- Nimeni nu mă va bănui dacă nu vei spune nimic. Te rog să păstrezi secretul. Vei fi plecat de mult când va apărea cartea. Nu vreau să fiu celebră.

- încă n-ai înţeles, draga mea.

El şterse cu o mângâiere cuta de îngrijorare care brăzda fruntea tinerei femei.

- Te iubesc.

în pofida farmecului acestei declaraţii, Jenna nu îndrăznea să se amăgească singură. Poate că inspirase cele mai frumoase pagini ale operei lui, dar poetul nu va renunţa niciodată la viaţa lui rătăcitoare.

- Şi eu te iubesc, murmură ea plecându-şi capul.

- Şi ai nevoie de mine, continuă el.

- Nu. Nici de tine, nici de altcineva.

- Ba da, replică Neil cu încăpăţânare. Dragostea

face minuni, scumpa mea. Ea dă putere lebedei să-şi ia zborul. Nu-ţi cer decât un sărut, Jenna, un sărut şi un cămin.

El aruncă o privire înduioşată micului leagăn pus într-un colţ al încăperii.

- Şi câţiva Riordan în plus, înainte de a fi prea bătrân ca să mă joc cu ei.

- Uiţi că eu nu-mi asum niciodată riscuri.

- Nici o femeie nu şi-ar fi luat atâtea riscuri cum ai făcut-o tu, replică Neil cu o voce marcată de emoţie. Mi-ai acordat încrederea ta. Ai rămas alături de mine, fidelă şi curajoasă, m-ai susţinut în încercarea prin care am trecut. Ia-ţi unul în plus şi spune că ai nevoie de mine. Voi rămâne.

Jenna închise ochii.

- Pentru cât timp? O seară? Câteva săptămâni?

- Atâta timp cât o să vrei.

- Nu glumi, murmură ea cu tristeţe. Nu cred că este o idee bună, Neil. Libertatea îţi este indispensabilă şi eu cred că nu m-aş putea adapta niciodată decât la obişnuinţele mele. N-am să renunţ la carieră ca să te urmez la întâmplare pe drumuri. Nu voi părăsi locurile copilăriei pentru a pleca să descopăr pământuri necunoscute. Ar fi o greşeală, o gravă greşeală. Vom sfârşi prin a ne despărţi.

- Nu-mi va fi greu să te regăsesc. Oricum, căsătoria ne va uni definitiv.

Jenna încremeni, incapabilă să-şi creadă urechilor.

- Căsătoria? protestă ea fără vigoare. Eu aici, şi tu plecat Dumnezeu ştie unde?

- Rectorul universităţii mi-a cerut să rămân. Am aceptat. Chicago merită mai mult ca alt oraş!

- Căsătoriţi?

O întreagă viaţă să ţină piept acestui bărbat capricios şi original, să trăiască în încăperi împărţite cu sfori, să vadă tot felul de indivizi mâncând la masa lor, să-l asculte pe Neil luptându-se cu muza lui?

- M-ai înnebunit, murmură ea sprijinindu-se de el.

Părea atât de minunat de puternic încât nu mai voia să se
îndepărteze de el.

- Şi tu m-ai făcut să devin chibzuit... în fine, aproape, replică el cu fermitate. în curând, nu voi mai avea casă. Profesorul care mi-a închiriat-o pe a lui se întoarce în ianuarie. Vom putea căuta alta la întoarcerea noastră de la Dublin.

- Iată că o iei de la capăt! Visezi, Neil! Eu n-am paşaport! Şi n-am intenţia nici să merg în Irlanda, nici să mă căsătoresc! Ce să faci cu o casă? N-ai vrut niciodată să ai una! Şi nici maşină sau o adresă permanentă...

- Este adevărat, nu doresc o casă. Vreau un cămin, Jenna, cel pe care l-am găsit în braţele tale. Căsătoreşte-te cu mine, iubirea mea.

Jenna îşi ridică ochii, surprinsă de înflăcărarea lui. Un foc curat strălucea în privirea lui Neil.

- Prezenţa mea te împiedică să lucrezi.

- N-aş fi putut să scriu *Fiica lui Lir* fără tine. O capodoperă!

- Nu te dă modestia afară din casă!

- Douăzeci şi unu decembrie, şopti Neil cu ardoare. Ziua cea mai scurtă şi noaptea cea mai lungă a anului... Ce dată mai bună pentru căsătorie?

- Nu ştiu. Un asemenea angajament nu se ia atât de uşor!

- Ai avut un an ca să reflectezi, iubirea mea.

Vocea lui devenise mai gravă. Se ridică şi o conduse î dormitor.

Jenna ar fi putut ridica o mie de obiecţii, în afară de una: îl iubea, fără rezerve şi pentru totdeauna.

Ochii lui Neil străluceau de pasiune, o pasiune matură şi senină care-i lumina faţa.

- Douăzeci şi unu decembrie şi ziua de Crăciun, reluă el sorbind-o din ochi. Două căsătorii pentru una singură!

Jenna îl privi, surprinsă.

- Ne vom căsători de două ori, bineînţeles, îi explică Neil. Mai întâi aici, în faţa familiei tale, apoi la Dublin, pentru fraţii şi surorile mele.

- Evident! De ce să facem ca toată lumea?! exclamă Jenna râzând.

- Da, de ce?

Neil o ridică în braţe şi o duse până la pat.

- De atâtea zile visez corpul tău minunat, pielea ta albă şi catifelată... Vrei?

- Să-ţi petreci noaptea cu mine? Da.

- Să te căsătoreşti cu mine! o corectă poetul întinzându-se lângă ea.

Gurile lor se întâlniră într-un sărut lung. Cu mâini experte, Neil o eliberă de haine înainte de a le scoate

pe ale lui.

- Haide, spune-o!

- Trebuie să fiu nebună... Da. Da, pentru amândouă căsătoriile.

- Şi nimeni nu va mai ignora cine este fiica lui Lir, doamnă Riordan!

Un suspin adânc scăpă de pe buzele Jennei.

- Nu, nimeni...

Brusc, cuvintele deveneau de prisos. Trupurile lor, strânse unul într-altul, vorbeau pentru ei limbajul universal al dragostei. Toate săptămânile de despărţire le aţâţaseră pasiunea. Jenna cuprinse cu braţele umerii bărbatului atât de frumos, atât de iubitor, cu care acceptase să se unească pe viaţă. Zburară împreună spre universul secret şi miraculos al pasiunilor împărtăşite...

- Promite-mi că nu vom mai trăi niciodată un an ca acesta, murmură Jenna.

Neil o strânse la piept.

- Unii vor fi mai buni, draga mea, dar alţii vor fi...

Cu un sărut, Jenna îl făcu să tacă.

La bine şi la rău... Se angaja astăzi în cea mai mare aventură şi era pregătită să accepte toate riscurile. Ridicată deasupra valurilor de geniul poetului, menţinută pe traiectoria ei de chibzuinţa Jennei, semeaţa navă a iubirii lor va învinge furtunile vieţii.

Sfârşit

*

* *